

Jamsai

女恩師

อาจารย์หญิง

1

เทียนหูอวี่ 天如玉 เขียน
ถึงเจวีเยน แปล

เทียนหรือ 天如玉 เขียน
ถึงเจี๋ยน แปล

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่ใช้ใจมาใจไว้คู่กัน

ไปถนอมมองดูลักษณะของเขาในเวลานี้ เพียงรู้สึกว่ายากเนื่องามถลาลงสู่ความมืดมัวแล้ว
นางพลันระลึกถึงเงาร่างของเขาในอดีตซึ่งแลคล้ายภาพสีน้ำหมึกอ่อนจาง ในใจจึงสะทสะทอน
สุดแสน "อาจารย์เชื่อว่าท่านอ่องยังรักษาหัวใจดวงเดิมที่บริสุทธิ์นั้นเอาไว้อยู่ มิใช่หมดทางเยียวยา"

ชื่อหมาจิ้งจอกคล้ายได้ยินเรื่องขบขัน "แต่โรมาข้าทำสิ่งใดเพียงยึดเอาตามความชอบ ไม่เคย
คำนึงถึงหัวใจดวงเดิมอะไรนั้น"

"เช่นนั้นความชอบของท่านอ่องคือสิ่งใด"

"เลือด...เสียงครวญครางของคนใกล้ตาย...ท่าทางกระเสือกกระสนของคนสิ้นหวัง...
สภาพน่ารังเกียจของคนหัวแข็ง ยิ่งหัวแข็งเพียงใดสุดท้ายก็ยิ่งต้องคลานตัวซี้ดตัวสั้นอยู่แทบเท้าข้า
ให้ได้...เหล่านี้คือความชอบของข้าทั้งสิ้น"

"..." ไปถนอมถึงกับเงิบไป *คนผู้นี้ที่แท้กินอะไรโตมากันแน่*

มากกว่ารัก อาจารย์หญิง 1

เทียนหูอวี่ เซียน ถิวเวี่ยน เปา

《女恩师》 Nv En Shi

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 天如玉 Tian Ru Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

through Sichuan Yilan Culture Promulgation and Advertising Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2247-4

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักพิเศษกลับมาพร้อมผลงานจากนักเขียนใหม่ 'เทียนหูอูว์' ซึ่งมีผลงานที่ถูกกล่าวถึงในเว็บไซต์อ่านนิยายออนไลน์จีนเจียงอยู่หลายเรื่อง อีกทั้งเพียงแค่มากกว่ารักประกาศลิขสิทธิ์เรื่องนี้ก็ทำให้มีกระแสของท่านผู้อ่านที่รอคอยกลับมาอย่างมากมายจริงๆ ค่ะ โดยเรื่อง 'อาจารย์หญิง' นี้มีถึงสามเล่มจบให้ได้อ่านกันอย่างจุใจเลยคะ เห็นหนาๆ หลายเล่มจบอย่างนี้ แต่กลับมีเรื่องตลกสนุกสนานสอดแทรกมาเป็นระยะไม่ได้ขาด อีกทั้งตัวละครแต่ละตัวก็มีบุคลิกแปลกประหลาดไม่เหมือนใคร รับประกันเลยคะว่าท่านผู้อ่านอ่านไปแล้วก็ต้องหลุดหัวเราะออกมาและหลงรักเรื่องนี้อย่างแน่นอน

ซึ่งเรื่องนี้จะเป็นเรื่องราวของอาจารย์หญิงที่รักสันโดษ นางสาวอนศิษย์อยู่บนภูเขามานานนับสิบปี และเพื่อหลบเลี่ยงไม่ให้บิดาจับนางแต่งงานกับมารร้าย 'หลิงตูอู๋อง' ที่ผู้คนทั้งแผ่นดินขยาด ทั้งยังไม่ขัดกับราชโองการของฮ่องเต้ ไปถ่านจึงตัดสินใจรับเขาเป็นศิษย์ ซึ่งผู้คนที่อยู่ในเมืองล้วนยึดจารีตอย่างเคร่งครัด...ศิษย์อาจารย์มีอาจก้าวข้าม!

จากอาจารย์หญิงที่อยู่สงบเงียบมานาน จะรับหน้าที่กล่อมเกลาคิดใจศิษย์มารร้ายที่นอกจากไม่ร้ายกับนางแล้วยังคอยพยายามทำทุกทางให้นางหวนไหวได้อย่างไร ทั้งยังมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่ทำให้เขาต้องมินิสัยโหดร้ายเช่นนี้อีก หากท่านผู้อ่านอยากรู้เรื่องราวว่าเป็นอย่างไรแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

* อู๋ไก้ว

ลูกศิษย์หญิงที่ติดตามไปถานมานานปี มีหน้าที่ดูแล
ความเป็นอยู่ทุกอย่างของไปถาน ไม่ชอบก้าวก่าย
เรื่องของผู้เป็นนาย หวาดกลัวชื่อหมาจิ้งเป็นอย่างมาก

* ฉี่เฟิง

รองแม่ทัพผู้ติดตามชื่อหมาจิ้ง รักและเทิดทูนผู้เป็นนาย
อย่างมากจนยอมทำเพื่อนายได้ทุกอย่าง ชอบเรียก
ไปถานว่า 'พระโพธิสัตว์ไป๋'

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ยามนี้จิตใจของไปถานกลัดกลุ้มรุ่มร้อนยี่ง เนื่องจากนางเพ็งถูกผู้อื่นลักพาตัวมา!

เหตุเกิดขึ้นหลังอาหารค่ำของวันนี้เอง ตอนนั้นนางปรับได้ตะเกียงให้สว่าง กำลังอ่านหนังสือในยามราตรี เมื่อถึงตอนที่สองทัพประจัญบานนางตะเบ็งเสียงพูดตามแม่ทัพใหญ่ในเรื่องว่า 'วันนี้ข้าคงถูกจับเป็นแน่แท้!' แล้วจู่ๆ บนชื่อห้องก็ปรากฏคนชุดดำผู้หนึ่งโผล่สี่ระชะลงมา 'มารดามันเถอะข้าถึงกับถูกพบเห็นเข้าจนได้!'

ไปถานกระโดดโหยงร้องตะโกนว่า 'ช่วยด้วย!'

คูแก้วซึ่งจะไปตักน้ำเดินผ่านห้องไปถานพอดี นางจึงขานตอบหนึ่งประโยคด้วยความตื่นตะลึงเป็นอย่างยิ่ง 'อาจารย์เจ้าคะ ท่านยังสวมบทบาทเป็นผู้ซ่อนอยู่อีกหรือ คนออกรบหาใช้ท่านไม่!'

ไปถานยังไม่ทันจะได้อธิบาย ต้นคอของนางก็ถูกสันมือของคนผู้หนึ่ง

พาดสลบไปเสียก่อน

รอนนางฟื้นคืนสติแล้วจึงพบว่าตนนั่งอยู่ในห้องที่ไม่คุ้นตาห้องหนึ่ง
ไม่ว่าจะเสาคานซึ่งสลักเสลาวาดลายลงเคลือบเงา ทั้งฐานวางโคมไฟลงยา
และฉากบังลมซึ่งทำมาจากไม้แดงฝังหยก...

นางถูกทิ้งให้อยู่อย่างอกสันขวัญแขวนบนเบาะที่นั่งข้างโต๊ะนี้
เพียงลำพังแล้ว...

ที่นี่มิใช่สถานที่หอมช่อ คาดว่าผู้ที่จับนางมาก็คงมิใช่คนธรรมดา
เช่นกัน

ด้านนอกของฉากบังลมมีบุรุษสองคนกำลังกระซิบกระซาบกันอยู่
คนหนึ่งกล่าวว่า "เจ้ากล้าลงมือจริงหรือนี้ นางเป็นคนสกุลไป
แห่งไหนหนอ มาจากตระกูลผู้ดีหรือละ ลักพาตัวคนมาเช่นนี้จะไม่เป็นเรื่อง
แน่หรือ"

ทว่าคนอีกผู้หนึ่งกลับเอ่ยอย่างดูแคลน "ได้หล้านี้ยังมีใครที่จวน
หลังตุ๋นของพวกเราไม่กล้าจับตัวอีก นางก็แค่หญิงจากตระกูลขุนนาง
ที่ตกอับ บิดามารดาไม่รัก ยังจะกลัวนางหาอะไร ต่อให้ฆ่านางทั้งตอนนี้
ก็ไม่แน่ว่าจะมีคนรู้ด้วยซ้ำ!"

กระทั่งสถานะของนาง อีกฝ่ายก็ยังสับสนกระจ่างซัด ไปถาน
พลันชนลุกซู่อยู่ในใจ ทว่าเมื่อตรงจนถี่ถ้วนแล้ว จวนหลังตุ๋นที่อีกฝ่าย
เอ่ยถึงนั้นนางกลับไม่เคยคบค้าสมาคมด้วยเลยสักนิด ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่า
เคยไปล่วงเกินหรือไม่

ไปถานนั่งขัดสมาธิยึดกายตรง ใครจะคาดว่าเพียงแค่นางเพิ่งซบตัว
ต้นคอจะเจ็บแปลบรุนแรงจนนางต้องสูดปากร้องอย่างไม่อาจซ่มกัั้นได้

คงเป็นเพราะได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว บุรุษสองคนนั้นจึงยุติบทสนทนาแล้วเดินอ้อมฉากบังลมเข้ามา

ผู้เดินนำหน้าก็คือคนชุดดำที่ลักพาตัวไปถานมาที่นี่ รูปร่างของเขากำยำล่ำสัน สีหน้าดำทะมึน ดวงตาดุดันราวโรจน์ ตรงง่ามมือมีแผลเป็นจากคมอาวุธยาวต่อเนื่องมาจนถึงหลังมือ

อีกผู้หนึ่งนั้นมีรูปร่างผอมสูงกว่า ทว่าสวมชุดเกราะเช่นเดียวกับนายทหาร สีหน้าเขาซีดขาว เส้นผมแห่งกรอบจนสีผมเบรีย่น แม้มุ่นมวยผมแล้วก็ยังแลดูยุ่งกระเซอะกระเซิงอยู่ สภาพของเขาคล้ายตั้งแต่เล็กไม่เคยได้กินอิ่มมาก่อน

คนชุดดำเคาะกรอบฉากบังลมพร้อมสีหน้าดูร้าย "เจ้าพี่นแล้วก็ได้ใจงอย่าได้คิดตักตัก ขอเพียงเจ้าช่วยทำธุระเรื่องหนึ่งให้เราอย่างว่องไวแล้วพวกเราจะไม่ทำให้เจ้าลำบากโดยเด็ดขาด"

ไปถานชำเลืองมองซ้ายขวาก่อนถามอย่างรู้สถานการณ์ "ธุระอันใด"

คนชุดดำตอบ "นับตั้งแต่นี้เจ้าจะเป็นอาจารย์ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้กับหลังตุ๋อง อีกครู่จะมีคนมาสอบถามเจ้า ไม่ว่าเขาถามสิ่งใดเจ้าก็ต้องทำที่ารู้เรื่องนั้นดี อีกทั้งจงเลือกพูดแต่ถ้อยคำที่จะส่งผลดีต่อหลังตุ๋องเท่านั้น หากเจ้าทำเรื่องนี้ได้ดี พวกเราขอรับรองกับเจ้าว่าแม้แต่เส้นผมก็จะไม่สีหรือเลยสักเส้น"

ไปถานเคยได้ยินแต่ว่าจับคนไปเป็นฮูหยินค่ายโจร นางไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีกรจับคนมาเป็นอาจารย์ด้วย

หลังตุ๋องผู้นี้เอยากได้รับการอบรมสั่งสอนมานานนี้เชียว...

"คำถามของคนผู้นั้น...จะต้องให้ข้าเป็นผู้ตอบเท่านั้นหรือ"

"มิผิด! หากเจ้าไม่เชื่อฟังก็จะเป็นเช่นโตะตัวนี้!" คนชุดดำพาดหนึ่งฝ่ามือลงบนโตะเล็กที่อยู่เบื้องหน้านางทันที โตะเล็กซึ่งเขียนสีบนพื้นดำเคลือบเงาพลันหักไปมุมหนึ่งพร้อมกับเสียงดังเป๊าะ

ไปถานกระถกถอยไปด้านหลังแล้วผงกศีรษะระรัวดูลูกไก่จิกข้าวสาร "เชี่ย! ว่าแต่หลังตู้อองนี้เป็นผู้ใดกัน"

คนผมแห้งกรอบที่เข้ามาพร้อมกับคนชุดดำร้องขึ้นอย่างตื่นตะลึง "กระทั่งท่านอองของพวกเราเป็นใครนางก็ยังไม่รู้!"

คนชุดดำกอดดอกพลางกระหึ่มยิ้มย่อง "คนที่หมกตัวอยู่บนภูเขาตงซานมานานปีอย่างนาง ปกตินอกจากสอนศิษย์ไม่กี่คนนั้นแล้วนางยังจะได้คบค้าสมาคมกับใครที่ไหน จะไปรู้เรื่องราวอะไรได้อีกเล่า ไม่รู้จักท่านอองของพวกเราสิจึงจะจัดการง่ายกว่า"

"ก็จริง" คนผมแห้งกรอบเกาศีรษะแกรๆ

"เผ่านางไว้ให้ดีละ!" คนชุดดำกำชับอีกฝ่ายหนึ่งประโยคแล้วถลึงตาข่มขู่ไปถานอีกครั้ง ก่อนเร่งรูดออกจากประตูไป

ไปถานคาดคะเนว่าเขาน่าจะไปรับผู้สอบถามที่เอยถึงผู้นั้นมา

จริงดังคาด ไม่ช้าคนชุดดำก็กลับเข้ามา ชุดดำสำหรับปฏิบัติภารกิจยามราตรีของเขาได้ถูกผลัดเปลี่ยนเป็นชุดลำลองแล้ว เบื้องหลังยังนำพาคณผู้หนึ่งมาด้วย

คนผู้นั้นเป็นบุรุษวัยกลางคนรูปร่างเตี้ยเล็กทั้งยังซุ่มพอม สวมชุดลำลองแลดูคล้ายบัณฑิต ทว่าข้างแววกลับพกกระบี่สั้นเล่มหนึ่ง เขาเดินอ้อมจากบังลมมายืนอยู่เบื้องหน้าไปถาน หลังพินิจนางขึ้นลงอย่างถี่ถ้วนรอบหนึ่งแล้วจึงผงกศีรษะกล่าว "มิผิด นางคือไปถาน...คุณหนูสกุลไปจริง"

ไปทานประหลาดใจไม่น้อย นางรู้ว่าความสามารถของตนอาจจะพอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง ทว่ากลับนึกไม่ถึงจริงๆ ว่าตนจะเป็นที่เลื่องลือจนถึงขั้นผู้อื่นมองเพียงรอบเดียวก็จดจำได้

บุรุษผู้นั้นคารวะไปทานก่อนเอ่ยชี้แจง "ขอภัยที่มาเยือนยามวิกาลสร้างความลำบากแก่คุณหนูแล้ว ข้าน้อยเกาฝิง วันนี้นำขอรบกวนสอบถามคุณหนูสองสามคำถามก็จะกลับ"

คนชุดดำเดินมายืนอยู่ด้านหลังของไปทานแล้วลอบขยับมือข้างหนึ่งใช้สองนิ้วจ่อที่กระดูกสันหลังของนางโดยที่เกาฝิงไม่ทันสังเกตเห็น ไปทานยังไม่อยากกลายเป็นคนพิการเฉียบพลันจึงยกมือเอ่ยด้วยท่าที่เป็นงานเป็นการ "เชิญท่านสอบถามมาได้"

"หลังตุ๋องระยะนี้กล่อมเกลาคิดใจได้ผลบ้างหรือไม่" เกาฝิงกล่าว "อืม...ได้ผลสิ" ถึงขั้นต้องอบรมบ่มนิสัยกันแล้ว นางเองก็ไม่รู้ว่านี่มีต้นสายปลายเหตุเช่นไร

"ประเสริฐแท้ เช่นนั้นปกติกุณหนูให้ท่านอ่องกล่อมเกลาคิดใจอย่างไรบ้าง"

"อ่านตำราจวงจื่อ* กับคัมภีร์เต๋าเต๋อจิง** และคัดลอกอักษรของหวังอี้เข้า***" อยากรู้เสียการกล่อมเกลาคิดใจก็คงหนีไม่พ้นเรื่องที่น่างวาม

* ตำราจวงจื่อ เนื้อหาสะท้อนปรัชญาความคิดของจวงจื่อปราชญ์คนสำคัญของลัทธิเต๋าในด้านต่างๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ คุณค่าของชีวิต และปรัชญาเชิงวิพากษ์ เป็นตำราที่มีอิทธิพลต่อวรรณกรรมและอารยธรรมจีนเป็นอย่างสูง

** คัมภีร์เต๋าเต๋อจิงเรียบเรียงโดยเหล่าจื่อ (เล่าจื่อ) ปราชญ์ลัทธิเต๋า ซึ่งมีแนวคิดแตกต่างจากลัทธิขงจื่อคือไม่ยึดติดกับกรอบประเพณี ทุกสิ่งล้วนดำรงอยู่และดำเนินไปได้ด้วยหลักธรรมชาติ เป็นหนึ่งในคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับการยอมรับจนถึงปัจจุบัน

*** หวังอี้เข้า ชื่อรองของหวังซีจื่อ ลิปิกรเลื่องชื่อสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก ผู้ได้รับฉายานามว่าเทพอักษร

เกาฝิงเล็กคิดว่าคล้ายประหลาดใจอยู่บ้าง "ท่านต้องยอมสงบใจ ทำสิ่งเหล่านี้เสียหรือ คุณหนูช่างมีฝีมือโดยแท้ ไม่ทราบท่านต้องให้ ความเคารพต่อคุณหนูหรือไม่ หากมีสิ่งใดที่คุณหนูอยากจะควบคุม ก็โปรดเอ่ยปากมาได้เต็มที่"

"ท่านต้องเคารพเชื่อฟังอาจารย์เสมอมา ไม่เคยทำสิ่งใดที่ไม่ให้เกียรติ" หี้ๆ ยังไม่ทันรู้จักกันเขาก็ลักพาตัวเข้ามาแล้ว...ช่างเคารพให้เกียรติกัน เสียจริง!

แววประหลาดใจบนใบหน้าของเกาฝิงยิ่งเผยออกมาอย่างเด่นชัด ยามที่ไปถานมองใบหน้าของเขาแล้วจึงรู้สึกได้ว่าสีหน้าของเขาคล้ายแทรก ไปด้วยอารมณ์ขัน รวากับสิ่งที่นางพูดนั้นล้วนเป็นวาจาที่ไร้แก่นสาร

ความคิดนางพลันผุดวาบขึ้นในใจ หรือว่าเกาฝิงจะพบเห็น เรื่องน่าสงสัยแล้ว? เช่นนั้นท่านก็เบิกตาให้กว้างๆ แล้วช่วยข้าจากการ ถูกลักพาตัวนี้ทีสิ!

ที่ว่าเกาฝิงกลับมีสีหน้าเป็นปกติดูเฉยๆอย่างรวดเร็ว "ต่อไปยังต้อง ระวังคุณหนูสิ้นเปลืองความคิดให้มากยิ่งขึ้น อุปนิสัยของหลังตุ๋นต้อง ในช่วงนี้ช่างชวนให้ผู้อื่นกล่าวประณามโดยแท้ ฝ่าบาทเองก็ทรงกวดขัน ระวังยิ่งนัก ก่อนหน้านี้เพียงได้ยินว่าคุณหนูยอมออกหน้าให้การยอมรับ ฝ่าบาทยังทรงไม่กล้าเชื่อด้วยซ้ำ ยามนี้เห็นคุณหนูดูแลอยู่ที่นี้แล้วจริงๆ ข้าเหนื่อยก็วางใจกลับไปถวายรายงานได้อย่างหมดกังวล"

ไปถานพลันแข็งทื่อไปทั้งร่าง ความรู้สึกนั้นคล้ายดังถูกผู้อื่น ยัดเกล็ดน้ำแข็งหนึ่งกำมือเข้ามาในปากแล้วอุดปิดไว้ จะคายออกก็มิได้ จะกลืนลงคอก็ยากลำบาก ได้แต่ปล่อยให้ความเย็นวาบแผ่ซ่านตั้งแต่

ชากรรไกรจนจรตผิวแก้ม

หากรู้แต่แรกว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันกับฝ่าบาท ต่อให้ถูกคนชูดำตีตาย นางก็จะไม่รับปากเด็ดขาด นี่มิใช่ว่านางกำลังหลอกลวงเบี่ยงสูงหรือหรือ!

แต่จะว่าไปฝ่าบาททรงว่างงานมากนักรหรือ หากพระองค์ทรงว่างมากจริงๆ ก็ควรไปห้วงใยตำหนักในสี มาทรงห้วงใยอันใดกับหลังตู้ออง! นางร้องถามสวรรคใใจ

ไซค์ยังดีที่เกาฝั่งไม่ได้สอบถามเรื่องอื่นอีก หลังเอ่ยวาจาอีกสองประโยค เขาก็กล่าวขอตัว

คนผมแห้งกรอบออกไปส่งแขก ท่าทีของคนชูดำพลันเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เขายิ้มร่าขณะเดินอ้อมมาถึงตรงหน้าไปถาน "ได้ยินมานานแล้วว่า 'สามยอดอัศจรรย์ะแห่งใต้หล้าคือหนึ่งซิงกับสองไป' คุณหนูสกุลไปสมคำเล่าลือ ที่พาเจ้ามาถือว้าเลือกได้ไม่ผิดจริงๆ"

ไปถานขยู่ชายเสื้อพลางเอ่ยอย่างระมัดระวัง "ด้วยฐานะของหลังตู้อองแล้ว อยากรจะได้อาจารย์เช่นไรยอมไม่มีปัญหา แค่ไปเชิญมาโดยตรงก็ได้แล้ว ใยต้องทำเช่นนี้ด้วย"

คนชูดำหัวเราะร่วน "คนทั่วหล้านี้ก็แค่เจ้าผู้เดียวที่จะพูดเช่นนี้แล้ว หากท่านอองของข้าออกหน้าไปเชิญอาจารย์จริงก็คงไม่มีผู้ใดกล้ารับหรือ ไซ้หนทางนี้ยังนับว่ารวบรัดกว่า"

ไม่กล้ารับหรือ... ไปถานไม่อยากจะเชื่อ ยังคงขยู่ชายเสื้อสอบถามต่อ "ถ้าเช่นนั้นเหตุใดจะต้องเป็นข้าเล่า"

ก่อนลึกวาด่วนวงมา คนชูดำยังกังวลใจว่านางจะทะนงตนหัวแข็ง เหมือนที่พวกเหล่าบัณขิตเป็นกัน หากนางเป็นเช่นนั้นจริงคงรับมือได้ยากยิ่ง

ทว่ากลับไม่คาดคิดว่านางจะใจเสาะถึงปานนี้ เขาขู่เสียงเหยียมนิไม่ก็ประโยค นางก็ยอมอยู่ในโอวาทแล้ว เขาจึงบอกต่อนางอย่างไม่กริ่งเกรงว่า "เนื่องจาก เจ้าเป็นคนมีชื่อเสียง คำพูดยอมมีน้ำหนัก มีหน้าซ้ำเจ้าก็เก็บเนื้อเก็บตัว อยู่แต่ในเรือน จับตัวเจ้ามาจึงเป็นเรื่องง่ายที่สุดแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อก่อน เจ้ายังเคยสอนท่านอ๋องของข้าด้วย!"

"ข้าเคยสอนท่านอ๋องของเจ้าเมื่อไหร่กัน"

"ก็เมื่อก่อนอย่างไรเล่า" ใบหน้าของคนชุดดำขริมลงในฉับพลัน "นี่หมายความว่าอย่างไร เจ้ามิได้ใส่ใจท่านอ๋องของข้าเลยหรือ"

"ไหนเลยจะเป็นเช่นนั้น เป็นเพราะข้าจำท่านอ๋องของเจ้าไม่ได้ แล้วจริงๆ..." ไปถ่านยืมประจบทั้งที่ในใจดูแคลน *เมื่อก่อนหรือ... หากเป็นเมื่อก่อนพวกเจ้าลองกล้าแตะข้าเช่นนี้ดูสิ!*

คนชุดดำคร้านจะพูดกับนางให้มากความอีก เขาเหลือกตา แล้วเดินออกนอกประตูไปสั่งการสองประโยค จากนั้นสาวใช้ผู้หนึ่ง ก็ยกน้ำชากับของว่างเดินเข้ามาจัดวางบนโต๊ะเล็กอย่างนอบน้อม ทั้งยัง จัดเตียงให้อีกด้วย รอจนทำเสร็จแล้วนางก็ถอยออกไปโดยไม่แม้แต่ จะเงยหน้าขึ้นมาสักครั้งเดียว

คนชุดดำยืนอยู่นอกประตู เขากวาดตามองเข้ามาในห้องสองหน ก่อนปิดประตูดังโครม ท่าทางจะยืนเฝ้าประตูนี้ด้วยตนเอง

ไปถ่านมุ่นหัวคิ้ว นางเพียงแสรังทำใจเสาะเพื่อคลายความระแวง ของพวกเขา ดูคล้ายว่าตอนนี้พวกเขาจะไม่ทำร้ายนางแล้วก็จริง ทว่า ก็ดูเหมือนไม่คิดจะปล่อยนางไปเช่นกัน

การสอนในวันพรุ่งนี้จะทำอย่างไรดีเล่า จู่ๆ คนทั้งคนก็หายตัวไป

ศิษย์ทั้งหลายจะไม่ตกใจกันแน่หรือ!

นางเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องสองรอบพร้อมหัวใจที่ว้าวุ่น กระดึบกระส่าย ขณะที่นางยังคิดหาวิธีรับมือไม่ได้ นั่น นอกห้อง พลันมีเสียงเรียกของคนผมแห้งกรอบจากระยะไกลจนกระทั่งเสียงนั้น เคลื่อนเข้ามาใกล้ "ฉีเพิง ฉีเพิง มานี้เร็วเข้า!"

คนชุดดำผละจากประตูห้องพลางตะโกนด้วยเพลิงโทสะที่ลุกโชติช่วง "เรียกหานายของเจ้าหรืออย่างไร! นายมา..." เสียงนั้นแผดออกไปได้เพียง ครั้งหนึ่งน้ำเสียงก็พลันเปลี่ยนวูบ "นายเข้ามาแล้วหรือนี่ นายข้า ไฉนท่าน กลับมาเอาบ้านนี้เล่าขอรับ"

"ข้าได้ยินว่าฝ่าบาทส่งคนมาแล้ว" สุ่มเสียงอันเย็นชานั่นเจือความ อ่อนเพลียเล็กน้อย

"ใช่ขอรับฯ ไม่มีเรื่องใหญ่โตอันใด คลี่คลายเรียบร้อยแล้ว"

"อืม"

ไปถ่านลอบวิ่งไปที่ข้างประตูแล้วมองลอดช่องประตูออกไป ทว่า นางกลับเห็นเพียงเลือดกองโต

คนผมแห้งกรอบชูคบไฟ ข้างเท้าของเขามีคนสองคนนอนทอดร่าง ลมหายใจรวยรินอยู่ เลือดเนื้อผสมเคล้ากันจนแทบแยกไม่ออก

"กู่เจิง เอาตัวสองคนนี้ไป อย่าให้พวกมันตายเสียละ" สุ่มเสียง อันเย็นชานั่นออกคำสั่งมาหนึ่งประโยค เพราะเจ้าของเสียงผู้นั้นยืนอยู่ ตรงมุมอับพอดี ทำให้ไปถ่านไม่อาจมองเห็นตัวคนได้

คนผมแห้งกรอบขานรับแล้วใช้เท้าเตะหลังของหนึ่งในสองที่นอนอยู่ "ท่านอ๋อง ดูท่าพวกมันจะทนได้ไม่พินคืนนี้แล้ว"

เสียงนั้นหัวเราะเบาๆ ทีหนึ่ง "ใช้ได้ทีไหนกัน ข้ายังสนุกไม่พอเลย หากเพียงเท่านั้นพวกมันก็ตายเสียแล้ว ไม่เท่ากับพวกมันได้เปรียบหรือ"

คนผมแห่งกรอบส่งเสียงอ้ออย่างรู้งาน จากนั้นจึงกวักมือเรียกให้คนมาช่วยเหลือ

สองคนนั้นถูกลากตรงไปเรื่อยๆ ทั้งรอยเลือดไว้บนพื้นสองสาย ไปถานริบถอนสายตากลับมาด้วยความหวาดผวา

หากคนผู้นี้คือหญิงต้อง เช่นนั้นนางก็แน่ใจว่าตนไม่เคยสอนเขาอย่างแน่นอน!

ขณะที่เสียงด้านนอกเคลื่อนไกลออกไปแล้ว ประตูห้องก็พลันถูกผลักเปิด ไปถานหมุนกายหนึ่งรอบก่อนจะล้มตัวลงบนพื้นด้วยความเร็วระดับฟ้าร้องยังไม่ทันยกมือป้องหู แล้วทำท่าบอบบางน่าสงสาร

คนชุดดำพรวดพรวดปรีเข้ามาคว่ำตัวนางพร้อมข่มขู่ "ลุกขึ้นเร็วเข้า! ข้าจะรีบส่งเจ้ากลับไปเดี๋ยวนี้ แต่ข้าขอเตือนเจ้าไว้ก่อน เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ ทางที่ดีจงปล่อยให้มันเน่าคาท้องของเจ้าเสีย หากไม่วันหน้าเจ้าก็จะไม่ใช่ 'หนึ่งซึ่งสองไป' ผู้บริสุทธิ์ผู้มองในสายตาของผู้คนอื่น"

ไปถานยอมไม่คิดพูดออกไป หลอกหลวงเบื้องสูงมีโทษถึงศีรษะ หลุดจากบ่าเขี้ยวนะ หากเทียบกับเรื่องนี้แล้วศักดิ์ศรีของสตรีจะนับเป็นอย่างไรได้

ดูจากท่าทางรีบร้อนลนลานของคนชุดดำแล้วในใจไปถานก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร นางจึงเอ่ยถามด้วยเสียงนุ่มนวลปุยผ่าย "เมื่อครู่คนผู้นั้นคือท่านอ่องของเจ้าสินะ เขาไม่รู้เรื่องนี้สักนิดเลยใช่หรือไม่"

"เหลวไหล! ท่านอ่องของข้าอาจปราดเปรื่อง จะต้องการอาจารย์

ไปเพื่ออะไรกัน หากไม่เพราะต้องรับมือกับฝ่าบาท ไหนเลยจะมีธุระก๊งการ กับเจ้า"

ไปถานฉวยจ้งหะกล่าว "ถ้าเช่นนั้นเรื่องในวันนี้ทางที่ดีอย่าได้มี คราวหน้าอีกจะดีกว่า หาไม่...ข้าหรือเรื่อก็ต้องไปถึงหูท่านอ่องของเจ้า ถึงตอนนั้นเจ้าจะเป็นเหมือนสองคนนั้นหรือไม่เล่า..."

คนชุดดำถูกวาจางของนางทำเอาสิ้นสะท้านไปทั้งร่าง อับจน ถ้อยคำที่จะกล่าว ได้แตกลลกลตาไปมา อัดอั้นอยู่นานสองนานก็ยังคง พุดไม่ออกสักประโยค สุดท้ายจึงเลือกวิธีอันรวบรัดหมดจดใช้สันมือ ฟาดใส่ต้นคอของนางให้สิ้นเรื่องสิ้นราว

พริบตาตอนที่ไปถานจะหมดสติ นางถึงกับมีความคิดจะละทิ้ง ภาพอันดีงามของคนเป็นอาจารย์เอ่ยคำทักทายไปถึงบรรพชนของอีกฝ่าย แล้ว

นอนมาถึงครึ่งคืนหลัง คุ้โก้วปล้นห้องเสี้ยจิ้งรีบรุดไปห้องปลดทุกข์ ราวกับถูกไฟลน พอเสร็จธุระนางก็เดินผ่านหน้าประตูห้องของไปถาน อาศัยแสงจันทร์อันสุกสกาวแล้วปรายตามองไปที่ประตู นางกลับรู้สึกว่ ประตูห้องของผู้เป็นอาจารย์ยามนี้ดูคล้ายผิดแปลกจากแต่ก่อนอยู่บ้าง

คุ้โก้วยื่นมือผลักเบาๆ ไปที่ประตูเพียงครั้งเดียวก็อ้าออก นางเพิ่งจะ พบว่าประตูนี้เพียงจับไว้เฉยๆ ไม่ได้ลงกลอนจึงเดินเข้าไปตรวจดู ก่อนจะ เห็นไปถานนอนทั้งเสื้อผ้าครบชุดอยู่บนเตียงโดยไม่คลุมผ้าห่ม พอนาง คลำดูที่กลอนประตูอีกครั้งจึงพบว่ามันใช้การไม่ได้แล้ว

นางถอนหายใจ ก่อนคลุมผ้าห่มให้ไปถาน เสร็จแล้วจึงค่อยปิดประตู

ตามหลังอย่างระมัดระวัง ในใจบ่นอุบไม่หยุด...วันนี้อาจารย์ช่างตึกคักเสียจริง แสดงเกินพอดีจนตะประตูทั้งเลยสินะ ยังดีที่มีข้าอยู่ ไม่เช่นนั้นถูกผู้อื่นลักพาตัวไปก็คงยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ เฮอะ!

ยามที่ไปถานพื้นชั้นอีกครั้ง นางพลันรู้สึกวาลาคอของตนใกล้จะหักอยู่รอมร่อ

แสงแดดนอกหน้าต่างส่องแยงตา ตะวันสายโด่งแล้ว ห้องชั้นนอกก็แว่วเสียงดังก๊อกแก๊กมาได้ยิน

นางนวดต้นคอพลงก้าวลงจากเตียง เมื่อเดินอ้อมจากบังลมออกมา ก็เห็นอุ้แก้วกำลังเคาะๆ ตอกๆ ซ่อมประตูอยู่

อุ้แก้วหยุดมือทันทีที่มองเห็นนาง "คาดว่าเมื่อคืนอาจารย์คงเหน็ดเหนื่อยเกินไป ข้าจึงเจ้าก็เจ้าการให้ศิษย์น้องทั้งหลายกลับไปก่อนแล้ว ท่านจะนอนต่ออีกสักหน่อยก็ได้นะเจ้าคะ"

ไปถานชะงอกศิระชะมงเข้าไปในห้องปีกตะวันตก ไร้เงาคนจริงเสียด้วย

ยามปกติเรือนพักของนางมีศิษย์ทั้งหมดสิบกว่าคนที่เดินทางมาศึกษาเล่าเรียน มีเพียงอุ้แก้วผู้เดียวที่เป็นสตรี มีชาติตระกูลต่ำต้อย ทั้งยังตัวคนเดียวไร้ที่พึ่งพิง นางจึงรับอุปการะอุ้แก้วไว้ข้างกายให้กินอยู่ด้วยกัน ส่วนศิษย์คนอื่นๆ นั้นล้วนแต่เป็นบุตรหลานตระกูลขุนนาง ทุกวันพวกเขาจะเดินทางมาเข้าเฝ้ากลับ

บางครั้งไปถานก็รู้สึกวาลาคออุ้แก้วไร้หัวใจหัวใจ ทว่าตอนนี้กลับรู้สึกวาลาคออีกฝ่ายก็เอาใจใส่นางไม่น้อย ชั่วขณะจึงไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี นางถอนหายใจ

แล้วไปล้างหน้าบัววนปากผลัดเปลี่ยนชุดอยู่เงียบๆ

หลังกินอาหารเช้าเสร็จ คุ้โก้วก็ยังซ่อมประตูไม่เรียบร้อย

เชกเช่นยามว่างตามปกติ ไปถานนั้งอยู่หลังโต๊ะแล้วเดินหมากกับตนเอง ทว่านางกลับใจลอยยกมือมาลูบต้นคอเป็นพักๆ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกแยจจนบอกรสชาติของเมื่อคืนนี้ไม่ถูก สุดท้ายจึงโยนเม็ดหมากทิ้งเสียเลย

"คุ้โก้ว เจ้าไปจวนไท่ฟู่* แทนข้าสักทีเยวเถอะ"

ฟังจคุ้โก้วหวุดหวิดจะทูปค้อนใส่มือของตนเอง นางหันหน้าขวับมาอย่างตื่นตะลึง "จู่ๆ อาจารย์จะให้ข้าไปจวนไท่ฟู่ทำสิ่งใดกัน"

นางรู้ว่าอาจารย์อ๋าลาจวนไท่ฟู่มานานับสิบปีแล้ว ไม่ว่าจะวันตรุษหรือวันเทศกาลไหนๆ ก็ล้วนไม่เคยกลับไปที่นั้น คนจำนวนมากแทบจะลืมไปแล้วว่าไปไท่ฟู่ยังมีบุตรสาวเป็นอาจารย์อยู่อีกคน ดูแล้ววันนี้ดวงอาทิตย์คงต้องขึ้นทางทิศตะวันตกเป็นแน่แท้

ไปถานเก็บเม็ดหมากขึ้นมาพลิกไปมาระหว่างร่องนิ้ว "พักนี้ดูเหมือนจะมีใจรวมคอยป่วนเปี่ยนอยู่แถวนี้ ข้าอยากขอให้ท่านพ่อส่งคนมาคุ้มกันเรือนพักเก่าแก่หลังนี้ให้มากหน่อย"

คุ้โก้วเงยหน้ามองไปนอกประตูเพื่อดูดวงตะวันเจิดจ้าบนท้องฟ้าสีครามก่อนขานรับคำหนึ่ง ถึงแม้นางจะไม่รู้ที่มาที่ไปของเรื่องราว แต่ก็รู้สึกได้ว่าน่าจะเป็นเรื่องที่ร้ายแรงเรื่องหนึ่ง

ภูเขาตงซานแห่งนี้เป็นสภาพพื้นที่ที่มีความพิเศษ ทั้งที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกบริเวณชานเมืองหลวงนี้เอง ทว่ากลับมีลักษณะตัดขาด

* ไ่ฟู่ ตำแหน่งขุนนางชั้นหนึ่งผู้เป็นอาจารย์ของฮองเต้ ดูแลการบัญญัติและประกาศใช้ระเบียบปฏิบัติตามจารีตพิธีการ เป็นหนึ่งใน 'สามกง' ซึ่งเป็นคำเรียกรวมสามตำแหน่งขุนนางที่มีฐานะสูงสุดของราชสำนักจีนโบราณ

จากโลกภายนอก เนื่องจากตรงสันเขาเป็นที่ตั้งของอารามเป่าผู้ซึ่งเป็น
อารามหลวง ทำให้พวกโจรขโมยย่อมไม่กล้าเข้าใกล้สถานที่แห่งนี้

ที่พำนักของไป่ถานคือเรือนพักแห่งหนึ่งของสกุลไป่ ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้าม
โดยหันหน้าเข้าหาอารามเป่าผู้ แม้ในเรือนจะมีบ่าวชายกับหญิงรับใช้สูงวัย
เพียงแค่สามสี่คน ทว่าอาศัยบารมีของอารามเป่าผู้แล้วที่พำนักแห่งนี้
จึงสงบสุขเสมอมา

แน่นอน...ว่านั่นคือเมื่อก่อน

ระยะทางเข้าเมืองหลวงเพียงสิบกว่าลิไม่นับว่าไกลนัก ทว่าคู่แก้ว
ไปครวนี้กลับใช้เวลาจวบจนอาทิตย์ลับทิวเขาไปแล้วถึงได้กลับมา

บนภูเขาฤดูกาลนี้ ใบไม้ที่เสียดสีกันดังซำๆ เริ่มปลิดปลิวร่วงหล่น
บนพื้นเกลื่อนไปด้วยใบไม้ที่แห้งเหลือง คู่แก้วเพิ่งเดินมาสุดทางบันได
อันยาวเหยียดก็มองเห็นไป่ถานยืนอยู่ข้างต้นไม้ใหญ่นอกประตูเรือน
สองมือของผู้เป็นอาจารย์หุดอยู่ในแขนเสื้อ ชายอาจารย์สีฟ้าอมเทาอ่อน
พัดพลิวล้อลม ดวงหน้าฉาบด้วยแสงเรื่อของอาทิตย์อัสดงอยู่ชั้นหนึ่ง
ท่ามกลางแสงอ่อนๆ นั้นยิ่งทำให้เรียวคิ้วแลดูดำขลับ ทั้งริมฝีปากก็แลดู
แดงผุดผาด

คู่แก้วเดินตรงไปหาไป่ถานพร้อมอารมณ์ที่ขุ่นมัว "ข้ารออยู่ตั้งหลาย
ชั่วยามกว่าจะได้พบไท่ฟู ผลคือท่านผู้เฒ่าบอกแต่เพียงว่าหากท่าน
ไม่กลับไปขอร้องเขาเอง ก็คงอยู่ข้างนอกนี้ด้วยกำลังของตนเองเกิด
เขาจะไม่ส่งใครมาแม้สักครึ่งคน"

"เฮ้อ...ข้าก็เดาอยู่แล้วว่าเขาจะต้องพูดเช่นนี้" ไป่ถานกระตุก

ยกมูมปากอย่างแข็งทื่อ สายตาทอดมองออกไปแสนไกล

"อาจารย์มองอะไรอยู่เจ้าคะ"

อู๋แก้วมองตามสายตาของอีกฝ่ายไปจึงพบกับหอสั่งเหตุการณ์ที่อยู่บนประตูเมืองเจี้ยนคัง* คล้ายถูกเคลือบบรรยายด้วยน้ำหมึกสีครามอมดำมานานแล้ว ทว่ายามนี้ภายใต้แสงอัสดงสุดท้ายกลับปกคลุมด้วยสีเหลืองทองชั้นบางๆ ซึ่งแต่ดั้งเดิมให้ภาพสีน้ำหมึกนั้นพลันมีชีวิตชีวา แม้จะยืนอยู่บนยอดเขาที่ห่างไกลแห่งนี้ก็คล้ายกับยังสามารถได้ยินเสียงรถม้าที่สัญจรขวัควัขววนบ่ท้องถนนได้

อู๋แก้วพลันตระหนักได้ แม้อาจารย์จะไม่พูดออกจากปาก ทว่าหลายปีมานี้ย่อมจะคิดถึงครอบครัวอยู่บ้างกระมัง

"อาจารย์..." เสียงเรียกนี้ของอู๋แก้วออกไปด้วยความรู้สึกอันลึกซึ้งและการปลอบประโลม

ไปถ่านพลันเสียวริมฝีปากล่าง "ขนมข้าวหนึ่ง น้ำแกงเปิดน้ำชั้นใส่หน่อไม้เขียว เนื้อหมูย่างซีอิ้ว เนื้อกวางต้มน้ำแกงปลา...อาหารเหล่านี้ล้วนมีอยู่ในเมือง ข้าไม่ได้ลิ้มรสชาติมานานแล้ว" พุดจบไปถ่านจึงค่อยได้สติ นางมองไปทางอู๋แก้ว "เอ๊ะ...เมื่อครู่เจ้าเรียกข้าหรือ"

"ไม่มีอะไรเจ้าคะ..." อู๋แก้วหลุบเปลือกตา "ข้าเพียงอยากบอกรว่า... คำนี้พวกเรากินหัวใช้เท่ากัน"

ไปถ่านสะบัดแขนเสื้อกลับเข้าเรือนอย่างหัวเสีย

ในเมื่อขอคนมาเพิ่มไม่ได้ ก็ได้แต่เรียกให้บ่าวชายที่มีอยู่ในเรือนไม่กี่คนตื่นตัวให้มากขึ้นเสียหน่อย

* เมืองเจี้ยนคัง เมืองหลวงของราชวงศ์ฉินตะวันออก (ค.ศ. 317 - 420) ปัจจุบันคือเมืองหนานจิง มณฑลเจียงซู

อันที่จริงไปถานเพียงกันไว้ก่อนเท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียทางด้านฮ่องเต้คนทางนั้นก็ได้แก้ไขสถานการณ์ไปแล้ว บางทีพระองค์อาจไม่สนพระทัยเรื่องการกล่อมเกลาคจิตใจของหลิงตู่เองอีกก็เป็นได้ หรือยามที่ทรงนึกถึงอีกครั้งคนชุดดำนามว่าฉีเฟิงผู้นั้นก็อาจเปลี่ยนอาจารย์คนใหม่ให้หลิงตู่เองไปแล้ว...นี่มิใช่จะเป็นไปไม่ได้

จริงดั่งคาด หลายวันต่อจากนั้นไปถานล้วนปลอดภัยไร้เรื่องราวเหมือนว่าคลื่นลมจะสงบลงแล้ว

เหล่าศิษย์ในห้องปึกตะวันตกต่างมีน้ำใจ นึกว่าวันก่อนที่ไปถานไม่ได้มาสอนเป็นเพราะล้มป่วย หลายวันนี้ยามที่เดินทางมาเล่าเรียนจึงไม่ล้มที่จะนำตัวยาบำรุงฤทธิ์อุ่นมาแสดงความกตัญญูด้วย

ไปถานนั่งสง่าอยู่หลังโต๊ะ ถือพัดขนนกขาวเล่มหนึ่งโบกถ่านไฟในเตาเล็กซึ่งต้มน้ำชาอยู่ช้าๆ พลังผงกศีระวัชของกำนัลแล้วอมยิ้มไม่เผยฟัน

อู๋ไคว่วที่อยู่ด้านข้างพลันเอ่ยแก้ด้วยเจตนาดี "พวกเจ้ากำนัลสิ่งของเหล่านี้มาอาจารย์ก็ล้วนไม่ชอบสักชนิด อาจารย์โปรดปรานขนมข้าวหนึ่งน้ำแกงเปิดน้ำข้นใส่หน่อไม้เขียว เนื้อหมูย่างซีอิ้ว แล้วก็เนื้อกวางต้มน้ำแกงปลามากกว่า"

"..." เหล่าศิษย์ต่างเงิบงันไปทันใด

พัดขนนกของไปถานหวัดจะโบกชี้เป้าปลิวเข้าไปในน้ำชา

บ่าบอที่สุด อาจารย์รักษาหน้าตาอยู่คิดว่าง่ายหรืออย่างไร!

วันนี้อากาศไม่ดี ไปถ่านเพลิงจะสอนเสร็จไม่นานนักลมก็พัด
โหมกระโชก ทำทางคล้ายฝนกำลังจะลงเม็ด ท้องฟ้าดำทะมึนในช่วงพริบตา
คู้แก้วไปตักน้ำร้อนมา พอนางเดินผ่านกำแพงเรือนกลับโยนอ่างสำริด
ในมือทิ้งพลางกรี๊ดร้องเสียงแหลมทันที

พวกบ่าวชายนี้กว่าใจที่คุณหนูเอ่ยถึงบุกเข้ามาจนได้ จึงต่าง
รีบรูดมาหมายจะล้อมจับใจนั่น

ระหว่างที่ไปถ่านถือโคมวิ่งตรงมา เสียงร้องของคู้แก้วก็โตขึ้นไป
อีกหลายระดับจนแทบจะกลายเป็นท่วงทำนองอยู่แล้ว แขนของคู้แก้ว
ยกขึ้นสูง เอาแต่ชี้นิ้วไปที่กำแพงเรือน

พอไปถ่านเงยหน้ามองขึ้นไปก็ผวาวูบ นอกเรือนมีเงาไม้ทึบ
น่าสะพรึงกลัว ขณะนั้นนางก็เห็นรางๆ ว่าบนกำแพงเรือนมีเงาร่างสีขา
วนั่งอยู่ ชายอารมณ์ยวาทที่ห้อยลงมาโบกไหวไปตามแรงลม...

ขงจื้อไม่เอ่ยเรื่องเหนือธรรมชาติ ไปถ่านก็เช่นเดียวกัน นางสงบสติ
ปลุกปลอบความกลัวของตน ก่อนชูโคมเดินตรงไปส่องดู...

หนุ่มน้อยหน้ามน...ดวงตาดอกท้อ* ใจมองอย่างไรก็ดูคุ่นตายเป็นนัก
เมื่อเริ่มจําคนตรงหน้าได้ มุมปากของนางก็สั่นกระตุก ก่อนจะ
สะบัดหน้าแล้วเดินกลับทันที

เงาร่างสีขาวิบกระโดดผลุลงมาครว้าแขนของไปถ่านไว้ "พี่สาว
ข้าเอง ข้าคือไปตั้ง เหตุใดท่านไม่ไยดีข้าเลยเล่า"

ไปถ่านหันหน้าไปซึ่งตาใส่เขา "ดีก็ ดีนๆ เจ้ามาหมอบอยู่บนกำแพง
ของข้า แสร้งทำเป็นญาติเช่นนี้ ยังคิดจะให้ข้าไยดีเจ้าอีกหรือ"

* ดวงตาดอกท้อ เป็นชื่อลักษณะดวงตาเจ้าเสนหิซึ่งงามได้รูปเหมือนกลีบดอกท้อ ตาโตเรียวยาว หางตา
โค้งอ่อน แพนขานนายาว ในทางนรลักษณ์ว่าเป็นลักษณะดวงตาของคนเจ้าชู้

ไปตั้งร้อนรุ่มจนกระทั่งบ่า "ปรักปรำกันแท้ๆ ข้าเพิ่งได้ยินว่าพี่สาวไปขอคนจากท่านพ่อมาป้องกันใจไม่ใช่หรือ ท่านพ่อไร้เหตุผลไม่ดูคำดูดี ข้าทนดูไม่ได้ที่เขาไม่ยอมส่งคนมา จึงตั้งใจมาเฝ้ายามให้พี่สาวด้วยตนเอง"

ไปถานหันไปมองอุ้กั้วซึ่งยังขวัญผวาไม่หายอยู่อีกด้านแล้วหันมากล่าวกับไปตั้งว่า "ที่แท้เจ้าก็กำลังเฝ้ายามอยู่นี่เอง"

ไปตั้งรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง "เดิมข้าก็ไม่อยากกระโตกกระตากหรือออกอุตสาห์จะทำความดีไว้โดยไม่ทิ้งนามเสียหน่อย"

ไปถานได้ยินเช่นนั้นก็เหลืออกตา ก่อนหันร่างเดินกลับห้อง

ไปตั้งรีบตามมาติดๆ พลงเอ่ยอย่างมีลับลมคมใน "พี่สาว หากเป็นเมื่อก่อน ถ้าท่านอยู่ที่นี้แล้วพบเจอใจอ อยางไรข้าก็ต้องเกลี้ยกล่อมให้ท่านย้ายกลับไปอยู่ที่จวนแน่ แต่หนนี้ข้าจะไม่เกลี้ยกล่อม ท่านอย่าได้กลับไปเด็ดขาดเชียว"

ไปถานอดแปลกใจไม่ได้จึงชะงักฝีเท้าเพื่อสอบถาม "เพราะเหตุใด"

ไปตั้งโมโหอยู่บ้าง "ท่านพ่อกำลังหาวิธีบังคับให้ท่านกลับไปแต่งงานอย่างไรเล่า วันนั้นที่ท่านส่งอุ้กั้วไปที่จวนก็สนใจเขาพอดี ข้าจะปล่อยให้ท่านตกหลุมพรางของท่านพ่อไม่ได้"

"ข้าอายุตั้งสี่สิบหกแล้ว ยังมีตระกูลขุนนางสกุลใดเหลือบุรุษที่อายุเหมาะสมพอจะมาจับคู่กับข้าอีก" นางเอ่ยอย่างรู้สึกขบขัน

"ตระกูลขุนนางอะไรกัน เป็นเชื้อพระวงศ์ต่างหาก! มิหน่าข้าอายุก็ไล่เลี่ยกับท่านด้วย แต่จวบจนบัดนี้ที่เขายังไม่แต่งงานเป็นเพราะไม่มีใครกล้าแต่งให้ ทั้งท่านกับเขาก็ไม่ใช่คนบนเส้นทางเดียวกันสักนิด"

ได้ยินน้องชายกล่าวเช่นนี้ไปถานยังรู้สึกสงสัยใคร่รู้ "ที่แท้เป็นใครกัน"

"ยังจะมีใครได้อีกเล่า ก็หลังตูดองนะสิ! พี่สาว ท่านเก็บเนื้อเก็บตัว อยู่แต่ในเรือนย่อมไม่รู้อะไร หลังตูดองผู้นั้น เขา...เขา..."

พอไปถานได้ยินชื่อนี้หัวคิ้วก็พลันขมวดมุ่น ขมับเต้นตุบๆ "ไม่หยุด ทว่ายังต้องแสวงหาเป็นไม่รู้เรื่องรู้อ่าว "เขาเป็นอย่างไรหรือ"

"เขาก็เป็นมารร้ายนะสิ! ความชอบทางทหารโดดเด่นก็จริง แต่กลับ หมกมุ่นอยู่กับการฆ่าฟันจนติดเป็นนิสัย ได้ยินว่าตอนออกรบก็ชอบดื่มเลือด กินเนื้อคนดิบๆ ดังนั้นเขาจึงไม่เหลือสำนึกผิดชอบชั่วดีเช่นมนุษย์ทั่วไป นานแล้ว ยามที่จับเชลยได้เป็นต้องทรมานจนกว่าอีกฝ่ายจะตาย ตายแล้ว ก็ยังเอากระดูกของพวกเขา来做เครื่องประดับกำนัลแก่ผู้อื่น นางบำเรอ ในเจวณของเขาล้วนต้องสวมใส่เครื่องประดับพรรคนี้ ผู้ใดไม่ยอมทำตาม ก็จะถูกฆ่าทิ้งเสียให้สิ้นเรื่อง ดังนั้นสตรีในเจวณของเขาจึงได้สาบสูญ ไม่มีเหลือ ยามปกติเขาก็มักทำตามอำเภอใจยิ่ง เรียกว่าฆ่าไม่เลือกหน้า เจอเทพฆ่าเทพ เจอพระฆ่าพระก็ว่าได้!"

ไปตั้งพูดรวดเดียวมาถึงตรงนี้ก็ยกมือขึ้นกุมอกด้านซ้ายไว้ราวกับ ยากจะทนรับไหว "แต่จะให้เขาไปพี่สาวจะต้องไม่รอดชีวิตเป็นแน่ เหตุใด ท่านพอถึงได้ใจดำอำมหิตยิ่งนัก ทำราวกับไม่ใยดีความเป็นตายของท่าน เช่นนี้...ไม่ๆ ข้าไม่เห็นพ้องด้วยเด็ดขาด คนพรรคนั้นจะคู่ควรกับท่าน ได้อย่างไรกัน"

ไปถานลอบกลืนน้ำลาย ที่แท้สิ่งที่ได้ยินได้เห็นในเจวณหลังตูดอง ก่อนหน้านี้ก็เป็นเพียงเสี้ยวมุมหนึ่งเท่านั้น

ทว่าเมื่อมองจากอีกมุม ไปตั้งก็คิดมากไปโดยแท้

อย่างน้อยตอนหนึ่งในสายตาของฝ่าบาท นางก็เป็นอาจารย์ของ

หลังตุ๋นแล้ว อาณาจักรต้าจิ้นปกครองแผ่นดินด้วยความกตัญญู และ
เครื่องครัดในสามหลักปฏิบัติหกความสัมพันธ์* ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทาง
เกิดเรื่องผิดจารีตระหว่างศิษย์กับอาจารย์ได้โดยเด็ดขาด ดังนั้นงานมงคลนี้
ฝ่าบาทยอมเป็นผู้แรกที่จะทรงยับยั้งเอาไว้

ไปถานตบไหล่ของน้องชาย "เฮอะๆ นั่นล้วนแต่เป็นเรื่องเลื่อนลอย
ข้าไม่มีทางแต่งให้เขาแน่ เจ้าวางใจแล้วกลับไปเถิด"

ไปตั้งเอยด้วยสีหน้าซึ่งซึ้งจริงจัง "ข้าจะกลับไปได้อย่างไร ข้าบอก
แล้วว่าจะมาเผ้ายามให้ท่าน ตราบใดที่ยังไม่อาจกำจัดโจรนั้นให้ท่านได้
ไหนเลยข้าจะวางใจ!" เขาพูดพลางก้าวยาวๆ เดินย้อนกลับไปที่เชิงกำแพง
แล้วปีนกลับขึ้นไปเพื่อเขย่าขวัญผู้คนต่อ ท่าทางในการปีนปายของเขา
ดูแคล้วคล่องว่องไวไม่เบาทีเดียว

ไปถานรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นหนุ่มน้อยเลือดร้อน ทว่าลมโหมแรงเช่นนี้
ต่อให้เขาเลือดร้อนระอุเพียงใดก็ถูกลมพัดให้เย็นซืดได้ นางจึงจำใจ
เอ่ยประนีประนอม "ถ้าอย่างไรเจ้ามานอนที่ข้างห้องข้าก็แล้วกัน จะได้
เผ้าข้าได้อย่างใกล้ชิด"

ไปตั้งแน่ใจอยู่แล้วว่าผู้เป็นพี่สาวจะต้องใจอ่อนกับตน พอได้ยิน
วจานี้จึงกระโดดลงจากกำแพงเรือน พลางเดินเื่องอย่างด้วยอย่างก้าว
ที่สง่างามเข้าไปในห้องด้านข้าง ก่อนเขาจะปิดประตูยังเอ่ยประโยคหนึ่ง
ด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม "พี่สาววางใจได้ มีข้าอยู่ทั้งคน ต่อให้โจรร้ายนั้น
มีสามเศียรหกกรก็ไม่ว่าจะทำอะไรท่านได้!"

* สามหลักปฏิบัติหกความสัมพันธ์ คือจารีตซึ่งชี้แจงถึงหน้าที่และความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคมจีนโบราณ
โดย 'สามหลักปฏิบัติ' ได้แก่ ขุนนางยึดถือกษัตริย์ บุตรยึดถือบิดา ภรรยายึดถือสามี ส่วน 'หกความสัมพันธ์'
ได้แก่ คนรุ่นบิดาต้องมีเมตตา ญาติฝ่ายมารดาต้องมีคุณธรรม คนในวงศ์ตระกูลต้องมีลำดับอาวุโส พี่น้อง
ต้องมีความสนิทสนม ผู้เป็นอาจารย์ต้องมีเกียรติ ผู้เป็นสหายต้องมีไมตรี

พวกบ่าวชายต่างลอบกุมศึรระกะกันเจี๊ยบๆ ...มีท่านเพิ่มมาอีกผู้หนึ่ง
จะไปได้ความอะไร มิใช่ทำให้ภาระของพวกเราหนักหนายิ่งขึ้นไปหรอก
หรือ!

จริงดังคาด เนื่องจากความน่าเชื่อถือในคำพูดของไปตั้งนั้นอยู่ถึงเพียง
ช่วงกลางดึกเท่านั้น

ไปถ่านอ่านหนังสือมาครั้งคืน กระทั่งจะไปเข้านอนแล้ว ทันทีที่ยืนขึ้น
ก็มองเห็นว่าเบื้องหลังของตนเองมีเงาดำเพิ่มมาอีกสาย นางเหลียวคอ
ไปมองอย่างแข็งทื่อก็พบฉิ่งเฟิงในชุดดำยืนค้ำอยู่เบื้องหลังนางดูจสนโบราณ
ต้นหนึ่ง

เมื่อสดับฟังเสียงข้างห้องอย่างถี่ถ้วนแล้ว กลับได้ยินเพียงเสียงกรน
สะท้านฟ้าของไปตั้งดังมา

เอาเจ้าไว้มีประโยชน์อันใด ไหนเจ้าว่ามาซิ!

หวังคิ้วของนางพลันย่นเข้าหากัน ยามที่ขึ้นตามองอีกฝ่าย
บนดวงหน้าของนางยังเผยความขลาดกลัวเพิ่มขึ้นหลายส่วน "ฝ่าบาท
คงไม่ทรงส่งคนมาสอบถามอีกรอบเร็วปานนี้กระมัง"

"เปล่า" ฉิ่งเฟิงกล่าวเสียงแข็ง "ข้ามาวันนี้เพื่อจะบอกเจ้าว่าท่านต้อง
ของข้าพึ่งรับพระบัญชานำทัพไปปราบโจร ระยะนี้ท่านต้องจะไม่อยู่
ในเมืองหลวง หากพบเจอผู้สอบถามของฝ่าบาท เจ้าอย่าได้พุดไปคนละทาง
จนเผยพิรุณออกไปเสีย"

ไปถ่านฟังจบท่าที่ตอบสนองแรกคือผ่นคนลาย ต่อจากนั้นก็กลับมุ่นคิ้ว
ขึ้นมาอีก "เร็วๆ นี่ข้าก็พอได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับท่านต้องของเจ้ามาบ้าง

การที่เขานำทัพไปปราบโจรคราวนี้ ฝ่าบาทต้องทรงใช้โอกาสนี้สังเกต ผลการกล่อมเกลาคใจของเขาเป็นแน่ หากเขายังฆ่าคนเป็นว่าเล่นอีก ความผิย่อมตกอยู่ที่อาจารย์ ถึงตอนนั้นข้าคงไม่แคล้วต้องเคราะห์ร้าย เป็นแน่"

ฉีเฟิงหรีตา "อะไรกัน นี่เจ้าไม่เต็มใจหรือหรือ" เขางัดกระบวนท่าเดิม มาใช้ พาดฝ่ามือลงบนโต๊ะเล็กที่อยู่ตรงหน้าอย่างรุนแรง "หากเจ้าไม่เชื่อฟัง จะเป็นเช่น..."

ทว่าโต๊ะเล็กตัวนั้นกลับปลอดภัยไม่สึกหรอ สีหน้าของเขาพลันเหยเก รีบเอามือที่สั่นระริกไปโพล่ไว้ด้านหลังก่อนที่ใบหน้าจะเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม ในฉับพลัน

ไปถานหดคอคเล็กน้อยอย่างให้ความร่วมมือ จากนั้นจึงเอ่ยเตือนเขา ด้วยเจตนาดี "โต๊ะเล็กที่ห้องข้าหุ้มแผ่นเหล็กเอาไว้ล่ะ"

ดวงตาของฉีเฟิงแทบจะพุ่งไฟออกมาอยู่แล้ว ทว่าเป็นตายก็ไม่ยอม เสียหน้า เขายกมือที่สั่นเทาและบวมช้ำจนกลายเป็นอู้งันขึ้นมาขึ้น พร้อมคำรามต่ำๆ "จะเป็นเช่นเดียวกับมือนี้!"

"..." ไปถานถึงกับไร้ถ้อยคำจะตอบได้

นางถอนหายใจเบาๆ "หากฝ่าบาททรงสอบถามจนตำหนิมาถึงข้า ย่อมจะโยงไปถึงเรื่องที่เจ้ากระทำการเองโดยพลการด้วย ไม่รู้ว่าหลังจาก ท่านอ่องของเจ้ารู้เรื่องทั้งหมดแล้วจะคิดเห็นเช่นไร อย่างไรก็ตามเสียเรื่องนี้ ก็เหมือนกระดาศที่ไม่อาจห่อไฟได้**"

มาดอันใหญ่โตของฉีเฟิงพลันสลายวับไปในพริบตา สีหน้าบิดเบี้ยว

* กระดาศไม่อาจห่อไฟได้ หมายถึงไม่สามารถปกปิดความจริงได้

ดูพบเจอญาติผี ก่อนที่เขาจะสิ้นเทาไปทั้งร่างราวกับคนเป็นไขจับสั่น

ไปถ่านแสรังทำเป็นห่วงใย "เอ๊ะ เจ้าเป็นอะไรไป"

สีหน้าของฉีเพ็งโกลี้จะร้องไห้ออกมาอยู่รอมร่อ "ข้าเจ็บมือ...
ไม่ได้หรืออย่างไร"

ทางด้านไปตั้งยังคงหลับสนิททรนสนั่น...

เขานอนเต็มอิมมิตลอดหนึ่งคืนเต็ม ทว่าเช้าวันรุ่งขึ้นกลับลุกไม่ขึ้น
เสียนี้ จวบจนกระทั่งยามเที่ยงถึงได้ลืมตาตื่น พอลุกขึ้นมานั่งก็ยังมีนั่ง
อยู่อีกพักใหญ่ เขาคงอยู่ดีกินดีเกินไปแล้วจริงๆ วันนี้นับนับเป็นหนแรก
ในชีวิตที่เขาต้องสวมเสื้อผ้าเอง

พอนึกได้เช่นนี้ไปตั้งก็สะทกสะทอนใจสุดแสน

อันที่จริงเขากับไปถ่านมิได้เกิดมาจากมารดาเดียวกัน ไปถ่าน
เกิดจากชีฮูหยินซึ่งเป็นภรรยาเอก ส่วนเขาเป็นบุตรที่เกิดจากอนุ ทว่า
ชีฮูหยินล้มป่วยถึงแก่กรรมตั้งแต่วัยสาว ไปถ่านแม้มีความสามารถเชิงบู๊น
แต่กลับไม่ลงรอยกับไปหยังถึงผู้เป็นบิดา นางจึงลาจากบิดาก่อนจะ
ย้ายออกมาอยู่ด้วยตนเองนานแล้ว นับจากตอนนั้นก็เป็นเวลาถึงสิบปี
ทว่าบิดาและบุตรสาวคู่นี้ก็ยังไม่เคยได้พบหน้ากันอีก เปรียบกันแล้ว
เขาซึ่งเป็นบุตรที่เกิดจากอนุกลับได้รับการประคบประหงมตั้งแต่เล็กจนโต

พอคิดมากเข้าไปตั้งก็เริ่มแสบจมุกนิดๆ ยามปกติข้างกายพี่สาว
ก็ไม่มีใครดูแลสักคน แล้วนางผ่านวันเวลาเหล่านั้นมาได้อย่างไรกันหนอ

กว่าเขาจะสวมเสื้อผ้าเสร็จก็มีไฉ่ง่ายๆ ทว่าเสื้อผ้าบนร่างยังคงรุ่มร่าย
อยู่นั่นเอง โชคดีที่ไปตั้งมีรูปเป็นทรัพย์ ดูแล้วกลับให้ความรู้สึกผาเผย

ไม่ยึดติดกรอบธรรมเนียม

ไปตั้งผลึกประตูเดินออกไป แสงตะวันกำลังพอเหมาะ ภายในเรือน
เงียบสงบ เงาหลังของเหล่าศิษย์ซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ในห้องปึกตะวันตก
ล้วนยึดตรงเป็นระเบียบ

ดียิ่งๆ เห็นที่ว่าการที่เขารักษาความเรียบร้อยอยู่ที่นี้จะมีประสิทธิภาพ
ยอดเยี่ยม โจรนั้นย่อมไม่กล้าปรากฏตัวอีกเป็นแน่แท้

หลังตรวจตราภายในเรือนทั้งด้านหน้าและด้านหลังอย่างละเอียด
รอบหนึ่งแล้วก็รู้สึกหิวเล็กน้อย เขาหลบห้องแล้วหันหน้าไป กลับปะทะ
เข้ากับดวงหน้าไร้อารมณ์ของอุ๊แก้ว

"มัดไว้" ทันทึที่อุ๊แก้วโบกมือ บ่าวชายสองคนที่ถือเชือกอยู่ต่างพุ่งปรี
เข้ามาวนรอบตัวไปตั้งหลายหน ชั่วพริบตาที่มัดเขาจนกลายเป็นขนมจ้ำง
แล้ว

"นี่ พวกเจ้าทำอะไรเข้า!"

"อาจารย์กำชับว่าพักนี้มีโจรมาบ้วนเปียนในเรือน คุณชายไปอยู่ที่นี้
เกรงจะไม่ปลอดภัย ส่งตัวกลับจวนไต่ฟู่จะดีกว่า"

บ่าวชายสองคนรีบแบกเขาวิ่งตะบึงไปทางประตูเรือน ไปตั้ง
ไหนเลยจะยินยอม สองขาที่ซีฟ้ำอยู่พยายามปิดป้ายเบะปะ ปากก็
ตะเบ็งลั่นว่าจะอยู่ที่ทักซ์เรือนหลังนี้ ขอสาบานจะร่วมเป็นร่วมตายกับ
พี่สาว ไม่ว่าถ้อยคำใดเขาก็ล้วนงัดออกมาพูดได้ทั้งสิ้น

ด้านหลังของห้องปึกตะวันตกอยู่ติดกับสวน นับตั้งแต่เข้าสู่ฤดูสุราท
ภายในสวนก็ปราศจากบุปผาแดงใบไม้เขียว ดอกบัวที่เคยอยู่เต็มสระ

กลับหลงเหลือเพียงฝักบัว

พูดตามตรงว่าในสวนแห่งนี้ช่างไม่มีสิ่งใดชวนมองเอาเสียเลย
ทว่าวันนี้หัวข้อในชั้นเรียนของเหล่าศิษย์กลับเป็นการแต่งกลอนหนึ่งบท
เกี่ยวกับสวนซึ่งไร้ความงามแห่งนี้

แต่ละคนลุ่มคางเกาแก้ม เคঁ้นสมองเพื่อขบคิด ทว่ากระดาษที่อยู่
ตรงหน้าก็ยิ่งขาวโล่งดุงเดิม

บุตรหลานตระกูลขุนนางล้วนเจ้าอารมณ์อยู่บ้างไม่มากก็น้อย
ยามปกติแม้จะเคารพให้เกียรติอาจารย์เป็นอย่างดี แต่ก็ไม่แค้น
มียามที่จะขาดความอดทนอดกลั้นอยู่บ้าง บางคนครุ่นคิดว่าจะไป
ขอร้องอาจารย์ให้เปลี่ยนหัวข้อใหม่ที่ง่ายขึ้นดีหรือไม่ ทว่ากลับมีบางคน
ถึงขั้นคิดจะเลิกแต่งกลอนบทนี้เสียเลย

ยังไม่ทันที่ศิษย์เหล่านี้จะลงมือได้ตามความนึกคิด บ่าวชายสองคน
ของเรือนพักสกุลไปก็แบกหนุ่มน้อยชุดขาวผู้หนึ่งวิ่งตะบึงผ่านไป
พร้อมเสียงเอ็ดตะโรซึ่งดังลั่นสนอลห่ม่าน

ทุกคนล้วนปากอ้าตาค้าง สาดสายตาดูตามออกไปโดยพร้อมเพรียง
นั่นมิใช่ไปตั้งคุณชายของจวนไปไต่พู่หรือหาหรือ เขาเป็นน้องชายของอาจารย์
ชัดๆ แต่กลับถูกเชือกคล้องคอมัดแขนไพล่หลังแบกออกจากประตูเรือนไป
เช่นนั้นได้

อาจารย์ที่แลดูสง่างามอ่อนโยนผู้นั้น ความจริงแล้วกลับเข้มงวด
เฉียบขาดถึงเพียงนี้ กระทั่งน้องชายของตนเองก็ยังไม่ยอมได้!

เหล่าศิษย์หันหน้ากลับมาโดยไร้เสียงจะเอ่ยวาจา พวกเขา
เห็นไปถานนั่งคุกเข่าภูมิจานอยู่ตรงที่นั่งด้านบน สองหูไม่ใส่ใจเหตุการณ์

ที่อยู่ด้านนอกหน้าต่าง ตาหลุบต่ำสมาธิจดจ่อ ริมฝีปากแหม่นสนิท นิ้วมือที่เรียวยาวขาวหมดจืดไผ่พ้นจากแขนเสื้อกว้างซึ่งขลิบขอบด้วยสีฟ้าสายชล กำลังจับหน้าหนังสือ ทันใดนั้นนิ้วมืองามพลันบิดที่หนึ่ง มุมกระดาษยับย่น เป็นก้อนในทันที

ศิษย์ทั้งหมดพลันผวาวูบ ต่างรีบก้มหน้าขยับพู่กันเขียนอย่างเร็วรี่ แรงบันดาลใจในการประพันธ์ไม่เคยฟุ้งกระจัดดูจุน้ำพุเช่นนี้มาก่อน

ไปถ่านกลับไม่รู้สีกตัวแม่แต่น้อย อันที่จริงนางมองเห็นสีอยู่ครึ่งวันแล้ว ทว่ากลับอ่านไม่รู้เรื่องสักตัวอักษรเดียว

นางกลุ้มใจอยู่น่ะสิ!

เป็นเพราะปากเสียวๆ ของฉีเฟิงช่างแหม่นย่ำแท้ แม่ตัวเกาฝิงจะไม่ได้มาสอบถามอีก ทว่าวันนี้กลับให้คนส่งจดหมายฉบับหนึ่งมาให้นางแต่เช้า เนื้อความคือฝ่าบาททรงประกาศชัดว่าขอเพียงครั้งนี้นี้หลังตู้อ่องสำรวจมตนั้นก็จะตรวจวัลแก่อาจารย์เช่นนางอย่างงาม

แล้วถ้าหากเขาไม่สำรวจมตเล่า...

ช่างเคราะห์ร้ายเหลือเกิน เดิมที่นางเพียงสอนหนังสืออบนกุหาตงซาน อยู่ดีๆ ไม่เคยไปขัดแย้งขัดขาใคร เหตุใดจึงไปพัวพันกับมารร้ายผู้นั้นได้!

เหล่าศิษย์ที่ลี้ล้นพึ่งใบบุญของไปตั้งต่างส่งงานของวันนี้ได้ก่อนเวลา ไปถ่านสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจึงอนุญาตให้พวกเขากลับบ้าน ทั้งยังกล่าวชมเชยสองสามประโยค

ไม่คาดว่าศิษย์ทั้งหลายกลับพินอบพิเทากว่ายามปกติเสียอีก ทั้งยังไว้แหวมผยของลำพองใจ

หัวใจของนางพลันเปี่ยมล้นไปด้วยความปลาบปลื้ม นี่สิจึงเป็น

ศิษย์ที่ดีของนาง ไหนเลยจะเหมือนคนสารเลวหลังตุ๋องนั่น!

เหล่าศิษย์หลังคารวะเสร็จแล้วก็พากันจากไปที่ละคน พอถึงคราวของโจวจื่อ ไปถานกลับแสดงท่าทีให้เขาหยุดรอก่อน

บิดาของโจวจื่อคือเจ้าเมืองอู่ ไปถานโปรดปรานสถานที่แห่งนั้น ทั้งใฝ่ฝันว่าสักวันจะได้เป็นปราชญ์ว่างงานล่องเรือชมทะเลสาบไท่หู* ด้วยเหตุนี้ยามว่างจึงชอบพูดคุยเรื่องในเมืองอู่กับโจวจื่อเสมอ สองศิษย์อาจารย์มีความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ดีมาตลอด

เห็นอาจารย์รังตนไว้ โจวจื่อจึงนึกว่าหนนี้อาจารย์ต้องการจะสนทนาเรื่องเมืองอู่เช่นเคย ขณะที่ส่องกำลังประมวลข้อมูลและเรื่องเล่าที่น่าสนใจของเมืองอู่กลับได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยว่า "อาจารย์ได้ยินว่า นายชายของเจ้าเป็นข้าหลวงส่วนพระองค์ เจ้าพำนักอยู่ที่จวนของเขาคงเคยได้ยินเขาเอ่ยถึงเรื่องของหลังตุ๋องบ้างกระมัง"

โจวจื่อหน้าซีดเผือดไปทันตา "โยอาจารย์เอ่ยถึงมารร้ายผู้นั้นเล่า ท่านน้ำกล่ำเสมอว่า 'กาลก่อนไม่เอ่ยหู ปัจจุบันไม่เอ่ยจิ้น' น้อยครั้งจะกล่าวถึงคนผู้นี้ ยิ่งไม่อนุญาตให้พวกเราเด็กรุ่นหลังวิพากษ์วิจารณ์ได้"

ไปถานชักถามด้วยความสงสัยใคร่รู้ "อันใดเรียกว่า 'กาลก่อนไม่เอ่ยหู ปัจจุบันไม่เอ่ยจิ้น' "

"อาจารย์คงยังไม่ทราบกระมัง หลังตุ๋องผู้นี้มีนามว่าชื่อหม่าจิ้น เป็นคนใจคออำมหิตชมชอบการเข่นฆ่า จนกระทั่งมีกิตติศัพท์ที่ติดเกี่ยวกับสี่อู่** อติต่องแต่ของแคว้นทางเหนือแล้ว"

* ทะเลสาบไท่หู หนึ่งในห้าทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ที่สุดของจีน กั้นพรมแดนระหว่างมณฑลเจียงซูกับเจ้อเจียง พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในเมืองซูโจว

** สี่อู่ (ค.ศ. 295 - 349) ช่องต่องค์ที่สามของแคว้นไฉ่จ้าว หนึ่งในสิบหกแคว้นที่ปกครองดินแดนจีนทางเหนือ

ไปทานมุนีคว สือหู่อำมหิตถึงขั้นเคยพาหญิงงามกลุ่มใหญ่เฮโล ไปล้อมชมจากสังหารบุตรชายในไส้ของตนอย่างโหดร้ายทารุณมาก่อน หากกิตติศัพท์ของหลังตุ๋องเทียบเท่ากับอีกฝ่ายแล้ว นั่นไม่เลวร้ายถึงขีดสุด หรือหรือ

แลเห็นใจจื่อชำเลื่องมองตนอย่างแปลกใจ ไปทานจึงรีบเอ่ยด้วย สีหน้าจริงจัง "เพียงพูดคุยเป็นหัวข้อสนทนายามว่างเท่านั้น หาได้มีอันใด น่าหัวนเกรงไม่ หรือว่าพวกเจ้าที่เป็นบุรุษยังมีจิตใจที่มีอาจเทียบสตรี เช่นอาจารย์ได้?"

ใจจื่อไหนเลยจะเผยอาการขาดกลัวต่อหน้าอาจารย์ เขารีบเอ่ยตอบ โดยไม่รอช้า "อาจารย์สอนสั่งด้วยชอบแล้ว ศิษย์เพียงเคยได้ยินท่านนำ บอกว่าหลังตุ๋องเป็นญาติพี่น้องของฝ่าบาท เขาเชี่ยวชาญการศึกจึงเป็นที่โปรดปรานอย่างมาก ทว่าเรื่องอื่นๆ ของเขานั้นศิษย์กลับไม่ทราบ กระจ่างนัก"

ไปทานกล่าว "อาจารย์ได้ยินว่าเร็วๆ นี้เขานำทัพไปปราบโจร หน้าชายของเจ้าพอจะรู้ความคืบหน้าหรือไม่ บัดนี้พวกเจ้าก็อายุไม่น้อยแล้ว อีกไม่ช้าล้วนต้องทยอยเข้ารับราชการ พวกเจ้าพึงใส่ใจเหตุการณ์ ในราชสำนักไว้บ้าง"

ใจจื่อฟังจบก็พลันตระหนักได้ "อาจารย์สอนสั่งด้วยชอบแล้ว ศิษย์กลับไปจะเร่งสอบถามเรื่องนี้ดู"

ไปทานยิ้มรับปลางผงกศีระชะ สนทนากับคนฉลาดย่อมไม่ต้อง เห็น้อยแรง

โจวจื่อกลับไปถามมาจริงๆ วันรุ่งขึ้นเมื่อมาเข้าเรียนจึงนำข่าวสารมาแจ้งว่าคราวนี้หลังตู่ต้องไปที่เมืองผอหยาง

โจวที่นั่นคือพรรคพวกซึ่งหลงเหลือจากการปราบปรามของหลังตู่เองที่มณฑลเจียวโจว โจวซึ่งลอบหลบหนีมาเหล่านี้เป็นเสมือนเม็ดทรายที่รวมตัวกันไม่ติดจึงไม่ต้องสิ้นเปลืองเวลาเท่าไรนัก ประกอบกับฝีมือของหลังตู่เองโหดเหี้ยมเฉียบขาด ทันที่ที่ไปถึงจึงคว้าชัยได้อย่างต่อเนื่อง ประดุจผ่าลำไผ่ คาดว่าเขาจะกลับเมืองหลวงได้เร็วกว่ากำหนดมาก

ไปถานไม่แฉแสสัคนิดว่าเขาจะกลับมาเมื่อไร สิ่งที่น่างัดต้องการคือประเด็นสำคัญ "รู้หรือไม่ว่าปราบโจวคราวนี้เขาก่อบาปเช่นฆ่าคนเกินจำเป็นอีกหรือเปล่า"

โจวจื่อตอบได้ทันที "ไหนเลยยังต้องเอ่ยถามอีก ว่ากันว่าทุกแห่งที่เขาผ่านไปล้วนมีซากศพกองเป็นภูเขา โลहितนองดุจห้องธาร เสี่ยงราษฎรโอดครวญดังระงมไม่หยุด ถึงขั้นมีคนบอกว่าอเนจอนาถยิ่งกว่าภัยจากโจรผู้ร้ายเสียอีก"

ไปถานหลับตาลงอย่างเจ็บปวดรวดร้าว นี่เขาต้องการจะทำร้ายนางให้ถึงตายชัดๆ!

คนเราช่างแปลกพิกลแท้ เมื่อก่อนยามที่มีได้ให้ความสนใจใครสักคนก็คล้ายกับสัมผัสไม้ได้สักนิดถึงการดำรงอยู่ของคนผู้นั้น ต่อเมื่อวันใดเริ่มให้ความสนใจขึ้นมา คล้ายกับทั่วหว่าโยงโยไปถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขาได้ทั้งสิ้น

พลบค่ำของวันนั้น ไปถานเพิ่งจะย่างเท้าขึ้นมابนระเปียงทางเดิน

ก็ได้ยินแม่ครัวกำลังซุบซิบกับอู๋ไกว่ว่าพักนี้ที่อารามเป่าผู้ย่ำระฆังถี่ขึ้น เป็นเพราะเหล่านักพรตกำลังประกอบพิธีสวดส่งดวงวิญญาณ สาเหตุทั้งหมดล้วนมาจากหลังตู้อองมารร้ายผู้หนึ่งที่ก่อบาปเช่นฆ่าเกินจำเป็น

อู๋ไกวยังคงจำคำพูดของไป่ตั้งในคืนนั้นได้ พอนางชำเลืองตา เห็นไป่ถานจึงวิ่งรี่เข้ามาโน้มน้าวทันที "อาจารย์ ท่านจะแต่งให้หลังตู้อองผู้ นั้นไม่ได้เด็ดขาดเสียวนะเจ้าคะ หากไม่สักวันเสียงระฆังของอารามเป่าผู้ อาจตีให้ท่านก็เป็นได้"

มีศิษย์ที่แข่งอาจารย์ของตนเช่นนี้ด้วยหรือ ไป่ถานอับจนถ้อยคำ

เช้าวันนี้ดวงตะวันเพิ่งเยิ้มหน้า ไป่ถานก็คลุ้มเสียคลุ้มเดินมาจนถึง นอกห้องปีกตะวันตก เหล่าศิษย์เพิ่งจะจูดมาถึงกันพอดี

ใจจื้อยืนคารวะนางอยู่หน้าประตูโดยไม่ลืมที่จะพูดคุยกับนาง "อาจารย์ต้องระวังหน่อยนะขอรับ ได้ยินว่าปีนี้ฤดูหนาวมาเร็ว ทั้งที่เพิ่งจะ ต้นเดือนเก้าอากาศก็หนาวมากแล้ว"

เพิ่งผงกศีรษะพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ไป่ถานกลับได้ยินเขาเอ่ยต่อ "ทว่าผู้คนบนท้องถนนต่างพูดกันว่าเหตุที่ปีนี้อากาศหนาวจัดมาเยือนเร็ว ล้วนเป็นเพราะหลังตู้อองก่อบาปหนาเกินทน เสียงเคื่องแค้นของผู้คน จึงดังทะลุไปถึงชั้นฟ้า เป็นเรื่องที่จุนใจยิ่งนัก"

รอยยิ้มของนางพลันแข็งค้างอยู่ที่มุมปาก ไยจึงมีเขาอยู่ไปเสียทุกที่!

ศิษย์คนอื่นๆ ที่อยู่ด้านข้างต่างเหลือบมองใจจื้อด้วยหางตา ท่าทางเขาจะประจบผิดที่ผิดทางเสียแล้ว สมน้ำหน้านัก!

เสียงน้ำในกาน้ำหอยด* ร่วงหยดดังเผาะ เมื่อทุ่นลอยขยับขึ้นก็ได้เวลาเข้าเรียนแล้ว

คนทั้งหมดนั่งประจำที่ พอไปถานจะเริ่มสอนกลับมองเห็นอู๋แก้ววิ่งรี่มาจากกระเบื้องทางเดิน

เพราะนางอายุมากกว่าคนอื่นๆ เล็กน้อยจึงถึงวัยที่ไม่อาจเรียนร่วมชั้นกับเหล่าศิษย์ชายได้อีก ไปถานจึงแยกสอนนางตามลำพัง จู่ๆ วันนี้นางวิ่งมาที่ห้องฝึกตะวันตรระหว่างเวลาเรียนเช่นนี้ ไปถานยอมอดไม่ได้ที่จะประหลาดใจ

หลังสั่งให้เหล่าศิษย์ทบทวนตำราไปพลางก่อน ไปถานก็ลุกขึ้นเดินออกไปนอกประตู "เป็นอะไรหรือไม่"

อู๋แก้วชี้มือไปที่ลาน ไปถานมองตามไปก็เห็นเด็กหนุ่มชุดเทาผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น เขาคือซวงเฉวียนเด็กรับใช้ประจำตัวไปตั้ง

เฮ้อ...เจ้าเด็กหน้าเหม็นนั้นยังขุ่นเคืองเรื่องที่ถูกไล่กลับไปอยู่เป็นแน่ ไปถานสอดส่องมือเข้าไปในแขนเสื้อพลางกล่าวนิมๆ ทว่าตรงไปตรงมาเพื่อสอบถาม "ไปตั้งเป็นอะไรไปอีกล่ะ"

ซวงเฉวียนคุกเข่าพรวด ก่อนจะโขกศีรษะดังตบๆ "คุณหนูช่วยด้วยขอรับ คุณชายไปล่องเกินผู้อื่นเข้า น่ากลัวว่าจะไม่รอดชีวิตแล้ว!"

ไปถานตะลึงงัน "ล่องเกินผู้อื่นก็คงไม่ถึงขั้นจะเอาชีวิตกันหรอกกระมัง เหตุใดเจ้าไม่ไปขอความช่วยเหลือจากไท่ฟูเล่า"

"นายท่านเป็นคนเรียกให้เข้ามาขอร้องคุณหนูเอง นายท่านบอกว่าได้หล้านี้ผู้ที่จะช่วยชีวิตคุณชายได้มีเพียงคุณหนูเท่านั้น คุณหนูได้โปรด

* กาน้ำหอย เป็นนาฬิกาในสมัยโบราณของจีน มีลักษณะแตกต่างหลากหลายรูปแบบ โดยมักจะใช้ภาชนะที่ทำจากทองแดงจะรู้น้ำหอยลงตามท่อเพื่อบอกเวลา ภายหลังได้นำปรอทและทรายมาใช้แทนน้ำ

รีบไปดูหน่อยเถิด หากช้ากว่านี้เกรงว่าคงไม่ทันกาลแล้ว!"

นางสังหรณ์ไม่ดีวามผ่านหัวใจของไปถาน "อีกฝ่ายเป็นใคร"

"หลัง...หลังตุ๋อ่องขอรับ"

"..." ไปถานหลับตา

ไฉนข้าถึงเคราะห์ร้ายเช่นนี้หนอ!

2

นอกประตูเมืองทิศตะวันตก สายลมฤดูสารทพัดตั้งหวิดหวิว
ทัพใหญ่จัดแถวเป็นระเบียบอยุธยาเมือง กระจงโคมหลังหนึ่งตั้งหันหน้า
เข้าหาประตูเมืองปิดทางเข้าออกของสะพานชักพอดิบพอดี

ไปตั้งภูมัตแน่นหนาทิ้งให้อยู่นอกกระจงโคม อภรณ์สีชาวเปรอะเปื้อน
ไปด้วยฝุ่นดิน เขาขบริมฝีปากกลางพลางเหลือบดวงตาดอกท้อคู้้นั้นไปมา
เขาจูนเดี่ยวจนใบหน้าแดงกำ

จู่ๆ เข้านี้หลังตุ๋องก็กลับมาถึงเมืองหลวงเร็วกว่ากำหนดเดิมที่แจ้งไว้
ในหนังสือกราบทูลหลายวัน เผอญในวังกำลังมีการบวงสรวงฤดูสารท
ฝ่าบาททรงนำขุนนางทั้งหลายไปที่ศาลบวงสรวงเพื่อขอพรให้เป็นปีที่
เก็บเกี่ยวได้ผลอุดมสมบูรณ์ ด้วยไม่อาจส่งขุนนางคนใดออกไปได้
ราชโองการฉบับหนึ่งจึงถูกส่งไปยังจวนไท่ฟู บัญชาเป็นกรณีพิเศษให้ไปตั้ง
รับตำแหน่งชั่วคราวเป็นขุนนางฝ่ายพิธีการไปต้อนรับหลังตุ๋อง

ไปตั้งใช้นิ้วเท้าคิดดูก็รู้ได้ว่าบิดาจะต้องเป็นผู้เสนอชื่อของตนแน่ เป็นไปได้สูงว่าทำเพื่อแสดงไมตรีต่อหลังตุ๋อง จากนั้นจะได้จับพี่สาวแต่งงานให้ อีกฝ่ายไป

เพียงคิดว่าพี่สาวที่แสนดีของตนกำลังจะถูกหลังตุ๋องมาร้ายผู้นี้ แต่ต้อง ไปตั้งพลันรู้สึกว่ายี่งน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าฟ้าถล่มลงมา เสียอีก เรื่องเยี่ยงนี้บิดาทนได้ แต่น้องชายเช่นเขามิอาจทน!

ทว่าเขาก็ไม่กล้าขัดราชโองการ จึงได้แต่ต่อต้านเชิงรับด้วยการ ไม่สวมชุดขุนนางฝ่ายพิธีการมาต้อนรับและแสดงท่าทีขาดมารยาท จนถึงขั้นโห้งไปบ้างกับอีกฝ่าย

เดิมเขานึกว่าหลังตุ๋องแม้จะเป็นมารร้าย แต่ดีสุนัขนังต้องดูเจ้าของ เอ่อ ไม่สิ...ตีบุตรชายยังต้องดูบิดาก่อน! ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็คงไม่ถึงขั้น ถูกลงโทษร้ายแรงอะไร

และต่อจากนั้น...เขาก็มาลงเอยในสภาพเช่นนี้!

ซวงเฉวียนรอดไปขอความช่วยเหลือกับบิดาของเขาที่ศาลบวงสรวง ตั้งนานแล้ว แต่จวบจนบัดนี้ก็ไม่กลับมา

ไปตั้งเงยหน้ามองหลังเหตุการณ์บนกำแพงเมืองซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ทหารรักษาเมืองที่อยู่ด้านบนถึงกับสุมหัวล้อมวงกันเพื่อดูเขา ช่างไร้ มโนธรรมเกินไปแล้ว!

ม่านกระโจมพลันถูกเปิด ฉีเพ็งก้าวยาวๆ เดินออกมาคว้าตัวไปตั้ง หิ้วเข้าไปในกระโจม

ไปตั้งถูกโยนลงกับพื้น ดวงหน้าขาวเนียนเปรอะฝุ่นไปทั้งแถบ อเนจอนาถอย่างบอกไม่ถูก เขาซ้อนตาขึ้นมองเห็นเงาคนที่อยู่หลังฉากบังลม

กำลังถูดชุดเกราะ เสียงแขนเสื้อที่เสียดสีกันเพียงแผ่วเบากลับสะกิดให้เพลิงโทสะของไปต้งไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้อีก เขาแทบจะกระโจนเข้าไป แลกชีวิตกับอีกฝ่าย "ชื่อหมาจิ้ง! เจ้านึกว่าทุกคนล้วนเกรงกลัวเจ้า อย่างนั้นหรือ บิดาของข้าคือไท่ฟู่คนปัจจุบัน ตำแหน่งสูงเป็นหนึ่งในสามมกกระทั้งฝ่าบาทยังทรงให้เกียรติสามส่วน เจ้ากล้าดีอย่างไรมาแต่ตั้งข้าตามอำเภอใจ!"

ฉีเฟิงพลันบังเกิดโทสะ "ชิชะ! นี่เจ้าต้องการประชันบิดาของเจ้ากับท่านฮ่องของข้าใช่หรือไม่ บิดาของท่านฮ่องข้าคืออดีตฮ่องเต้! บิดาเจ้าที่เป็นแค่สามมกจะนับเป็นตัวอะไร แม้แต่เก้ากงก็ยังไม่ไ้ประโยชน์!"

ไปต้งตะลึงงัน พลันระลึกถึงสิ่งที่บิดาเคยเอ่ย...หลังตูฮ่องเป็นโอรสของอดีตฮ่องเต้ ทว่าอดีตฮ่องเต้ก่อนสวรรคตกลับมอบบัลลังก์แก่ญาติผู้พี่ของหลังตูฮ่อง ด้วยเหตุนี้ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันถึงทรงให้ท้ายเขาสารพัดอย่าง ทั้งเอาหูไปนาเอาตาไปไว้กับพฤติกรรมโฉดชั่วของเขา

ไปต้งพลันกลืนน้ำลายไม่กล้าส่งเสียงอีก

เบื้องหลังฉากบังลมกลับคืนสู่ความสงบเงียบอีกครั้ง จากนั้นเสียงพูดอันเยียบเย็นดูจน่าแข็งจึงถ่ายทอดออกมา "ฉีเฟิงเตือนสติข้าพอดีตรงนี้มีภาพปักเก้าตำหนัก* อยู่ผืนหนึ่ง ในเมื่อเจ้าเป็นบุตรชายของไท่ฟู่

* เก้าตำหนัก (จิวกง) หมายถึงตำแหน่งทั้งเก้าตามหลักโหราศาสตร์จีนโบราณ ได้แก่ 1 - ชาน (น้ำ) 2 - คุณ (ดิน) 3 - เงิน (สายฟ้า) 4 - ชวิน (ลม) 5 - ตำหนักกลาง 6 - เขียน (ฟ้า) 7 - ด้อย (หนองน้ำ) 8 - เกิน (ภูเขา) 9 - หลี (ไฟ) โดยจัดเรียงเป็นแผนภูมิ แถวละสามตัวจำนวนสามแถว ซึ่งตัวเลขของแต่ละแถวทั้งแนวนอน แนวตั้ง และแนวทแยงล้วนบวกได้ผลรวมเท่ากับ 15 ดังภาพ

4 ชวิน	9 หลี	2 คุณ
3 เงิน	5 กลาง	7 ด้อย
8 เกิน	1 ชาน	6 เขียน

คาดว่าคุณมีความรู้เพียงพอสมควร มีผู้ให้เข้าได้ประจักษ์สักหน่อยแล้ว" จบคำชื่อหมาจิ้งจอกหันหน้าไปเอ่ยเรียก "กู่เจิง เอาภาพมาให้เขา"

ขณะที่ไปตั้งกำลังงูงสงสัยก็เห็นองครักษ์รูปร่างผอมสูงเรื้อนผมแห้งกรอบผู้หนึ่งเดินออกมาจากด้านหลังของฉากบังลม มือของอีกฝ่ายประคองผ้าไหมสีสันละลานตาผืนหนึ่งไปวางบนโต๊ะเล็ก จากนั้นเดินมาตรงหน้าไปตั้งแล้วแก้มัดให้เขา

เขารีบขยับแขนขายืดเส้นยืดสายก่อนก้มหน้ามอดดู ผืนผ้าไหมที่อยู่บนโต๊ะเล็กเป็นสีฟ้าอ่อน ด้านบนของผ้าปักตัวอักษรถึยด้วยเส้นด้ายสีต่างๆ มีน่าเล่าถึงได้ดูหลากหลายสีน้ก

ชื่อหมาจิ้งจอกเอ่ย "ภาพปักผืนนี้มีทั้งลึนเก้าตำหนัก ทุกตำหนักล้วนเป็นกลอนย่นอักษร* แต่ละตำหนักแม้จะเป็นเอกเทศ ทว่าก็เชื่อมโยงถึงกันทุกตำหนัก ข้าให้เวลาเจ้าหนึ่งก้านธูป หากเฉลยคำตอบไม่ได้ ทุกหนึ่งก้านธูปข้าจะเปลื้องผ้าเจ้าออกหนึ่งชิ้น"

ไปตั้งรีบยกมือโอบสองแขนของตน "นี่มันความชอบพิลึกพิลั่นอันใดของเจ้า ช่วงบนช่วงล่างทั้งเนื้อทั้งตัวข้ามีเสื้อผ้ารวมกันไม่ถึงเก้าชิ้นสักหน่อย!"

ชื่อหมาจิ้งจอกยกหัวเราะเบาๆ "แม้ไม่มีเสื้อผ้าก็ยังมีผิวหนัง ขอแค่ใช้คมมีดกรีดเปิดจากผ้าเท้า ถลกหนังออกมาทั้งผืนแล้วยัดฟางใส่เข้าไปก็จะเป็น 'กระสอบหญ้าฟาง'** ขนานแท้"

"..."

* กลอนย่นอักษร หมายถึงกลอนซึ่งไม่ว่าจะอ่านไปข้างหน้าหรืออ่านย้อนกลับล้วนแต่มีความหมาย

** กระสอบหญ้าฟาง หมายถึงกระสอบที่สานจากหญ้าแห้งซึ่งไม่ทนทาน ใช้บรรจุสิ่งใดไม่ได้จริง ใช้เปรียบเปรยถึงคนสมองซึ่เลื่อยหรือไม่เป็นได้เป็นพยาย

เมื่อก่อนไปตั้งเพียงได้ยินกิตติศัพท์ของมารร้ายผู้นี้ ทว่ายังไม่เคยได้สัมผัสกับตนเองอย่างแท้จริง เมื่อครู่ที่ตนอะอะวอยวายใส่เขาไป จึงค่อยมารู้สึกหวาดผวาเอาจนปานนี้

เขาไม่ใช่คน เป็นมารปีศาจชัดๆ!

กู่เจิงวางกระถางรูปไว้บนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว สิ่งล้ำค่าทั้งสี่แห่งห้องหนังสือ* ก็ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมสรรพ

ไปตั้งนั่งคุกเข่าตัวตรง ถือพู่กันมือสั้น แค่เปิดฉากมาด่านแรก ที่ตำหนักขวินเขาก็คาอยู่ตรงนั้นเสียแล้ว

กลอนย่อนอักษรสามารถจำแนกได้หลายชนิด เช่น ย่อนทั้งบท ย่อนเฉพาะวรรค และย่อนสองวรรค กลวิธีการคิดที่แตกต่างย่อมจะให้ความหมายที่ผิดกันลิบลับ

ที่แท้จริงใช้รูปแบบการย่อนอักษรชนิดใดมาคิดดีแล้ว ทั้งที่เห็นอยู่ว่าทุกคำล้วนอ่านเข้าใจ ทว่าเขากลับไม่กล้าตัดสินใจตีความหมายออกมาส่งเดช อีกทั้งด้านหลังยังมีโจทย์อีกแปดตำหนักที่รอให้เขาต้องแก้! ไปตั้งกลืนน้ำลายเสียดัง บนหน้าผากถึงกับเริ่มมีเหงื่อผุดซึม

เมื่อก่อนบิดามักตำหนิที่เขาไม่ยอมตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เทียบพี่สาวไม่ติดสักนิด ทว่าเขากลับไม่เคยเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ วันนี่ถึงค่อยรู้ว่าอันใดคือ 'ยามต้องใช้จึงสำนึกว่าเรียนมาน้อย'

เขาขบขรามนี่ก็อยากโยนพู่กันทิ้ง ทว่าผู้ที่อยู่หลังจากบังลมกลับพลันเอ่ยปาก "หากเจ้ากล้าปฏิเสธ ข้าจะให้เจ้ากลายเป็นกระสอบหญ้าฟางเดี๋ยวนี้"

* สิ่งล้ำค่าทั้งสี่แห่งห้องหนังสือตามค่านิยมของชาวจีนสมัยโบราณหมายถึงอุปกรณ์สำคัญสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ กระดาษ พู่กัน แท่งหมึก และจานฝนหมึก

"..." เขาได้แต่กระซิบด้ามพู่กันอีกครั้งโดยมิอาจกล่าววาจา
เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อนว่าเวลาหนึ่งก้านธูปจะรวดเร็วปานนี้
เหลือบมองเพียงแวบเดียวธูปก็ใกล้จะไหม้หมดแล้ว ไปตั้งจำใจฝืนทำแกง
เขียนคำตอบที่ตนเองไม่แน่ใจลงไป

พอกู้เจิงนำกระดาษเสี้ยวเจียน* ที่เขาเขียนเสร็จแล้วส่งไปที่
ด้านหลังจากบังลม สิ่งที่ถ่ายทอดออกมาคือเสียงหัวเราะเยาะหยัน
"ผิดแล้ว"

ฉีเฟิงก้าวยาวฉับๆ ตรงมากระซอกเสื่อนอกของไปตั้งออก
อย่างไม่เกรงใจ

"ตำหนักถัดไปยังมีโอกาส ไม่ต้องร้อนใจ" ชื่อหมาจิ้งถึงกับ
พุดปลอบประโลมไปตั้ง ทว่าน้ำเสียงที่เจือไว้ด้วยความเยาะหยัน
อันแจ่มชัดนั้นบอกให้เขาารู้สึกถึงความกระหายตื่นตื่นที่ชื่อหมาจิ้ง
จะได้เห็นเลือด

ไม่ร้อนใจจะเป็นไปได้อย่างไรเล่า ไปตั้งพลันเมื่อไม้ปั่นป่วนไปหมดแล้ว
หัวใจก็ยิ่งกระสับกระส่ายไร้หนทางจะบังคับสายตาไม่ให้เหลือบมองไปทาง
กระถางธูป สมารถของเขาไม่อาจจดจ่ออยู่ที่ตัวอักษรบนภาพได้อีกแล้ว

พอเวลาของธูปดอกที่สองหมดลง ฉีเฟิงกับกู้เจิงก็เดินขึ้นหน้า
มาโดยพร้อมเพรียง ประทับซ้ายขวาแล้วผลัดกันลงมือ ถลกเสื่อของไปตั้ง
ออกไปอีกหนึ่งชิ้น

ดูเหมือนพวกเขาจะคาดการณณ์แน่นอนแล้วว่าไปตั้งจะไม่มีทาง
ไขคำตอบออก สองคนนั้นจึงคอยท่าอยู่ข้างกายเสียเลย รอให้ถึงเวลา

* กระดาษเสี้ยวเจียน เป็นกระดาษชนิดแผ่นเล็ก ใช้สำหรับเขียนกลอนหรือจดหมาย

จะได้กระซอกเสื้อของเขาออกทันที

ไปตั้งเจ้าสำอางห้วงรูปลักษณ์ กระทั่งปลายฤดูสารทเช่นนี้ก็ยังคงแต่งกายด้วยอาภรณ์น้อยชิ้น บัดนี้อาภรณ์ท่อนบนถูกเปลื้องจนเหลือเพียงเสื้อตัวในชิ้นเดียวแล้ว หากถอดกางเกงชั้นในไปอีกตัวเขาก็จะถูกถลกหนังจริงๆ แล้ว

ทว่าเขากลับไม่รู้สึกลึ่กหนาวเลยแม้แต่น้อย ทั้งแผ่นหลังยังชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ

ซวงเฉวียน เจ้าตัวบดขบ ไปขอกองหนุนถึงบนสวรรค์หรืออย่างไร!

นอกกระโຈມพลันมีเสียงทหารตวาดก้อง "บังอาจ! กระโຈມนี้ให้เจ้าบุกรุกได้หรือ"

ฉีเฟิงซึ่งตั้งตารอกระซอกเสื้อผู้อื่นอยู่ถูกเสียงนี้ทำเอาสะดุ้งเฮือก จึงเอ่ยสวนออกไปอย่างหัวเสีย "โหวกเหวกหาอะไร! ไม่รู้หรือว่ารบกวนความสงบของท่านอ๋อง อีกเดี๋ยวข้าจะออกไปเอาชีวิตสุนัขเช่นเจ้า!"

ด้านนอกจึงเจี๊ยบกริบในพริบตา ม่านกระโຈມพลันถูกเปิดด้วยพัดขนนกขาวเล่มหนึ่ง ไปถานโน้มกายเข้าสู่ด้านใน ทหารซึ่งตามมาอย่างประชิดหมายจะยับยั้ง ทว่าเท้าเฟิงก้าวเข้ามาาก็รีบถอยออกไปอย่างลนลานแล้ว

"พี่สาว!" ไปตั้งทั้งพู่กันเฒ่าเข้าไปหาพร้อมน้ำตาและน้ำมูก

ฉีเฟิงกับกู่เจิงมองหน้ากันเล็กลักเมื่อพลันระลึกได้...*มารดา มันเถอะ!* ไยจึงลืมเสียได้ว่านางก็เป็นคนในตระกูลไท่ฟู่!

ไปถานลูบศีรษะน้องชายด้วยพัดขนนกก่อนซ่อนตามองไปทางฉากบังลม "หลังตู่อ๋องโปรดอภัย เมื่อครู่ข้าเหนื่อยขอพบท่านอ๋องแล้วแต่ถูก

คนขัดขวาง ชำนาญอยู่ด้านนอกได้ยินเหตุการณ์จึงจำใจฝืนบุกรุกเข้ามา
ขอท่านอ่องโปรดอนุญาตให้ชำนาญไปปริศนาภาพปึกแผ่นนี้แทนผู้เป็นน้องชาย
ด้วย"

"พี่น้องช่างผูกพันกันลึกล้ำยิ่ง" เสียงของซือหม่าจิ้นเจ้ออารมณ์
สนุกสนานเพิ่มเข้ามา "เห็นแก่ที่เจ้ากล้าหาญน่าชื่นชม ข้าจะละเว้น
ความผิดฐานบุกรุกกระโจนให้เจ้าชั่วคราว แต่ในเมื่อเจ้าได้ยินเหตุการณ์แล้ว
ก็คงรู้ว่าหากไขคำตอบไม่ได้จะมีโทษเช่นไร"

ฉีเฟิงเห็นนางมาเพื่อช่วยคนเท่านั้นจึงลอบระบายลมหายใจ
อย่างโล่งอก เมื่อได้ยินวาจาของนาง เขายังหัวเราะที่หนึ่งอย่างไม่ประสงคื
คิดว่าไปถานจะต้องหวาดกลัวหัวหดอีกเช่นเคย

กู่เจิงกลับเป็นผู้ที่ชื่อตรงกว่า ยามแลเห็นผิวหน้าที่ขาวบอบบางของ
ไปถานตากลมฤดูสารทเพราะอยู่นอกกระโจมเสียนาน สองแก้มและ
ปลายจมูกจึงล้วนแดงเรื่อ ก่อให้เกิดความรู้สึกรักหยกถนอมบุปผา
ขึ้นมานิดๆ จึงเอ่ยเตือนเสียงเบาประโยคหนึ่งว่า "ไขคำตอบไม่ได้จะถูก
เปลี่ยนผ้าถลกหนังเชียวนะ"

ไปถานควงด้ามพัดกับร่องนิ้วพลางตอบ "ได้!"

ในกระโจมเงียบสงัดทันตา บรรยากาศแปลกพิกลอยู่บ้าง ไปตั้ง
อดไม่ได้ที่จะกระตุกชายเสื้อของพี่สาวหมายให้นม่น้ำนางให้ไต่ร่อง
อย่างถี่ถ้วนก่อน ไม่คิดว่ากลับถูกนางใช้พัดปัดมือเขาออก ไปตั้งจึงแบ่ปาก
แล้วไปยืนด้านข้างอย่างน้อยใจ

ดวงตาของไปถานจ้องเขม็งไปที่ฉากบังลม "ก่อนหน้านี้ท่านอ่อง
กล่าวแต่บทลงโทษ แต่ยังมีได้เอ่ยถึงรางวัลเลย"

ฉีเฟิงเอ่ยด้วยความขบขัน "ผู้อื่นมีความผิดติดตัว เจ้ายังคิดจะเอารางวัลอีกหรือ"

ไปถานไม่แม้แต่จะชายตาแลอีกฝ่าย "ข้าเพียงบอกว่าจะไขปริศนาแทนน้องชาย ไม่ได้พูดสักนิดว่ารางวัลจะตกเป็นของเขา ในเมื่อภาพปักษ์ผืนนี้ข้าเป็นผู้คลี่คลายคำตอบได้ รางวัลย่อมจะต้องเป็นของข้า เกี่ยวอันใดกับเขาเล่า"

ฉีเฟิงอัปจนด้วยถ้อยคำ ในใจรู้สึกแปลกพิกล เหตุใดนางจึงไม่เกรงกลัวเขาเสียแล้ว จู่ๆ ก็เกิดขวัญกล้าขึ้นมาอย่างนั้นหรือ

ไม่รู้ว่าพี่สาวดีดลูกคิดวางแก้วอันใดอยู่ ไปตั้งอดไม่ได้ที่จะห่อเหี่ยวหน้าม่อมคอดก มือขยุ้มชายเสื้อตนเองไว้ ทว่าไม่อาจเปล่งเสียง

ชื่อหมาจิ้งจอกลับรู้สึกสนุกสนานยิ่งกว่าเดิม เขาถึงกับไม่ปฏิเสธ "ได้ก็แต่ยิวข้าค่อยลงโทษเขา ส่วนเจ้า หากเจ้าไขคำตอบได้จริง ต้องการสิ่งใดล้วนได้ทั้งสิ้น"

ไปถานขบคิดชั่วจิตใจ "ต่อให้เปลื้องผ้าถลกหนังท่านอ๋องก็ได้เช่นนั้นหรือ"

ฉีเฟิงกับกู่เจิงล้วนมีสีหน้าดูจพบเจอญาติ...

นี่เจ้ากล้าพูดออกมาเช่นนี้เชียวหรือ!

ชื่อหมาจิ้งจอกจะงักไปเล็กน้อย น้ำเสียงย้อมด้วยความตื่นเต้นอันแปลกประหลาด "นั่นก็ต้องดูว่าเจ้ามีความสามารถนี้พอหรือไม่"

ที่ซำรออยู่ก็เพียงประโยคนี้ของเจ้า! ความคั่งแค้นในช่วงที่ผ่านมาของไปถานถูกสะกิดออกมาจนหมดสิ้น เมื่อจะได้ถึงคราวชำระสะสางให้ละเอียด นางจึงเลิกชายชุดขึ้นแล้วนั่งคุกเข่าลงทันที

เพิ่งตั้งท่าจะยกพู่กัน กูเงิงคนชื่อก็วิ่งเอาธูปดอกใหม่มาเปลี่ยนกับธูป
ซึ่งจุดอยู่ในกระถางแล้ว

สายตาของไปถานจับนิ่งอยู่ที่ภาพปักขณะเอ่ยปาก "เจ้าจุดธูปแก้ดอก
พร้อมกันที่เดียวเลยก็ได้ ถึงอย่างไรข้าก็ตั้งใจจะไขคำตอบทั้งเก้าตำหนัก
พร้อมกันอยู่แล้ว"

กูเงิงปากอ้าตาค้าง มองนางเพียงแวบหนึ่งก่อนหันหน้าไปมองทาง
ฉากบังลม แลเห็นเลขา ว่าเงาร่างซึ่งเดิมที่เอนตะแคงอยู่บนตั่งเปลี่ยนมา
ยึดกายนั่งตรงเมื่อได้ยินประโยคนี้

ไปตั้งย่อมเชื่อมั่นในความสามารถของพี่สาว ทว่าชั่วขณะนี้ในใจก็ยัง
อดไม่ได้ที่จะเคร่งเครียด

สายลมฤดูสารทหอบมากระโจมปลิวสะบัดขึ้นลงเช่นนี้ เขาวิตกว่า
สายลมนี้จะช่วยเร่งให้ธูปใหม่เร็วขึ้น จึงยืนอยู่ตรงปากทางคอยบังลมไว้
ขณะเดียวกันสายตาก็จ้องเขม็งไปที่ธูปแก้ดอกนั้น

ธูปยาวขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะร่วงลงสู่กระถาง จากนั้นยาวขึ้นแล้วร่วง
หล่นลงไปอีก...

ไปตั้งจดจ่อจนแทบไม่รู้สิ่งรอบข้าง เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า
หากพี่สาวเกิดแก้ใจพู่กันไม่ออก เขาจะปกป้องความบริสุทธิ์ผุดผ่องของนาง
จนกว่าชีวิตจะหาไม่!

หลังปะทะเดือดกับมารร้ายผู้นั้นอยู่ในหัวไปหลายร้อยยกแล้ว เขาก็
พลันได้ยินเสียงดังกุกกักที่หนึ่ง ยามที่เพ่งตามองไป จึงพบว่าธูปยังเหลืออยู่
ท่อนเล็กๆ ขณะที่ไปถานได้วางพู่กันลงบนโต๊ะแล้ว

"เชิญท่านองค์ตรวจดู" นางหยิบพัดขนนกवादไปทางฉากบังลม

กู่เจิงเดินมาหยาบกระดากเสียวเจียนเหล่านั้้นขึ้นมาเป่าน้ำหมึกให้แห้ง ก่อนจะสาวเท้าส่งเข้าไปหลังฉาก

ชื่อหมาจิ้งพริกกระดากจนบังเกิดเสียงเสียดสีแผ่วเบา นิ้วมือเผยพื้น ขอบฉากตามท่าทางการเคลื่อนไหวเป็นครั้งคราว นิ้วมือของเขานั้นเรียวยาว ขาวสะอาด มองไม่ออกสักนิดว่ามือคู่นี้โปรดปรานการอาบเลือดยี่งนัก

รอกจนการเคลื่อนไหวยุติ เสียงพริกกระดากสงบลงแล้ว เขาจึง เอ่ยปากกล่าว "ไม่เลว แก่ใจพทย์ได้ทั้งเก้าตำหนัก"

ไปตั้งพลันหัวใจพองโต กระทั่งได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยเสริมมาว่า "แต่น่าเสียดาย เจ้าไม่ได้ไขคำตอบขั้นสุดท้าย"

ไปถานปรายตามองกระถางรูป "อันตำแหน่งของเก้าตำหนัก ได้แก่สี่และสองอยู่มุมบน แปดและหกอยู่มุมล่าง ซ้ายคือสามขวาคือเจ็ด บนคือเก้าล่างคือหนึ่ง ห้าอยู่กึ่งกลาง เมื่อยึดตามตำแหน่งนี้ กลอนย่ออักษรของตำหนักชวี่นดิงวรรคที่สี่ ตำหนักคุนดิงวรรคที่สอง ตำหนักเกิ้นดิงวรรคที่แปด ตำหนักเจียนดิงวรรคที่หก ตำหนักหลี่ดิงวรรคที่เก้า ตำหนักชานดิงวรรคที่หนึ่ง ตำหนักกลางดิงวรรคที่ห้า ทั้งหมดเก้าวรรค ประกอบเป็นกลอนย่ออักษรบทใหม่ กลอนบทนี้บอกไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งพอดี...นั่นคือสามสิบลี้ทางตะวันออกของบึงเหมิงหลี่* ทิศเหนือของภูเขาหยางชาน คาดว่านี่ก็คือคำตอบขั้นสุดท้ายที่ท่านอ๋องเอ๋ยถึง" นางเวินวรรคเล็กน้อย "ขอบังอาจเรียนถามท่านอ๋องว่าเสาะพบของดีอันใดที่สถานที่แห่งนี้หรือไม่"

ฉีเฟิงกับกู่เจิงต่างตะลึงค้างไปโดยสิ้นเชิง

* บึงเหมิงหลี่ อีกชื่อหนึ่งของทะเลสาบผอหยาง ทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ที่สุดของจีน ปัจจุบันอยู่ในมณฑลเจียงซี

พวกเขาค้นเจอภาพปักผืนนี้จากศพของหัวหน้าโจร เซลยบอกว่านี่เป็นของขวัญวันเกิดที่กุนซื้อสั่งให้ปักมาอบแด่หัวหน้า

แต่ชื่อหมาจิ้งจอกลับรู้สึกว่ภาพปักนี้มีปริศนาแอบแฝงอยู่ หลังสั่งให้ลงทัณฑ์ค้นสอบกุนซื้อถึงได้ล่วงรู้ความลับว่ที่แท้เป็นสถานที่ซ่อนสมบัติของพวกโจร

พวกเขาขุดพบของดีที่นั่นจริง หากไม่เป็นเช่นนี้หรือขณะที่บวงสรวงกตุสารทอยู่ ฝ่าบาทยังจะส่งคนมารับท่านอ๋องของพวกเขากอีก นั่นเป็นเพราะพวกเขานำของดีกลับมาเซียวนะ!

กูปในกระถางดับมอดในที่สุด ไปถานเอียงคอปวางเอ่ยเรียก "ท่านอ๋อง?"

เจ้านึกว่ไม่ส่งเสียงก็สามารถหลบหนีได้แล้วหรือ ฮี ช่างไรเดียงสายิ่ง!

"ไปถานหรือ"

ไปถานชะงักก็

ชื่อหมาจิ้งจอกเอ่ยกลัวหัวเราะ "สามยอดอัจริยะแห่งใต้หล้า ยอดแพทยชีชิ่ง ยอดคีตาไปฮ้วนเหมย ยอดบุ๋นไปถาน เรียกขานกันว่ 'หนึ่งชิงกับสองไป' ช่าน่าจะนึกถึงเจ้าได้แต่แรก"

"ท่านอ๋องชมเกินไปแล้ว" ไปถานรู้ดีว่น่าเสียงของเขาฟังดูชอบกลอยู่บ้าง

"เจ้าเข้ามาสิ"

ไปถานตั้งสติ ก่อนจะย่างเท้าเดินอ้อมจากบังลมเข้าไปอย่างเนิบช้า เบื้องหลังจากแสงค่อนข้างมืด ชื่อหมาจิ้งจอกนั่งขัดสมาธิ สองมือ

วางบนหัวเขา ชุดผ้าไหมสีขาวยาวตัวในแหวกเปิดนิดๆ พาดเฉียงด้วยเส้นนอก
สีดำอมเขียวเข้ม รูปโฉมหมดจดกระจ่างตา คิ้วโค้ง ผิวพรรณขาวใส
แววตาเจิดจ้าดุจเปลวเพลิงใต้ภูเขาไฟ

ไปถ่านเผาอริมีผีปากนิดๆ ครองสติไม่อยู่เล็กน้อย

บุคลิกลักษณะอันเปี่ยมเสน่ห์เช่นนี้มีแต่จะชวนให้ผู้อื่นนึกถึงสายลม
กลางป่าสน คนรูปงามประดุจหยกทองขุนเขา เปรอะเปื้อนคาวโลหิตอันใด
กัน น่าจะไม่แปดเปื้อนกระทั่งคาวโลกีย์ถึงจะถูก!

อาจเพราะนางมองนานเกินควร บุรุษรูปงามผู้นี้จึงพลันหยักยก
มุมปาก จากนั้นยกแขนแล้วดึงเสื้อนอกพร้อมทั้งเสื้อตัวในออกไปใน
คราวเดียว

สายตาของไปถ่านแข็งค้างในชั่วพริบตา ในที่สุดก็เข้าใจกระจ่างแจ่ม
แล้วว่าเขากำลังตรวจรางวัลให้ตามสัญญา

เอ้อ...ขวยยิ่งนัก!

ผู้ที่รบทัพจับศึกโชนผิวกายจึงขาวแวววาวหมดจดเช่นนี้ได้เล่า
ทว่ากล้ำแค้นกับแฉงอกกลับล้วนหนุนเด่นเป็นมัดกำยาทั้งสิ้น น่าเสียดาย
ที่มีรอยแผลเป็นพาดอยู่หลายสาย ช่วงท้องซึ่งได้แผลใหม่มาเพิ่มเติม
ถูกพันด้วยผ้าพันแผลสีขาวยาวหนาหลายทบ เผยให้เห็นช่วงไหล่เอว
เพียงเล็กน้อย แต่ถึงกระนั้นก็ยังมองออกถึงลายเส้นกล้ามเนื้อทั้งแนวตั้ง
แนวนอนหลายมัดนั้นได้

รักษาหน้าด้วย รักษาหน้า! นางใช้พัดชนนกดบังมุมปากซึ่งยกขึ้น
นิดๆ ขณะที่สายต่ายังคงวนเวียนอยู่ที่เรือนกายเบื้องหน้า

นิ้วมือของชื่อหมาจิ้งพลับวางแตะบนขอบกางเกง "ถอดชิ้นนี้แล้ว

เจ้าก็จะถลกหนังของข้าใช่หรือไม่"

ตอนนี้เองฉีเพ็งกับกู่เจิงซึ่งอยู่นอกฉากบังลมถึงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งสองทรุดเข้าแผดร้องเป็นเสียงเดียวกันทันที "ร่างกายอันสูงส่งล้ำค่าของท่านอ๋องจะให้ผู้อื่นหยามหมิ่นได้อย่างไรกัน!"

ดวงตาทั้งคู่ของไป่ถานโค้งดุจดั่งจันทร์เสี้ยว "พวกเขากล่าวถูกต้องแล้ว ร่างกายอันสูงค่าของท่านอ๋องเป็นหน่อเนื้อเชื้อพระวงศ์ ข้าน้อยมิกล้ำหยามหมิ่น และยังมิบังอาจถลกหนังของท่านอ๋องจริงๆ"

ดูเหมือนชื่อหมาจิ้งจะคาดคะเนได้แต่แรกแล้วว่านางยังมีกระบวนท่าต่อท้าย เขาเอ่ยพลางฉวยเสื่อนอกขึ้นมาพาดบนร่าง "ต้องการสิ่งใดก็พูดมาตามตรงเถิด"

เมื่อไป่ถานเบนพัดชนนอกออก ดวงหน้าก็ฉาบด้วยความเคร่งขรึมจริงจัง "ข้าน้อยต้องการให้ท่านอ๋องกราบข้าเป็นอาจารย์ รับการอบรมจากข้าน้อยนับแต่นี้ไป"

ภายในกระโຈิมเสียบส่งตอย่างน่าประหลาด ชื่อหมาจิ้งไม่ได้ปริปากพวกคนที่อยู่นอกฉากบังลมน่ากลัวว่าจะแปรสภาพกลายเป็นหินไปหมดแล้ว

แม้จะพูดจบแล้ว ทว่ากระทั่งตัวไป่ถานเองยังออกอาการหวั่นใจขึ้นมาในภายหลัง

ข้าจะรับมารร้ายผู้นี้เป็นศิษย์เสียวนะ ซ่างระทึกขวัญไม่เบาเลยนะนี่!
"ท่านอ๋องเคยลั่นวาจาเองกับปากว่าต้องการสิ่งใดล้วนได้ทั้งสิ้น"

ไป่ถานหวังเหลือเกินว่าจะอ่านอะไรจากสีหน้าของชื่อหมาจิ้งได้บ้าง แต่นางก็มองไม่ออก ดวงหน้าของเขาเจริญตา ก็จริง ทว่านางกลับอ่าน

อีกฝ่ายไม่เข้าใจ ครั้นมองพิจารณาอย่างละเอียดแล้วโยกตัวรู้สึกว่าจะ
ดวงหน้านี้ดูคุ้นตานางอยู่บ้าง...

"ได้" ชื่อหมาจิ้งจอกยื่นปากปุบปับจนทำให้ไปถ่านตอบสนองไม่ทัน

"ท่านอ๋อง!" ฉีเฟิงเริ่มตะเบ็งเสียงลั่น นี่มันเรื่องอะไรกัน อาจารย์
เดิมเอามาวางประดับไว้เฉยๆ ก็ดีอยู่แล้ว จะกราบจริงไปใย เขาอยากจะทำ
บ้าตาย!

ไปถ่านใช้ค้อนมัดแขนซึ่งอึ้งอึ้งไปด้วยเสียงดังหึ่งๆ "ในเมื่อท่านอ๋อง
รับปากแล้ว เช่นนั้นอาจารย์จะเริ่มสอนบทแรกเลย...กฎหมายบ้านเมือง
เด็ดขาดเที่ยงธรรม ท่านอ๋องไม่อาจลงทัณฑ์ใครได้ตามอำเภอใจ ไปตั้ง
มีความผิดก็สมควรรับส่งตัวให้ศาลโทษ...ใช่หรือไม่"

นิ้วมือของชื่อหมาจิ้งจอกขบขบตั้งไม้ที่อยู่ใต้ร่างของตนเบาๆ สายตา
ซึ่งจับนั่งอยู่บนร่างของนางชวნიให้รู้สึกหนาวเล็กน้อย "อาจารย์มีบัญชา
ข้ายอมปฏิบัติตาม"

"ท่านอ๋อง!" กู๋ฉิ่งสติแตกไปอีกคนเช่นกัน เจ้าจะทำเช่นนี้ไม่ได้นะ
ท่านอ๋องยังเล่นสนุกไม่พอเลย กลับไปต้องเล่นงานพวกเราตายแน่!

"เช่นนี้ดียิ่ง จบการเรียนของวันนี้แล้ว อาจารย์ขอตัวล่วงหน้าไปก่อน
ก้าวหนึ่ง" ทันทีที่บรรลุดจุดมุ่งหมาย ไปถ่านก็หมุนกายออกเดิน นางไม่ลืม
คว้าตัวไปตั้งติดมือไปด้วย อย่างก้าวเร่งรีบนิดๆ

เพียงแต่ก่อนออกจากกระโจม นางหยุดเหลืออกตามใส่ฉีเฟิงที่หนึ่ง
อย่างไร้เจตนาที่ไม่ใช่ จงใจก็ไม่เชิง

ฉีเฟิงถูกสายตานี้ทำเอาควันออกหุระคนอัดอั้นตันใจสุดประมาณ
เขาคลานเข้าตลอดทางจนไปถึงข้างฉากบังลม "เหตุใดท่านอ๋อง

จึงปล่อยนางไปเช่นนี้เล่า ไปถานนั้นใจเสาะทั้งกลัวมีเรื่องจะแย่ ขอเพียง
ท่านต้องชู้ขวัญที่เดียวนางก็..."

"ฮึ!" ชื่อหมาจิ้งพลับแค่นเสียงเย็นซาที่หนึ่ง
ฉีเพิงตระหนักได้ทันที่วาตนพลั้งปากไป เขารีบจรดศีรษะลงกับพื้น
พร้อมเหวี่ยงยื่นที่ไหลท่วมแผ่นหลัง

"จวนหลังต้องเป็นที่พำนักของข้า ต่อให้เจ้าจับมดมาสักตัวข้าก็รู้
นับประสาอะไรกับลักพาตัวไปถานมา"

กู่เฉิงผวาจนไม่รู้จะทำอย่างไรดีจึงก้มหน้าก้มตาคุกเข่าศึกษา
สภาพพื้นผิวที่ขรุขระของหน้าดิน

"ตอนนี้ฝ่าบาททรงเชื่อมั่นว่านางคอยชี้แนะอยู่ข้างกายข้า ต่อให้
วันนี้นางไม่เอ่ยปาก ข้าหรือเร็วข้าก็ต้องรับอาจารย์ผู้นี้อยู่ดี" ชื่อหมาจิ้ง
งอนิ้วเคาะขอบตั่งสองที "ว่ามา ใครเป็นคนออกความคิดเรื่องลักพาตัว
ไปถาน"

ร่างของฉีเพิงสันระริกดูจระซอนร้อนแสบ
เขาอยากเป็นลมแก้งตายเหลือเกิน แต่เหตุใดร่างกายถึงแข็งแรง
ปานนี้...ไม่เป็นลมเสียทีเล่า

ภายในศาลบวงสรวง ขุนนางทั้งหลายล้วนแยกย้ายไปกันหมดแล้ว
ไท่ฟู่ไปหยั่งถันยืนก้มศีรษะอยู่เบื้องหน้าฮ่องเต้ หัวคิ้วขมวดแน่น จอน
ทั้งสองข้างคล้ายมีฝีมส์ดอกเลาเพิ่มขึ้นมาอีกหลายเส้น

รองผู้บัญชาการกองกำลังรักษาวังเกาผิงเร่งสาวเท้าจากนอกประตู
เดินเข้ามาถวายบังคม

"เป็นอย่างไร ไปถนาคช่วยคนได้แล้วกระมัง" ฮ้องเต้แห่งต้าจิ้น
 ซื่อหม่าเสวียนผู้สุภาพอ่อนโยนสอบถามพร้อมรอยยิ้ม

เกาผิงประสานมือตอบ "ทูลฝ่าบาท ช่วยได้แล้วพะยะค่ะ หลังตุ๋อ๋อง
 ส่งมอบเขาให้แก่ศาล มิได้ลึงทนต์เอง"

ซื่อหม่าเสวียนผงกศัระระ มองไปทางไปหยั่งถั่ง "ไท่ฟู่วางใจแล้วสินะ"
 ไปหยั่งถั่งระบายลมหายใจอย่างโล่งอกพลางรีบกล่าวตอบรับ
 ก่อนหน้านี้เป็นเพราะซวงเฉวียนรุดมาขอให้เขาช่วยถึงที่นี้ เขา
 จึงได้แต่รับผิตต่อฝ่าบาท ทว่าฝ่าบาทกลับชี้แนะให้เขาเรียกไปถนาค
 ไปช่วยคน ทั้งยังรับสั่งอีกว่ามีแต่ไปถนาคที่กำราบหลังตุ๋อ๋องได้

เขาร้อนใจหมายช่วยเหลือนบุตรชายจึงรีบบอกซวงเฉวียนไปตามนี้
 ให้อีกฝ่ายไปฎเขาตงซานเชิญไปถนาคออกหน้า ทว่าจวบจนบัดนี้เขาก็ยัง
 คิดไม่ตกว่าทำเช่นนี้ด้วยเหตุใด

เมื่อเกาผิงถอยออกไป ซื่อหม่าเสวียนจึงย่างเท้าออกจากโถง
 โดยมีไปหยั่งถั่งคอยเดินติดตาม

"ไท่ฟู่คงแปลกใจมากกว่าเหตุใดเราจึงให้ไปถนาคไปช่วยคน"

ไปหยั่งถั่งคิดจะถามอยู่พอดี "ขอฝ่าบาททรงให้ความกระจ่าง"

ซื่อหม่าเสวียนแยมยิ้ม "เพราะไปถนาคเป็นอาจารย์ของหลังตุ๋อ๋องแล้ว
 อย่งไรเล่า"

ไปหยั่งถั่งเงยหน้าขึ้นอย่างตกตะลึง

"เจ้าประหลาดใจนั้นก็ไม่แปลก เพราะตอนแรกเราเองก็ประหลาดใจ
 มากเช่นกัน นึกว่าคนข้างกายเขากล่าวอ้างกับเราอย่างขอไปที่เท่านั้น
 เรายังเคยส่งเกาผิงไปสอบถามถึงจวนหลังตุ๋อ๋องโดยเฉพาะ ก็พบว่า

ไปเถานอยู่ที่นั่นจริงๆ อีกทั้งยังตอบรับแน่ชัดเรื่องอบรมกลมเกลียวจิตใจ
ของหลังตุ๋อง ดังนั้นวันนี้เราถึงให้นางไปช่วยคนอย่างไรเล่า ในเมื่อ
หลังตุ๋องยอมฟังคำชี้แนะของนาง เช่นนั้นเขาย่อมให้ความเคารพนาง
อย่างสูง เรื่องปล่อยคนยังไม่ต้องกล่าวถึง"

"..."

เหล่าชั้นที่ยกเกี้ยวมาถวายการรับใช้ ขณะจะออกเดินทาง
ชื่อหมาเสวียนพลันนึกอะไรขึ้นได้ "จริงสิ ก่อนหน้านี้มิใช่ไท่ฟู่บอกว่า
อยากทาบหางานมงคลให้หลังตุ๋องหรือหรือ เป็นคุณหนูสกุลใดเล่า"

ไปหยั่งถึงรู้สึกเพียงว่าตนถูกคนลอบแทงเข้าหนึ่งดาบจึงเอ่ยตอบ
อย่างท้อใจ "กระหม่อม...ยังหาตัวเลือกที่เหมาะสมมิได้พะยะคะ" ยังจะพูด
อันใดได้อีกเล่า เขาคือไท่ฟู่ผู้พึงรำงจริตของใต้หล้ามากที่สุด ย่อมมีโอกาส
ให้บุตรสาวของตนเป็นตัวตั้งตัวตีกระทำผิดจารีตระหว่างศิษย์กับอาจารย์
ได้โดยเด็ดขาด

ว่าแต่สองคนนี้ก็กลายเป็นศิษย์อาจารย์กันได้อย่างไร

"นี่เป็นเรื่องที่ไร้ซึ่งทางเลือกแล้ว" ไปเถานนั่งอยู่หลังโต๊ะในห้องหนังสือ
ฝั่งตรงข้ามคืออุ๊ไก่วซึ่งกำลังปากอ้าตาค้าง

"ดังนั้นท่านจึงรับหลังตุ๋องมาเป็นศิษย์หรือเจ้าคะ!" ปากของนาง
สามารถยึดไซ้ไ้ได้หนึ่งฟองทีเดียว

ไปเถานหยิบพัดขนนกโบกแรงๆ ใส่อีกฝ่ายสองทีหมายปลุกให้นาง
มีสติมากขึ้น "ขอเพียงอาจารย์รับเขาเป็นศิษย์ก็ไม่ต้องแต่งงานกับเขา
ทั้งไม่ต้องรอให้อารามเป่าผู้ตีระฆังส่งดวงวิญญาณให้ด้วย เจ้าควรจะดีใจ

มีใช้หรือ"

"แต่ว่ามันคือหลังตุ๋นอะเจ้าคะ!" คู้ก็้วยยกมือหนุนขากรรไกรล่าง ซึ่งใกล้จะหลุดออกมาอยู่แล้ว "หลังตุ๋นอ่องกลายเป็นศิษย์น้องของข้า... ข้า...ข้าขอทำใจเสียบๆ"

คู้ก็้วยพูดถูกยิ่ง ไปสถานโบทัดให้ตนเองแรงๆ หลายที นางก็ต้องทำใจเสียบๆ เช่นกัน อย่างไรก็ตามเสียบคนผู้นั้นก็เป็นมารร้ายเสียวนะ!

แต่ไม่ว่าอย่างไรครั้งนี้ก็พลิกจากรับเป็นรุกได้เสียที่ อารมณ์ของนาง จึงนับว่าไม่เลว

เรื่องนี้กระทบกระเทือนจิตใจของคู้ก็้วยอย่างรุนแรง ทำให้นางแทบไม่ได้นอนเลยทั้งคืน วันรุ่งขึ้นหลังตื่นมาพบแม่ครัวจึงถือโอกาสเปรยกับอีกฝ่าย ผลก็คือตอนกินอาหารทำเอานางแสบคอจนน้ำตาไหล

ที่แท้แม่ครัวหวาดกลัวจนมือสั่น เทเกลื้อสำหรับกินได้ครึ่งปีลงมา ในชามของนางขณะที่ปากท่องอมิตาพุทธไม่ยอมหยุด

ด้วยเหตุนี้คู้ก็้วยจึงพานิกรธไปถึงตัวการใหญ่ หลังประณามไปตั้งจบไปหนึ่งยกก็พูดทวงความเป็นธรรมแทนไปถนัดต่อ "ไปไท่ฟู่ก็เกลื้อเกิน อาจารย์อุตุส่าห้ยยอมเสียบหน้าไปขออึ้งเขา เรื่องเล็กน้อยแค่นั้นก็ยังไม่ช่วย แต่พอถึงคราวบุตรชายตนเองเกิดเรื่องกลับมีหน้ามาตามอาจารย์ สุดท้ายผู้ที่เคราะห์ร้ายก็คืออาจารย์อุตุดี"

แม่ครัวเอ่ยเสริมทั้งที่ยังขวัญกระเจิงไม่หาย "ยังมีพวกเราด້วย"

"ยังมีอาหารของข้า"

"ใช่ๆ ยังมีเกลื้อของข้าอีก"

เดิมทีไปถนัดตั้งใจจะแจ้งเรื่องที่ตนรับเป็นอาจารย์ของหลังตุ๋นอ่อง

ต่อเหล่าศิษย์ในวันนี้ แต่พอเห็นท่าทางของสองคนนี้แล้วจึงไม่สะดวกใจ จะเอ่ยปาก ด้วยเกรงว่าจะทำให้เหล่าศิษย์คนอื่นๆ ตื่นตระหนกขึ้นมา

ยังดีที่อีกไม่กี่วันก็จะถึงเทศกาลฉงหยาง* อาณาจักรต้าจิ้น ให้ความสำคัญต่อหลักความกตัญญู แต่ไรมาไปถ่านลั่นพักการสอน ในช่วงเวลานี้หลายวันเพื่อให้เหล่าศิษย์ได้แสดงความกตัญญูต่อผู้อาวุโส อย่างเต็มที่ ปีนี้ย่อมจะไม่ต่างจากที่เป็นมาอีกเช่นกัน ดังนั้นเรื่องของ หลิงตู่เองนางจึงอยากเก็บไว้ก่อน ยังไม่ประกาศเป็นการชั่วคราว

พอเหล่าศิษย์จากไปแล้ว เรือนพักของไปถ่านก็แลดูโล่งว่างวังเวง หลายวันนี้ดวงตะวันไม่แจ่มชัดนัก ประกอบกับสายลมฤดูสารทก็โหมพัดถี่ จึงทำให้นางรู้สึกหนาว

อุ้กั้วแก่งก้างไม่เบา พอเข้าตรู่ก็ตั้งหน้าตั้งตาเปลี่ยนผ้าประตู่ ห้างหนังสือของไปถ่านจากมู่ลี่ไม้ไผ่มาเป็นผ้าทึบ ขณะยืนเก็บงาน ช่วงทำอยู่บนม้านั่งตัวสูงนางก็เห็นว่าบนระเบียงทางเดินมีบุรุษสามคน มาเยือน ผู้เดินนำหน้าสวมชุดยาวตัวหลวมรัดสายคาดเอวแถบกว้าง เรือนผมรวบไว้ด้านหลังด้วยแถบผ้าตัวนโดยไม่ได้เกล้าขึ้น ไม่รู้ว่า เป็นคุณชายตระกูลขุนนางคนใด ดวงหน้างามสง่าผ่องใสเปี่ยมราศี บุคลิกงามสง่าโดดเด่นดูเฉยๆในหมู่มนุษย์ ทว่าน่าเสียดายที่เขา มีสีหน้าเยียบเย็นอึมครึม ท่าทางเข้าถึงได้ยาก

นางตะลึงมองอยู่ชั่วครู่ถึงเบือนหน้ามารายงาน "อาจารย์ มีแขก มาเยือนเจ้าค่ะ"

* เทศกาลฉงหยาง ตรงกับวันที่ 9 เดือน 9 ตามจันทรคติจีน เนื่องจากเลข 9 สื่อความหมายถึงอายุยืนยาว จึงถือเป็นวันผู้สูงอายุด้วย ธรรมเนียมปฏิบัติที่ทำสืบต่อกันมาแต่โบราณคือการชมทิวทัศน์ฤดูใบไม้ร่วงร่วมกับ ครอบครัว โดยเฉพาะการขึ้นที่สูงและเสียบผลจูอิวซึ่งเชื่อว่าจะช่วยขจัดปัดเป่าสิ่งชั่วร้าย

ไปถานนั่งคุกเข่าอยู่บนเบาะที่นั่งข้างโต๊ะ นางหันมองไปทางประตู
เมื่อมานประตูถูกเล็กขึ้นสูงก็เผยให้เห็นร่องเท้าหุ้มข้อสีดำปักลายทอง
กับชายอารมณ์ยาวสีน้ำเงินเข้ม รอคจนอีกฝ่ายก้มตัวเข้ามาแล้วยึดกายตรง
นางถึงเพ็งมองออกว่าคนผู้นี้คือชื่อหมาจิ้ง

"วันนี้ข้าตั้งใจมากกราบอาจารย์อย่างเป็นทางการ"

สองขาของอู๋กั้วพลันอ่อนระทวยก่อนร่วงตกจากม้านั่ง นาง
นวดสะโพกที่ปวดร้าวจากการกระแทกเตรียมพร้อมแผ่นหนี ทว่ากลับถูก
เสียงกระแอมของไปถานตรึงผีเท้านางไว้เสียตื้อๆ จึงจำใจเดินไปยืนอยู่
ข้างกายผู้เป็นอาจารย์พร้อมอารมณ์ตัดพ้อ ไม่กล้ามองผู้มาเยือนอีก
แม้เพียงแวบเดียว

ก่อนหน้านี้ไปถานเคยเห็นชื่อหมาจิ้งแต่ในตำนาน ยามนี้อีกฝ่าย
มายืนอยู่เบื้องหน้าสายตาของนางอย่างชัดเจนแล้วถึงพบว่ารูปร่างของเขา
สูงเพียงนี้ นางบิบบ่ามือแล้วนั่งนิ่งไม่ขยับ "ท่านอ้อมมาแสดงคารวะถึงที่นี่
ด้วยตนเองเชียวนะหรือ"

"ข้าว่างเว้นจากงานพอดี" ชื่อหมาจิ้งปรายตาไปมองด้านหลังของ
ตนแวบหนึ่ง กู้เจิงซึ่งยืนอยู่ข้างประตูรีบประคองหกภักษาไหว้ครู* ซึ่ง
เตรียมไว้แล้วเข้ามา

นี่คือของไหว้ครูที่มอบให้ไปถาน

อู๋กั้วรับมาอย่างระมัดระวังแล้ววางไว้ ก่อนชงน้ำชาถ้วยหนึ่ง
ส่งถึงเบื้องหน้าชื่อหมาจิ้ง มือของนางสั่นอย่างรุนแรง ยังดีที่ไม่ได้

* หกภักษาไหว้ครู หมายถึงอาหารหกชนิดที่ศิษย์จะต้องกานัดแต่อาจารย์หรือสำนักศึกษาเมื่อฝากตนเป็นศิษย์
ได้แก่ เนื้อแห้ง (หมายถึงขอบคุณพระคุณครู) ผักจีนไซหรือขึ้นฉ่าย (หมายถึงสำเร็จด้วยความเพียร) ลำไยแห้ง
(หมายถึงจุดประกายปัญญา) ลูกบัว (หมายถึงทุมเทศอนสั่ง) พุทราแดง (หมายถึงสอบได้เป็นขุนนาง
ในเร็ววัน) และถั่วแดง (หมายถึงบรรลุปณิธานอันยิ่งใหญ่)

ทำด้วยพลิกคว่ำ

ชื่อหมาจิ้งเห็นผู้อื่นมีท่าทีเยี่ยงนี้กับตนเองจนซาชินแล้ว เขาเพียงประคองถ้วยชาส่งถึงหน้าโต๊ะของไป่ถานแล้วยกมือคารวะ มุมปากแม้ระดับยิ้มแต่กลับซ่อนความเย็นชาเอาไว้ไม่อยู่ "ศิษย์ชื่อหมาจิ้งคารวะอาจารย์" กิริยาของเขางามสง่าทว่าสัมผัสถึงความจริงใจไม่ได้สักนิด

ไป่ถานยอมไม่อาจถือสาหาความกับเขา นางคลำหาสิ่งของในแขนเสื้อและข้างเอวก่อนยิ้มเจื่อนๆ "ท่านอ๋องมาเยือนกะทันหัน อาจารย์ยังไม่ได้เตรียมของที่จะกำนัลตอบเลยสักชิ้น"

ชื่อหมาจิ้งไม่ได้ใส่ใจ "เช่นนั้นติดค้างไว้ก่อนก็ได้"

ไป่ถานเชิญเขานั่งบนเบาะที่นั่ง "แม้ท่านจะสูงศักดิ์เป็นถึงซินอ๋อง* แต่ในเมื่อเข้าสำนักแล้วอาจารย์ก็ต้องปฏิบัติตนกับท่านอย่างเท่าเทียม เช่นเดียวกับศิษย์คนอื่นๆ ไม่ทราบที่ท่านอ๋องได้ตั้งชื่อรอง** ไว้หรือไม่"

ชื่อหมาจิ้งเลิกชายชุดขึ้นแล้วนั่งลงพร้อมจับท้องบริเวณที่มีบาดแผล "ชื่อรองเขียนหลัง" เขาเอ่ยเสริมอีกประโยค "เขียนที่แปลว่าหนึ่งพัน หลังที่แปลว่าประหารด้วยการเชือดเนื้อ"

ไป่ถานหนังตากระตุกดู ในชื่อยศก็มีอักษรหลังอยู่แล้ว ในชื่อรองยังมีหลังอีกหนึ่งพันตัว ไม่แคล้วฟังดูคุกคามผู้อื่นเกินควรหรือ มิน่าเล่าเจ้าของชื่อถึงมีอุปนิสัยเยี่ยงนี้ นางยกพู่กันเขียนอักษรหลังที่แปลว่าอายุ

* ซินอ๋อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้จะเป็นพระโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ

** ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 明)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด 'ชื่อรอง (จื่อ 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำด้านหน้าให้เหมือนกันในหมู่พี่น้องเพื่อป้องกันวงศตระกูล นอกจากนี้ผู้มีความรู้ มีตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา (เฮ่า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

ลงบนกระดาษแล้วเลื่อนไปให้อีกฝ่าย "เปลี่ยนเป็นเขียนหลังที่แปลว่า อายุพันปีเกิด อาจารย์หวังว่าท่านอ่องจะกล่อมเกลาคิดใจและมีอายุมัน ขวัญยืน"

ชื่อหมาจิ้งไม่เอ่ยตอบ มุมปากผู้รอยยิ้มซึ่งคล้ายมีคล้ายไม่มีขึ้น อีกครั้ง

ไปถ่านถูรอยยิ้มนี้ทำเอาสันหลังเย็นวาบ นางหมุนด้ามพัดที่กุมอยู่ในมือตามจิตใต้สำนึก ก่อนจะได้ยินเสียงตวาดกร้าวอย่างไม่คาดฝัน ดังขึ้น "คนแซ่ไปอย่าได้คืบจะเอาศอก! นามของท่านอ่องให้เจ้าเปลี่ยนได้เองหรือ!"

พอนางหันหน้าไปก็เห็นฉีเฟิงถลันเข้ามาจากนอกประตูแล้ว

ไปถ่านพลันหรีตา "ท่านอ่องของเจ้ากับอาจารย์ของท่านอ่องเจ้า กำลังสนทนากัน ถึงคราวให้เจ้าสอดปากแล้วหรือ มาทางใดก็จงกลิ้งออกไป ทางนั้น!"

ในที่สุดฉีเฟิงก็มองทะลุอุบายแสร้งเป็นหมูหลอกกินเสือ* ที่นางแสดงก่อนหน้านี้ออก ในใจเขาจึงเด่นดวงหัวพัดหัวเหวี่ยง ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าหันข้างอันเยียบเย็นของชื่อหมาจิ้งแล้วก็ไม่กล้าอาละวาด ได้แต่ถอยออกไปอย่างอึดอัดคับใจ

ต้นคอกที่ป่วระบมอยู่เนิ่นนานนั้นไปถ่านยังคงจำฝังใจและขุ่นแค้นไม่หาย นางจึงเอ่ยท้วงอย่างมีเจตนา "เขียนหลัง เหตุใดอาจารย์ถึงรู้ลึกกว่าคนผู้นี้ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องเล่า"

ชื่อหมาจิ้งมองไปทางประตู "เข้ามาซิ"

* แสร้งเป็นหมูหลอกกินเสือ เป็นสำนวนจีน หมายถึงคนที่แท้จริงมีอำนาจยิ่งใหญ่หรือมีความสามารถแต่แสร้งทำตัวซื่อซำให้ผู้อื่นหลงกลเพราะหวังผลประโยชน์จากอีกฝ่าย

ฉีเฟิงย้อนกลับมาแต่โดยดี

"ออกไป ใช้กลิ่นเอานะ"

"..." ฉีเฟิงอัดอั้นตันใจแทบทนไม่ไหว ใบหน้าดำคล้ำแดงสลับเป็นสีแดงกำในฉับพลัน สูดหายใจยังคงกักพินนอนลงกับพื้นก่อนจะกลิ้งออกไปที่ละตลบจริงๆ เขากลิ้งไปพลาจแยกเที่ยววิ่งพินไปพลาจ

กู่เจิงพูดเสียงอ่อย "ท่านอ๋อง ก่อนหน้านี้ท่านลงโทษฉีเฟิงหนักปานนั้น เขาทนไม่ไหวหรือขอรับ ถ้าอย่างไรให้ข้าหน่อยกลิ่นแทนเขาเถิด"

ไปถานไม่ได้ขุ่นเคืองกู่เจิงเหมือนที่ขุ่นเคืองฉีเฟิง อีกอย่างจะว่าไป สีหน้าของเจ้าหนูฉีเฟิงยามนี้ก็ดูย่าแยะไม่น้อยแล้วจริงๆ ด้วยเหตุนี้นางจึงบังเกิดจิตเมตตาโอบก้อมอ้อม "ช่างเถิด เรียกเขากลับมาแล้วกัน"

ชื่อหมาจิ้งจอกะนิ้วลงบนโต๊ะ "กลิ่นกลับมา"

ฉีเฟิงฟังจะตะกายลุกขึ้นอย่างยากเย็นเท่านั้น พอเขาได้ยินประโยคนี้ของผู้เป็นนายจึงแทบจะร้องให้ออกมา

หลังจากใช้ร่างกายสัมผัสสภาพพื้นบริเวณประตูห้องหนึ่งสี่ห้องนอกและในจนครบหนึ่งรอบแล้ว ในที่สุดฉีเฟิงก็ไม่เหลือมาดอันใหญ่โตต่อหน้าไปถานอีก ดวงหน้าของเขาซีดเผือดขณะได้กู่เจิงพยุออกไปพักผ่อนที่ระเบียงทางเดิน

ชื่อหมาจิ้งจอกกล่าว "ข้ารู้เรื่องที่ตัวบัดชบนี้ลักพาคนแล้ว เดิมทีคือการหลอกลวงเบื้องสูง แต่ในเมื่อตอนนี้ข้ากราบอาจารย์แล้วก็ไม่อาจนับว่าหลอกลวงเบื้องสูงอีก"

ไปถานฟังจะเข้าใจกระจ่างแจ้ง ที่แท้มิใช่นางที่กำลังเอาคืนฉีเฟิง หากแต่เป็นชื่อหมาจิ้งจอกเองที่อัดอั้นอยากจะทำเล่นงานเขามาแต่แรก มัน

ก็น่าอยู่หรือก ถึงอย่างไรต้นเหตุที่ทำให้เรื่องราวบานปลายมาถึงขั้นนี้ ล้วนต้องโทษฉิ่งเฟิงที่ก่อเรื่องมาตั้งแต่ต้น

ที่ว่าเรื่องนี้ฉู่ไก้วกลับยังไม่รู้ ไปถานกั้วนางจะเสียขวัญจึงแสดงท่าที ให้นำนางออกไปก่อน

ฉู่ไก้วนับว่าหลุดพ้นเสียที นางถอยออกจากประตูไปอย่างระมัดระวัง ทันทิ่มที่หันหน้าไปอีกทางได้ก็ชักเท้าวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิง

ไปถานรินน้ำชาถ้วยหนึ่งเลื่อนส่งไปฝั่งตรงข้าม "ในเมื่อท่านอ่อน รั้เรื่องแล้ว เช่นนั้นท่านกับข้าก็ถือโอกาสนี้ชักซ้อมคำพูดกันสักหน่อย ดีหรือไม่ คราวหน้าเมื่อถูกสอบถามจะได้ไม่เผยพิรุณ"

นิ้วมือของซือหม่าจิ้นวางอยู่บนขอบถ้วยชา "ไม่ต้องงุ่นงายเช่นนั้น หรือ อาจารย์นี่กว่าข้าอยากกล่อมเกลาจิตใจจริงๆ อย่างนั้นหรือ"

ไปถานถูกวาจาของเขาตอกกลับจนชะงักไปชั่วครู่ "แต่อย่างน้อย เรื่องเวลาที่ท่านกราบข้าเป็นอาจารย์ก็ต้องพูดให้ตรงกันกระมัง"

ซือหม่าจิ้นข้อนตาขึ้นมองนาง "เช่นนั้นอาจารย์ว่าอย่างไรเล่า"

ไปถานคำนวณวันก่อนตอบ "พูดว่าท่านกราบข้าเป็นอาจารย์ เมื่อสามเดือนก่อนก็แล้วกัน เดือนนั้นมีสองสามวันที่ข้าไม่อยู่ในเรือน แต่งเรื่องได้พอดี เช่นนั้นที่ข้าพลันปรากฏตัวในจวนของท่าน เมื่อหลายวันก่อนถึงจะดูปกติ"

"วาจານี้ไม่ถูกต้อง" ซือหม่าจิ้นพลันโน้มกายมาเบื้องหน้า ประชิด เข้ามาใกล้จนไปถานไม่ทันได้ตั้งตัว "อาจารย์เคยสอนข้าก่อนหน้านั้น ข้าจึงนับเป็นศิษย์ของท่านมานานแล้ว จะพูดว่าสามเดือนก่อนได้อย่างไร กันเล่า"

ไปถานตะลิ่งงัน คุกคิดได้ว่าฉีเฟิงก็เคยพูดเช่นเดียวกันนี้มาก่อน กลิ่นยาบร่างของอีกฝ่ายซึ่งอ่อนจางจนคล้ายมีคล้ายไม่มี ปลิ้นแทรกซึมเข้ามาในจมูกของนาง ดวงตาคู่นั้นอยู่ใกล้เพียงแค่นี้ ทว่า อิมคริมจนน่าพรั่นพรั้ง นางถอยหลังไปเล็กน้อยอย่างไม่ค่อยเป็นตัวของตัวเอง

ไม่น่าใช้กระมัง หากเขาเคยผ่านมือของนางจริง มีหรือจะกลายเป็นเช่นนี้ไปได้

นี่ดำกันทางอ้อมหรืออย่างไร!

"ดูจากท่าทางของอาจารย์ เห็นชัดว่าจำข้าไม่ได้แล้ว" ชื่อหม่าจิ้น ถอยกลับไปแล้วลุกขึ้นเดินไปที่ประตู เขาใช้มือข้างเดียวเลิกผ้าม่าน ก่อนหยุดชะงักเล็กน้อย "หากอาจารย์ลืมไปแล้วก็ข้างมันเถิด ทว่า น่าเสียดายที่ไม่ว่าอย่างไรก็ถือว่าอาจารย์เคยพัวพันกับข้าอยู่วันยังค่ำ ชื่อเสียงของ 'หนึ่งซิงกับสองไป' เกรงว่านับแต่เนี่ยจะต้องต่างพร้อยเสียแล้ว"

ไปถานเล็กคิ้ว ได้แต่เบิกตามองเขาเดินออกไป

นับว่านางรู้ซึ่งเสียที ดัดหลังมารร้ายผู้นี้ไปหนหนึ่ง มีหรือเขาจะปล่อยให้นางอยู่ดีมีสุขได้ บอกว่ามารกราบอาจารย์ แท้จริงมารกวโนโทษนางชัดๆ!

ชื่อหม่าจิ้นออกจากเรือนพักแล้ว ทว่าไม่ได้รีบกลับเข้าเมืองแต่อย่างใด ภูเขาตงซานไม่สูงนัก มีทหารหน่วยหนึ่งซึ่งมาพร้อมกับเขาเฝ้าอยู่ ตรงไหล่เขา พอเขาเดินไปถึงที่นั่น พวกทหารก็รีบงมำของเขาออกมา ด้านหลังของหางม้าผูกคนไว้ผู้นี้หนึ่ง ทว่าร่างอาบไปด้วยเลือด คลุกกับ

ดินโคลนและเศษใบไม้ ทั้งร่างสิ้นจนขดเป็นก้อนกลม แทบมองสภาพคน
ไม่ออก

คนผู้หนึ่งคือหนึ่งในพวกโจร ยามที่รังเก่าถูกกวาดล้างเขาไม่ปวดใจ
พี่น้องถูกเขนฆ่าก็ไม่ปวดใจ ทว่ามาปวดใจก็เมื่อสมบัติที่ซุกซ่อนมาช้านาน
เหล่านั้นบัดนี้กลับตกเป็นของราชสำนักจนหมด ไหนๆ ก็ไร้ทางถอยแล้ว
เขาจึงไล่ตามชื่อหมาจิ้งจอกมาตลอดทางหมายลอบสังหารอีกฝ่ายเพื่อระบาย
แค้นในใจ

ชื่อหมาจิ้งจอกรู้ตัวตั้งแต่แรก แต่เฝ้าอยู่สองวันแล้วก็ยังจับตัวอีกฝ่าย
ไม่ได้ วันนี้จึงตั้งใจออกนอกเมืองมาราบอาจารย์เพื่อจะจับตัวโจรได้
คาหนังคาเขา

ชื่อหมาจิ้งจอกพลิกกายขึ้นม้าแล้วตบม้าให้ย่างเหยาะไปอย่างช้าๆ
โจรที่อยู่บนพื้นถูกลากลงเขาไปราวกับผ้าชีวรีที่ขาดรุ่งริ่งกองหนึ่ง ทุกแห่ง
ที่เขาผ่านล้วนทิ้งคราบเลือดกระจายเประอะไปตามหินภูเขาและหญ้าแห้ง

ทุกคนล้วนเคยชินกับเรื่องทำนองนี้กันแล้ว ตลอดทางจึงเป็นไปด้วย
ความราบรื่น ทั้งเสียบสงบไร้สู้มเสียด

ผ่านไปสักพัก ชื่อหมาจิ้งจอกปล้นรั้งบังเขียนแล้วเปรยถาม "ตายแล้ว
หรือ"

ขาม้าคู่หลังยังไม่ทันจึงเหยียบลงบนกระดูกท่อนหนึ่งของคนผู้หนึ่ง
จนหักดังลั่น เสียงร้องโหยหวนของเขาดังตามมาติดๆ ก่อนจะเค้นพลัง
เอือกสุดท้ายแผดคำราม "ชื่อหมาจิ้ง! ต่อให้ข้าเป็นผีก็จะไม่ละเว้นเจ้า!"

"ไม่ตายก็ดี ข้าจะได้มีของให้เล่นสนุกอีก" ชื่อหมาจิ้งหัวเราะเบาๆ
อย่างพึงพอใจแล้วกระตุ่นม้าเดินหน้าต่อไป

คนผู้นั้นเจ็บปวดแสนสาหัส กระตุกเกร็งไปทั้งร่าง ลมหายใจรวยริน เสียงครวญครางที่กระจายมาตามลมอเนกอนาถนยากจะทนรับฟังไหว

เพิ่งเดินหน้าไปได้ไม่กี่ก้าว มีคนผู้หนึ่งพลัดไหล่ออกมาจากในป่า ร่างเขาสวมอาภรณ์สีคราม เรือนผมสีดำ เท้าสวมเกี้ยวไม้ ยืนขวางอยู่เบื้องหน้าคนทั้งกลุ่มได้พอดีพอดี

ชื่อหมาจิ้งมองดูเขา เขาก็มองตอบ จากนั้นชายผู้มาเยือนจึงกวาดสายตามองไปยังเบื้องหลังม้าของชื่อหมาจิ้งแวบหนึ่ง สองมือของเขาสอดอยู่ในแขนเสื้อ ก่อนจะพลิกทางให้พร้อมยิ้มประจบ "โอ๊ะ ท่านอ่องกำลังยุ่งอยู่หรือ"

"อืม"

"กินอาหารหรือยังขอรับ"

"เจ้าจะเลี้ยงข้าหรืออย่างไร"

คนผู้นั้นฉีกยิ้มกว้าง "หากข้าเลี้ยงก็ได้แต่เลี้ยงท่านอ่องตั้งเมียเท่านั้น"

ชื่อหมาจิ้งยิ้มเยาะทว่าไม่มีท่าที่ขุ่นเคือง "เจ้ามาทำอะไรที่ภูเขาดงซาน"

"ข้าก็มาเยี่ยมไปถานนะสิขอรับ"

ชื่อหมาจิ้งมองอีกฝ่าย "พวกเจ้ารู้จักกันหรือ"

"พวกเราสนิทกันยิ่ง" เขากางนิ้วนับ "หลานอาของหลานอาของท่านแม่นางก็คือข้าเอง"

ฉีเพิ่งกดขมอาการบาดเจ็บทั่วร่างแค่นเสียงดังฉี "นี่ก็เรียกว่าสนิทด้วยหรือ" ขณะที่ปากเอ่ยเช่นนั้นเขาก็ลับลอบหลิวตาส่งสัญญาณให้อีกฝ่าย

ชื่อหมาจิ้งกล่าว "ข้าจำได้ว่าสุหยินผู้ล่วงลับของไป่ไท่ฟูเป็นคน

สกุลซี ก็นับว่าเกี่ยวข้องกับเจ้าอยู่บ้างจริงๆ" สายตาของเขากวาดจากร่างของฉีเฟิงไปยังใบหน้ายิ้มตาหยีของคนผู้นั้น "แต่เจ้าก็ยังไม่ให้ฉีเฟิงไปลักพาตัวไปถ่าน"

ใบหน้าเป็นรอยยิ้มของคนผู้นั้นพลันหุบไปทันตา เขาก็ม่น้ำงุดแล้วรีบวิ่งขึ้นเขาโดยไม่รอช้า เสียงเกี้ยวไม้กระทบชั้นบันไดหินดังแก๊กๆ ฟังดูแคล่วคล่องว่องไวไม่เบาทีเดียว

ฉีเฟิงนึกถึงเคราะห์กรรมที่ตนประสบในช่วงหลายวันมานี้ ในใจรู้สึกไม่เป็นธรรมยิ่ง เขาจึงตะโกนลั่นใส่เงาหลังของอีกฝ่าย "คุณชายที่เจ้าแล้งน้ำใจเกินไปแล้ว! โยนหม้อดำให้ข้าแบก* อยู่คนเดียวแล้วยังจะวิ่งหนีอีก!"

สิ้นคำของฉีเฟิง อีกฝ่ายก็วิ่งไวกระฉับกระเฉงยิ่งกว่าเก่าเสียอีก

ชื่อหมาจิ้งจอกคนเสียงฮี้ ซีม่าหลงเขาต่อโดยไม่คิดไล่ตาม

ฉีเฟิงชำเลืองมองสีหน้าของผู้เป็นนายอย่างระมัดระวัง "ท่านอ่อนไม่เอาความแล้วหรือขอรับ"

"นั่นคือยอดแพทย์ซีซิงผู้โด่งดัง มีประโยชน์อย่างยิ่ง ช่างเถิด"

หัวใจของฉีเฟิงคล้ายถูกแทงเข้าหนึ่งดาบ ทั้งเย็นวาบและรวดเร็ว
นี่แปลว่าข้าไร้ประโยชน์อย่างนั้นหรือ...

คู่อริก็ได้ยินว่าหลังตู่อองกลับไปแล้วจึงค่อยออกมายึดเส้นยึดสายนางเฟิงมาถึงเรือนด้านหน้าก็เห็นว่าชายเปิดประตูให้คนผู้นั้นเข้ามา คนผู้นั้นสวมอาภรณ์สีครามแขนกว้าง สายคาดเอวปลิวล้อลม เกี้ยวไม้

* แบกหม้อดำ เป็นสำนวนที่เปรียบถึงต้องรับผิดชอบผู้อื่น หรือตกเป็นแพะรับบาป

ส่งเสียงดังแก๊กๆ ถุงทำผ้าสีขาวหิมะเประอะไปด้วยโคลน ลักษณะเช่นนี้ นอกจากยอดแพทย์ซีซิงผู้ได้ชื่อว่าเป็น 'หนึ่งในสามยอดอัจฉริยะ' แล้วก็ไม้อาจเป็นใครอื่นไปได้อีก

นางหันหน้าไปร้องเรียก "อาจารย์ คุณชายซีมาเจ้าคะ"

ไปถานเดินออกจากห้องมาอย่างเนิบช้า "ไอ้ะ นี่ยอดแพทย์ซีซิง มิใช่หรือ ลมอะไรหอบเจ้ามาถึงที่นี่ได้"

ซีซิงตอบพร้อมยิ้มตาหยี "ถึงเทศกาลลงหยางแล้วอย่างไรเล่า ข้าก็เลยมาเป็นเขาชมทิวทัศน์กับสหายเก่าไม่ได้หรือ"

ไปถานฟังจบก็คลี่ยิ้ม เพราะว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติอันเคยชิน นางกวักมือเรียกอุ๊ยไว้ให้หยิบเสื้อคลุมตามมาแล้วออกจากประตูเรือนไปพร้อมกับเขา

เหตุที่ผู้คนมักกล่าวขวัญถึงสามยอดอัจฉริยะแห่งใต้หล้ารวมกัน แท้จริงแล้วเป็นเพราะสามคนนี้มีความเกี่ยวพันที่ไม่ธรรมดา ยอดคืดดา ไปส่วนหมดยคือญาติผู้พี่ในตระกูลเดียวกันกับไปถาน ส่วนซีซิงคือ บุตรหลานในตระกูลของมารดานาง แม้ไม่อาจนับว่าเติบโตมาด้วยกัน แต่ก็รู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก

ทว่าในสามยอดอัจฉริยะนั้นไปส่วนหมดยกลับมีความเป็นอยู่ดีที่สุดใน เนื่องจากนางแต่งเข้าวังไปเป็นสนมของฮ่องเต้ ได้ยินว่ายามนี้นางเลื่อนขั้น เป็นก๊วยเพย* แล้ว

ส่วนไปถานกับซีซิงนั้นเรียกว่า...น่าสังเวช

ในสายตาของตระกูลขุนนาง อาชีพแพทย์ไม่ต่างจากนักพรต

* ก๊วยเพย คือตำแหน่งพระอัครชายา มีศักดิ์รองจากทวงโฮ่วหรือของเฮา (พระอัครมเหสี) แต่สูงกว่าเพย (พระชายา)

ที่กลั่นยาอายุวัฒนะ* เป็นเพียงวิชาหากินของพวกเขาแสงหาวิถีเขียน** หากเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาจะกลัวอันใด แคकिनผงห้าศิลา*** เพียงเล็กน้อย ก็เหนือกว่าเทวดาเดินดินแล้ว! ด้วยเหตุนี้การเรียนแพทย์ไหนเลยจะเป็น สิ่งที่บุตรหลานตระกูลขุนนางพึงกระทำ ใครเรียนก็ช่างไม่รักดีแล้ว!

ทว่าซึ่งผู้มีชาติตระกูลขุนนางกลับมาหลงใหลในวิชาแพทย์ หลัง ลักลอบกราบอาจารย์เพื่อเรียนแพทย์แล้ว เขาก็ถูกคนจับได้ แน่نونว่า คนในตระกูลล้วนไม่มีใครรับได้ ดังนั้นเขาจึงสะพายห่อสัมภาระออกจาก จวนมาเสียเลย

ปีนั้นไปถ่านพอจะมีชื่อเสียงชึ่งบุนอยู่บ้างแล้ว ทว่าน่าเสียดาย ที่ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับบิดาถลึงตึงเครียดถึงขีดสุด นางจึง สะพายห่อสัมภาระแล้ววิ่งตะบึงไปบนเส้นทางที่หันหลังให้กับครอบครัว

เด็กหนุ่มกับสาวน้อยพบเจอกันที่ปากตรอกคู่อี้**** ทั้งสองสบตากัน เล็กลัก สุดท้ายก็ตระหนักได้ว่าพวกเขาต่างเป็นสหายร่วมอุดมการณ์ จึงออกจากเมืองหลวงมาพร้อมกันอย่างเบิกบานใจ

ไม่นานนักทั้งสองก็แยกย้ายไปตามเส้นทางของตน คนหนึ่ง ตระเวนทั่วทิศเพื่อไปร่ำเรียนวิชาแพทย์ ส่วนอีกคนก็คอยค้นคว้า

* ยาอายุวัฒนะ คือยาลูกกลอนซึ่งนักพรตกลั่นขึ้นจากแร่ซินนาบาร์ ตะกั่ว กำมะถัน ฯลฯ โดยเชื่อกันว่า เป็นไอศถทิพย์ที่จะทำให้เป็นอมตะหรือสำเร็จเป็นเซียน

** วิชาของพวกเขาแสงหาวิถีเขียน หมายถึงวิชาซึ่งมีรากฐานมาจากตำราแพทย์และหลักหินหยางห้าธาตุ เช่น คาถาอาคม วิชาแพทย์ โหราศาสตร์ วิชาเลขศาสตร์ และการกลั่นยาอายุวัฒนะ

*** ผงห้าศิลา ผงยาซึ่งปรุงจากแร่ธาตุห้าชนิด บ้างว่าปรุงจากแร่ซินนาบาร์ กำมะถันแดง สารส้ม แร่อะลูมิเนียม และแร่แมกนีไทต์ บ้างว่าปรุงจากหินย้อย กำมะถัน แร่ควอตซ์ แร่ฟลูออไรต์ และแร่ฮาลอลอยไซต์ ซึ่ง ยาทั้งสองตำรับส่วนมีฤทธิ์ร้อน หลังบริโภคจะทำให้ร้อนไปทั้งร่างและเคลิบเคลิ้มอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง แพทย์หลาย ในสมัยราชวงศ์เว่ยและจิ้น ผู้บริโภคติดต่อกันเป็นเวลานานล้วนเสียชีวิตจากพิษเอื้อรัง

**** ตรอกคู่อี้ แปลว่าตรอกเสื่อคำ คือตรอกโบราณของเมืองเจี้ยนคัง (หนานจิง) ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในประวัติศาสตร์จีน เป็นแหล่งที่พักอาศัยของตระกูลขุนนางใหญ่ เนื่องจากคนสกุลหวังและเซียตระกูลใหญ่ ในสมัยราชวงศ์จิ้นชอบสวมเครื่องแต่งกายสีดำเพื่อแสดงถึงฐานะอันสูงส่ง จึงเป็นที่มาของชื่อตรอก

หาความรู้ที่อยู่ในเรือนพักบนภูเขาตงซาน

ทว่าต่อมาซีชิงดวงขึ้นชะตาพลิกผัน บังเอิญอัศวรเสนาบดีหวังฟู ล้มป่วยหนัก ในขณะที่เหล่าหมอหลวงกำลังอัปจนหนทางกันหมดแล้ว ซีชิงที่เพิ่งไปถึงกลับสั่งยาเพียงไม่กี่เทียบก็รักษาอีกฝ่ายหายเป็นปลิดทิ้งได้ นับแต่นั้นชื่อเสียงของเขาจึงสะพัดไปไกล ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนซีชิงอีก ผู้อาวุโสในสกุลซีชิงทำได้เพียงต้อนรับเขากลับไปอย่างระมัดระวัง

ทุกครั้งที่ไปถานนี่ถึงเรื่องนี้ขึ้นมัล้วนอยากตะกุกำแพง เพื่อระบายความอัดอั้น เพราะฉะนั้นถึงว่ากันว่าเรียนหนังสือไป มีประโยชน์อันใด ผีกทักชะที่ใช้สอยได้จริงจึงจะถูกต้องกว่า!

ระหว่างที่ต่างคนต่างเด็ดผลจูลิว* กำหนดใส่ลงในถุง ไปถานกับซีชิง ก็เดินเล่นจนมาถึงยอดสูงสุดของภูเขาตงซานโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เวลานี้ เป็นยามเที่ยงพอดี แสงตะวันกำลังอุ่นสบาย อารามเป่าผู้ที่อยู่อดเขา ฝั่งตรงข้ามกับเมืองเจียนคังที่อยู่ไกลออกไปต่างขับเน้นซึ่งกันและกัน แลดูเพลินตา

ซีชิงกุมผลจูลิวไว้ในมือ เขาเสาะหาที่สูงเพื่อเสียบก้านผลจูลิว พลางเอ่ย "ข้าได้ยินว่าเจ้ารับหลังตู่ต้องเป็นศิษย์แล้ว"

ไปถานตะลึงงัน "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

ซีชิงถูมือ ดวงตาทั้งคู่ยิ้มจนกลายเป็นเส้นโค้งเรียวยาวเล็ก "ข้ายอมรู้แน่นอน เพราะว่าตอนที่ซีเฟิงร้อนใจจะลักพาตัวคนไปจับมือกับฝ่าบาทนั้น ก็ได้เข้าเป็นคนเตือนสติเขาให้ไปลักพาตัวตัวเอง"

"อะไรนะ!" ไปถานหวุดหวิดจะละเลงผลจูลิวในมือลงบนหน้าของเขา

* จูลิว มีชื่อเรียกอีกอย่างว่าบ๊ี้เสี่ยเจิง แปลว่าผู้เผาบัตรังควาน เป็นไม้พุ่มผลัดใบ ดอกสีเหลือง ผลสีแดง ทรงวงรี เป็นสมุนไพรจีนขึ้นชื่อมาช้านาน

แล้ว "เจ้ารู้จักฉีเฟิงได้อย่างไร"

ซีซิงถอยหลังไปก้าวหนึ่งเพื่อป้องกันตัว "เมื่อสองปีก่อนหลังตุ๋นอ้อ ออกรบแล้วได้รับบาดเจ็บ มีหมอล่วงไปตรวจเขาสามคน ถูกเขาขัดคิดว่า ไปเสียสองคน สุดท้ายก็ได้เข้าเป็นคนรักษาให้เขา นับแต่นั้นจึงไปมาหาสู่กันเสมอ"

ไปถานสีหน้าไม่ชวนมอง "เหตุใดข้าไม่เคยได้ยินเจ้าเอ่ยถึงเรื่องนี้มาก่อน"

"เฮ้อ คนไข้ที่ข้าเคยตรวจรักษามีมากมายนัก บางคนบนกระหม่อมขึ้นตุ่มพุพอง บางคนได้ฝ่าเท้ามีน้ำหนองไหล ไหนเลยข้าจะเอ่ยกับเจ้าเรื่องคนไข้จนครบทุกคนได้"

"เช่นนั้นเหตุใดเจ้าต้องเรียกให้ฉีเฟิงมาลักพาตัวข้า"

ซีซิงยิ้มระรื่นอย่างไร้ความละอายยิ่งนัก "เพราะว่าเมื่อก่อนเจ้าเคยสอนหลังตุ๋นอ้อแล้วอย่างไรเล่า"

ไปถานตะลึงงัน

หนึ่งคนพูดเช่นนั้นนางยอมไม่เชื่อ สองคนพูดเช่นนั้นนางก็เริ่มเคลือบแคลง หากสามคนล้วนพูดเช่นนั้นอีกนางก็ได้แต่ต้องสงสยตนเองแล้ว

"ข้าเคยสอนเขาจริงหรือ"

ซีซิงย้อนถาม "เจ้าลืมนะเรื่องในเมืองอู่เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนแล้วหรือหรือ"
ลูกตาของไปถานกลอกไปมาอย่างรวดเร็ว แต่ยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก

"เช่นนั้นข้าจะเตือนสติเจ้าอีกประโยค หลังตุ๋นอ้อคือโอรสของ

อดีตฮ่องเต้"

แววเลือนลอยในดวงตาของไป่ถานค่อยๆ พบเบาะแส นางพลันเบิกตาโต "ไม่จริงกระมัง หรือว่าจะเป็นเขา..."

เรื่องนี้จะว่าไปก็ผ่านมาตั้งสิบเอ็ดปีแล้ว ตอนนั้นอดีตฮ่องเต้ทรงประชวร ชนชั้นปกครองแดนเจียงเป่ย์* จึงคิดก่อการกบฏ ทำให้เมืองหลวงตกอยู่ในภาวะคับขัน

เพื่อจะไม่ต้องคอยห่วงหน้าพะวงหลัง อดีตฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำแหน่งสำคัญรั้งอยู่รักษาการณ์ และให้คัดเลือกเจ้าหน้าที่กับทหารจำนวนหนึ่งคุ้มกันครอบครัวขุนนางและเชื้อพระวงศ์ลี้ภัยออกจากเมืองหลวง สู้ตายคนทั้งหมดเมื่อหลบหนีมาจนถึงเมืองอู่แล้ว จึงค่อยนับว่าปลอดภัย

ในจำนวนนี้มีพระโอรสองค์เดียวของอดีตฮ่องเต้รวมอยู่ด้วย

แม้ในภาวะไม่สงบ การศึกษาขององค์ชายกลับไม่อาจว่างเว้น เดิมทีองค์ชายมีอาจารย์อยู่แล้ว ทว่ากลับถูกทัพกบฏสังหารไประหว่างทาง ครอบครัวขุนนางต่างรู้ดีว่าทัพกบฏย่อมพุ่งเป้ามาที่พระโอรสของฮ่องเต้ พวกเขาจึงไม่ยินดีจะข้องเกี่ยวกับ แต่ก็ไม่อาจเอ่ยปากได้ตามตรง ดังนั้นพวกเขาจึงพากันเสนอให้ไปหยั่งถึงผู้มีความรู้สูงสุดเป็นคนรับหน้าที่สอนองค์ชายเป็นการชั่วคราว

ทว่าจนใจที่ไปหยั่งถึงรอนแรมเดินทางมานานจนล้าหมอนนอนเสื่อ ไม่อาจทำการสอนได้

องค์ชายถูกส่งมายังที่พำนักชั่วคราวของสกุลไป่แล้ว แต่กลับ

* เจียงเป่ย์ คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านเหนือของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือมณฑลเจียงซูและอันฮุย

ไม่มีใครออกไปสอนได้ คนสกุลไปต่างร้อนใจยิ่ง

ตอนนั้นไปถ่านเพิ่งเข้าพิธีปักปัน* ได้ไม่นาน แลเห็นทุกคนเดินกลับไปกลับมาอย่างกระสับกระส่ายว่าวุ่นใจ นางจึงหันหน้ากลับเข้าไปในห้อง นำชุดบุรุษมาสวมทับแล้วเกล้ามวยผมออกไปที่เรือนด้านหน้าแทนบิดา

นางรู้เพียงว่าอีกฝ่ายคือองค์ชาย อายุก็น่าจะห่างกับนางเพียงไม่กี่เดือนเท่านั้น สำหรับเรื่องอื่นนางก็ลืมนึกไปแล้ว

ตอนนั้นสถานการณ์ไม่ปกติ จิตใจของทั้งสองล้วนไม่อยู่ที่การศึกษา หากบอกว่านางสอนหนังสือก็มีผู้บอกว่าไปนั่งฆ่าเวลาเป็นเพื่อนองค์ชายจะตรงกว่า

นางจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยสนทนากับเขานอกบทเรียนหรือไม่ ภาพซึ่งประทับติดตรึงที่สุดในหัวจึงเป็นเพียงเค้าโครงอันเรียบง่าย... เขาผู้นั้นนั่งคุกเข่าอยู่บนเบาะที่นั่งข้างโต๊ะในห้องโถงข้าง รูปร่างผอมบาง ผิวขาวผมหอมดำ ทว่ากลับไม่เปล่งเสียงแม้สักคำเดียว

เป็นเช่นนี้อยู่ไม่กี่วัน นางหลับหูหลับตาสอนหนังสือเขาส่งเดชไปได้ไม่กี่หน้า ทางเมืองหลวงก็ส่งข่าวมาว่าชื่อหมาเสวียนนำทัพออกมาถวายเป็นการรักษา พิทักษ์เมืองหลวงเอาไว้ได้ ทุกคนจึงสามารถกลับไปได้แล้ว

สิบเอ็ดปีผ่านไป ช่างเนิ่นนานเหลือเกินจริงๆ รูปลักษณ์ภายนอกเปลี่ยนแปลงย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง แต่ไม่นึกเลยว่าเด็กหนุ่มที่เจียบขริมในตอนนั้น เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นจะกลายเป็นคนเช่นนี้ไปได้

* พิธีปักปัน คือพิธีเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของสตรีวัยสิบห้าปี โดยการรวบรวมปักปันเพื่อแสดงว่าถึงวัยออกเรือนแล้ว

"เจ้าแน่ใจว่าเป็นเขาจริงหรือ" ไปถานยังคงไม่กล้าเชื่อ นี่มันคนละคนกันชัดๆ!

ซึ่งขบขัน "อดีตฮ่องเต้มีพระโอรสองค์นี้เพียงองค์เดียว หรือว่าเขาจะสวมรอยกันได้?"

ไปถานยากจะยอมรับ "แล้วเขากลายมาเป็นเช่นนี้ได้อย่างไรกัน"

"ไม่แน่มันเจ้าอาจสอนอะไรที่ส่งผลร้ายแรงก็เป็นได้"

"..." ไปถานไม่ส่งเสียง แต่กลับเอากำหนดผลจู่โจมใส่หน้าของตัวการใหญ่ผู้นี้ทันที

3

หลายวันนี้โจวจื่อฉวยจ้งหะที่หยุดเรียนกลับบ้านเมืองฉู่ไปเยี่ยมเยียนบิดามารดา เข้าวันนี้เขาจึงรุดกลับมาถึงเมืองหลวง ตกบ่ายก็นำเด็กรับใช้ไปที่ย่านฉางกั้น* ซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่ของชาวบ้านทั่วไปทันที

เทศกาลฉงหยางต้องแสดงความกตัญญูต่อผู้อาวุโส ซึ่งย่อมหมายรวมถึงอาจารย์ด้วย ทุกปีเขาจึงมาเลือกของกำนัลหนึ่งชิ้นที่ร้านตรงปลายถนนของย่านฉางกั้นเพื่อแสดงความเคารพต่ออาจารย์

เจ้าแก่ร้านเป็นคนที่มีรู้จักมักคุ้นกันมานาน พอเข้าประตูร้านโจวจื่อฉวยเอ่ยทักทายอีกฝ่าย ใครจะคาดคิดว่าเขายังไม่ทันพูดจบ เจ้าแก่ร้านกลับแผ่นแนบเข้าหลังร้านไปราวกับพบเจอภูตผีเสียแล้ว

โจวจื่อฉวยงนยั้งนึก "เจ้าแก่ เจ้าไม่ขายของให้ข้าแล้วหรือ"

เจ้าแก่ร้านขอโทษขอโพยเสียงแผ่วผ่านม่านประตู "ขออภัยจริงๆ"

* ย่านฉางกั้น เป็นย่านที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและมีผู้คนอาศัยหนาแน่นที่สุดของเมืองเจี้ยนคัง (หนานจิง) มาตั้งแต่ยุคซุนชิวจั้นกั๋ว (770 - 221 ปีก่อนคริสตกาล)

ขอขอบคุณชายใจดี มิใช่ข้าไม่อยากจะขายของให้ท่านหรอก แต่ข้าไม่กล้าจริงๆ หากของที่ขายไปเกิดไม่ถูกใจคุณหนูสกุลไปขึ้นมา นางอาจไม่ทำอันใดท่านกลัวก็แต่จะมาเล่นงานร้านซอมซ่อนี้ของข้าแทน หากเป็นเช่นนั้นข้าจะทำประการใดเล่า"

ใจจืดขบขัน "อาจารย์ข้าไม่ใช่คนเช่นนั้น ที่นางรับของกำนัลก็ไม่ได้มุ่งหวังสิ่งใด เพียงทำตามธรรมเนียมมารยาท ไหนเลยจะถือสามากมาย เมื่อก่อนก็ไม่เห็นเจ้ากัลวนางเช่นนี้ ปีนี้เจ้ากลับเป็นอะไรไป"

เจ้าแก้วร้านแหวกมานประตูโผล่ออกมาแต่ใบหน้า "ตอนนี้นางรับหลังตู้อ่องเป็นศิษย์แล้ว จะเปรียบเทียบกับเมื่อก่อนได้อย่างไรกัน"

ใจจืดชะงักกึกก่อนจะบ่นหน้าขีมิ "พูดเหลวไหลอะไรของเจ้า"

เจ้าแก้วร้านหดคอ "ในเมืองลือกันทั่วแล้ว เหตุใดกลายเป็นข้าที่พูดเหลวไหลเสียได้..."

ใจจืดไม่เชื่อ ผู้ใดบ้างที่เอ่ยถึงนามของหลังตู้อ่องได้โดยไม่สั่นสะท้าน เขาสามารถทำให้เด็กเล็กทั่วหัวลำครั้งหนึ่งผวาจนปีศาจจะรดกางเกง อีกครั้งหนึ่งผวาจนปีศาจจะไม่ออก อาจารย์เร้นกายอยู่บนภูเขาตงซาน แต่ไรมาไม่เหยียบย่างเข้าเมืองหลวงเลยสักก้าว จะไปเกี่ยวข้องกับคนผู้นั้นได้อย่างไรกัน

"อย่ามาพูดจาเหลวไหล! อาจารย์ข้าชื่อเสียงดิงามไม่เคยต่างพร้อย หากรับมารร้ายผู้นั้นเป็นศิษย์จริงไม่เท่ากับทำลายชื่อเสียงของตนเองหรอกหรือ ขึ้นเจ้ายังบั่นน้ำเป็นตัวส่งเดชเช่นนี้ ต่อไปข้าจะไม่มาเหยียบที่ร้านซอมซ่อนี้อีก!"

ใจจืดตวาดถ้อยคำเหล่านี้สุดเสียง ถึงกับทำให้ฝูงชนที่คลาคล่ำ

อยู่นอกประตูพลันเงียบกริบไปในพริบตา

ชื่อหมาจิ้งซึ่งเดินผ่านมาจึงชะงักฝีเท้าแล้วหันขวับมองเข้าไป

สองสามวันนี้ฉีเพิ่งกำลังพยายามเยี่ยวยาความสัมพันธ์ระหว่าง นายบ่าวอย่างยิ่งยวด เขาแทบจะกลายร่างเป็นสุนัขกัดคนให้นาย ไม่เลือกหน้าแล้ว พอได้ยินคำว่า 'มารร้าย' โหนเลยจะทนนไหว เขาจึงแหวกฝูงชนเข้าไปเพื่อสืบข่าวแล้วกลับมารายงานผู้เป็นนายอย่างรวดเร็ว "เรียนท่านอ๋อง เจ้าหนูนั่นชื่อโจวจื่อ เป็นบุตรชายเจ้าเมืองอู่ หลานชายของข้าหลวงส่วนพระองค์ เขาไปเรียนหนังสือที่ภูเขาดงซานทุกวัน ดูเหมือนจะมาซื้อของกำนัลให้คุณหนูสกุลไป ท่านว่าจะให้ข้า..." เขาหรีตาดูไม่ดูมือบอกไว้ว่ากำลังจะไปทำเรื่องชั่วร้าย

ชื่อหมาจิ้งคลี่ยิ้มกอดอก "ไปบอกเถ่าแก่ว่าให้เขาเลือกของในร้านได้ตามใจชอบ เสรีจแล้วมาคิดเงินกับข้า ถือเป็นของขวัญแรกพบจากศิษย์พี่"

ความฮึกเหิมของฉีเพิ่งพลันสลายไปกว่าครึ่งในพริบตา ก่อนที่เขาจะเดินเข้าไปอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

เพียงฉีเพิ่งพูดไม่กี่ประโยค ฝูงชนที่รอชมเรื่องสนุกอยู่หน้าประตูก็ต่างแตกฮือจากไปพร้อมกับเสียงเซ็งแซ่ เถ่าแก่ลนลานวิ่งออกมาเพราะไม่ทันระวังศีรษะจึงโขกกับบานประตูไม้เข้าอย่างจัง ในขณะที่ใบหน้าของโจวจื่อซึ่งเดิมที่เป็นเตี๊อดเป็นแค้นก็พลันเปลี่ยนเป็นซีดเผือด เขามองมาทางชื่อหมาจิ้งอย่างตัวสั่นงันงก สุดท้ายเข่าอ่อนนั่งแปะลงกับพื้น ครึ่งวันเขาก็พูดไม่ออกสักคำเดียว

ชื่อหมาจิ้งหันหน้าเดินจากไปอย่างพึงพอใจ

เพิ่งเดินออกจากถนนสายนั้น กู้เจ็งก็ควมม้าเร็วมาถึง "ท่านต้องรีบกลับเกิดขอรับ เกิดเรื่องแล้ว"

ขณะนี้ไปถานหลบมาคัดอักษรเงียบๆ คนเดียวในห้องซึ่งปิดประตู หน้าต่างมิดชิด

บนโต๊ะมีกระดาษที่เขียนแล้ววางซ้อนกันเป็นปึกหนา นับจากที่รู้ว่าตนเคยสอนชื่อหม่าจิ้น อารมณ์ของนางก็ซับซ้อนลับสนยิง จึงจำเป็นต้องสงบใจอย่างจริงจัง

ที่ว่าเรือนด้านหน้ากลับมีเสียงอีกที่กดังมาไม่ขาดสาย หลายครั้งที่นางรวบรวมสมาธิได้ก็ล้วนต้องถูกขัดจังหวะอยู่ร่ำไป นางจึงโยนพู่กันทิ้งเลิกคัดเสียเลย

ถัดจากวันที่พบกับซีซิง ที่นี้ก็เริ่มมีขุนนางใหญ่ทรงอำนาจจากตระกูลต่างๆ ททยอยมาเยี่ยมเยียนนางไม่ได้ขาด ทั้งหมดล้วนมาเพื่อมอบของกำนัล จุดมุ่งหมายของทุกคนเรียบง่ายยิง นั่นคือเพียงต้องการผูกไมตรีกับนาง

หลังตู้อองอุปนิสัยเช่นนั้น พวกเขาจึงเลิกคาดหวังที่จะประจบเอาใจอีกฝ่ายแล้ว ทว่าภายหลังข่าวแพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวงว่าหลังตู้อองปล่อยตัวไปตั้งไปเพราะไปถาน ทุกคนต่างรู้สึกว่ไปถานเป็นช่องทางที่ไม่เลวเลย วันหน้าหากตระกูลใดมีใครไม่ดูตาม้าตาเรือผลอไปล่วงเกินหลังตู้อองเข้า ถึงตอนนั้นเพียงยกนางออกมาอาจมีทางช่วยชีวิตตนเองก็เป็นได้

ผู้แก้วผลักประตูเดินเข้ามา "อาจารย์ คุณชายใหญ่สกุลหลิวบอกว่า

เขากับท่านเป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เล็กจนโต กระทั่งบนหน้าท่านมีไฝก็เม็ด
เขาก็รู้ ท่านจะพบเขาหรือไม่"

ไปถ่านชี้หน้าของตนเอง "บนหน้าอาจารย์มีไฝหรือไม่"

"เอ่อ...ไม่มีเจ้าคะ"

"เช่นนั้นยังต้องพูดอะไรอีก ไม่พบ!"

"อ้อ"

อู๋โก้วออกไปแล้ว ทว่าไม่ซำก็วิ่งตึกๆ กลับเข้ามาอีก คราวนี้สีหน้า
ของนางสอนน้อยคลุ้มเครือ "อาจารย์ คุณชายสกุลหวนบอกว่าท่านรักชอบ
เขามาตั้งแต่เล็ก ท่านจะพบเขาหรือไม่"

ไปถ่านกุมหน้าผากด้วยความหงุดหงิด ศีลธรรมเสื่อมทรามลง
ทุกวัน บุตรหลานตระกูลขุนนางไยจึงกลายเป็นเช่นนี้กันหมด กระทั่งวาจา
ยังพูดกันดีๆ ไม่ได้ จะคบหาเป็นสหายได้อย่างไร

อู๋โก้วเห็นท่าทางของนางก็รู้ว่าไม่อยากพบจึงเอ่ยโน้มน้าวด้วย
เจตนาดี "เหตุใดอาจารย์ไม่พบสักหน่อยเล่า ถึงอย่างไรพวกเขาก็ล้วนแต่
มีชาติตระกูล ไม่ไว้หน้าพวกเขาเช่นนี้คงไม่ดีกระมัง"

ไปถ่านถอนหายใจ "เจ้านึกหรือว่าข้าอยากไม่ไว้หน้าพวกเขา
เรื่องที่พวกเขาจะร้องขอ ข้าไม่มีปัญญาทำได้สักนิด ช่วยไปตั้งสำเร็จ
ก็เป็นเพราะโชคช่วยเนื่องจากเจตนาที่ข้าถนัด หากคราวหน้าหลังตู่ต้อง
จะประลองยุทธ์กับผู้อื่น ข้าไม่ต้องไปขวางดาบแทนพวกเขาหรอกหรือ"

อู๋โก้วเข้าใจแล้ว "เช่นนั้นข้าจะไปตอบพวกเขาเดี๋ยวนี้"

ไปถ่านเรียกนางไว้ "เจ้าไปบอกว่าหลังตู่ต้องกำลังจะมาถึงในไม่ช้า
แล้ว ให้พวกเขารีบไปเสียตอนนี้ไม่เช่นนั้นจะไม่ทันกาล"

จริงด้วย เหตุใดข้าจึงนึกไม่ถึงนะ! คู่มือของตาสว่างวางไว้บนโต๊ะออกไป
ทำตามทันที

ด้านนอกพลันเงียบสงบดังคาด

ไปถ่านเพียงจะระบายลมหายใจ คู่มือก็ย้อนกลับเข้ามาอีก "ผู้อื่น
ไปกันหมดแล้วเจ้าคะ มีคนเดียวที่ไม่ตกใจหนีไป เขาบอกว่าตนชื่อเกาฝิง
เคยพบปะกับอาจารย์แล้ว ท่านจะพบหรือไม่"

คนผู้นี้ไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีพ้นแล้ว ไปถ่านลุกขึ้นอย่างฉุนใจ "พบ"

วันนี้เกาฝิงสวมเครื่องแบบของกองกำลังรักษาวัง ยืนลำตัวตรง
ดูขงูที่นอนอยู่บนระเบียงทางเดิน แม้รูปร่างของเขาจะเตี้ยเล็กและทุบผอม
ทว่าเขากลับมีลักษณะท่าทางน่าเกรงขามทีเดียว

ไปถ่านคารวะอีกฝ่ายแล้วเชื้อเชิญเกาฝิงไปนั่งในเรือน ทว่าเขา
ส่ายหน้าปฏิเสธ "ข้าเพิ่งมาถ่ายถอดคำพูดเท่านั้น ประเดี๋ยวข้าก็ไปแล้ว
คุณหนูมีต้องลำบาก"

ไปถ่านจำต้องยืนอยู่ด้านนอกเป็นเพื่อนเขา "ได้ทำเกาเชิญกล่าว"

เกาฝิงเอ่ย "ฝ่าบาทเคยรับสั่งว่าหากหลังตู้อั่งปรับปรุงความประพฤติ
ย่อมจะตรกรางวัลแก่คุณหนูอย่างงาม ทว่ายามนี้ดูเหมือนจะไม่เห็นผล
แต่อย่างไร"

ไปถ่านลอบบีบฝ่ามือ ประเสริฐแท้ มาคิดบัญชีจนได้!

"ข้าขอบอกโดยไม่ปิดบัง ฝ่าบาททรงมีพระประสงค์ให้คุณหนูเข้าวัง
ไปสักเที่ยว ทรงต้องการหรือเรื่องนี้กับคุณหนูด้วยพระองค์เอง"

นึกอย่างไรไปถ่านก็นึกไม่ถึงว่าคำพูดที่เขานำมาถ่ายทอดจะเป็น
เช่นนี้ได้

"ขอบังอาจเรียนถามได้เท่า นี่คืออาชโงการหรือไม"

เกาผิงสายศีระชะ "ผาบาทตรัสว่าให้คุณหนูตัดสินใจเอง เมื่อก่อนเคยได้ยินมาว่าตลอดสิบปีนี้คุณหนูไม่เคยย่างเท้าเข้าเมืองเจี้ยนคังเลย แม้สักก้าว แต่คราวก่อนข้าก็ได้พบกับท่านที่จวนหลังตู่อองจริง ด้วยเหตุนี้จึงลงมาสอบถามความเห็นของท่านดูก่อน"

คราวก่อนเป็นการถูกลักพาตัว จะเหมือนกันได้อย่างไร

ไปถานยืมเจ็อน "ผาบาททรงมีราชกิจรัดตัว ข้าขอไม่ไปรบกวน ผาบาทจะดีกว่า อยางไรลำบากได้เท่าเกาชวยกราบทูลผาบาทว่าข้าจะตั้งใจอบรมหลังตู่อองอยางเต็มที่แน่นอน"

เกาผิงแหม่ปากคาลัยมีคำพูดอยางจะกล่าวอีก ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยปาก เขาเพียงคารวะแล้วขอตัวจากไป

งานฉลองเทศกาลงหยางป็นี่ช่างเป็นปีที่สุดแสนจะครึกครื้นยิ่งไปถานยืมมองฟ้าอยูกกลางลาน พรุ้งนี้นางจะเริ่มกลับมาสอนแล้ว น่ากลัววายังมีเรื่องให้ต้องรับมืออีกหลายระลอก

จริงดังคาด วันรุ่งขึ้นยามที่เหล่าศิษย์มาถึง พวกเขาล้วนมีสีหน้าแตกต่างกันไป อีกทั้งยังนำของกำนัลติดมือมาด้วยทุกคน

หากมอบเพียงสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ เช่นกาลก่อนก็แล้วไปเถิด ทว่าปีนี้กลับมีศิษย์จำนวนมากที่กำนัลของด้วยแก้วแหวนเงินทองมูลค่าสูง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกคนทางบ้านบงการให้มาผูกสัมพันธ์

เงินทองเป็นของดี ทว่าเงินทองพรรค์นี้ก็กลับไม่อาจรับไว้

ไปถานอึดอัดขัดใจยิ่ง นางป็นสีหน้าของอาจารย์ผู้เข้มงวด นั่งเสียบ

ไม่บริปากอยู่ตรงที่นั่งด้านบน ศิษย์ทุกคนที่มอบของล้ำค่าล้วนถูกลงโทษให้ตัดบทเรียนหนึ่งร้อยจบ ไม่รู้เพราะนางโกรธเคืองพวกเขาที่มอบของกำนัลเช่นนี้ หรือโกรธเคืองตนเองที่ไม่อาจรับของเอาไว้ได้

ใจจื่อไม่ได้เคลื่อนไหว ทว่าเขากลับรอยคอบจนกระทั่งเลิกชั้นเรียนในยามเย็น ให้ศิษย์คนอื่นกลับไปหมดสิ้นแล้วจึงค่อยเดินเนิบช้ามาจนถึงเบื้องหน้าไปถานแล้วหยิบของกำนัลที่ตนเตรียมไว้ออกมา

นั่นคือปิ่นไม้ใผ่อันหนึ่งซึ่งแลดูธรรมดาสามัญ ทว่าเมื่อมองให้ถี่ถ้วนจะพบตัวอักษรเล็กละเอียดยิบบนดอกไม้ที่ปลายปิ่น

ไปถานเพิ่งพินิจจดจ่อก่อนจะดูทานชื่นชมอย่างอดไม่ได้ "บณนี้ตรงกับสลักประโยคในบท 'อิสรวจร'* อยู่ด้วย ยังคงเป็นเจ้าที่รู้ความชอบของอาจารย์ไม่เปลี่ยน"

ใจจื่อปราศจากอารมณ์ยินดี "อันที่จริงศิษย์มิใช่ผู้กำนัลสิ่งของหลัง...หลังตูต้องเป็นผู้ชำระเงินขอรับ"

ไปถานได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขยับทันที "เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

ใจจื่อเล่าเหตุการณ์เมื่อวานขณะพบเจอหลังตูต้องโดยบังเอิญที่ย่านฉางกั้นให้นางฟังโดยละเอียด แม้จะละส่วนที่ตนขวญกระเจิงจนทรุดกับพื้นลุกไม่ขึ้นไว้แล้ว แต่ไปถานก็ยังรู้ว่าเขาคงได้รับความตื่นตระหนกไปไม่น้อยแน่ นางจึงรู้สึกทั้งสนใจทั้งขบขัน

ใจจื่อกล่าวต่อ "จะว่าไปก็บังเอิญแท้ เมื่อวานยามกลางวันเพิ่งพบเขา ตกค่ำหลังข้ากลับไปได้ยินท่านนำบอกว่าหลังตูต้องประสบเรื่องยุ่งยากเข้าแล้ว"

* อิสรวจร ชื่อบทแรกของตำราจวงจื่อ

"เอ๊ะ? เรื่องยุ่งยากอันใดกัน"

"ดูเหมือนอัศวินเสนาบดีหวังกับสมุหกลาโหมเสียจะเข้าชื้อกัน กล่าวโทษหลังตู้อ่องว่าความประพฤติเขาอยากจะดำรงยศชินอ่อง จึงเรียกร้องให้ฝ่าบาทปลดเขาเป็นจวินอ่อง* ขอรับ"

หวังและเสี่ยสองตระกูลขุนนางใหญ่ถึงกับเข้าชื้อกันกล่าวโทษเขา เห็นทีเรื่องนี้จะร้ายแรงไม่น้อย! ไปถนตรองชั่วคราวก่อนกล่าว "น้ำชายของเจ้าบอกหรือไม่ว่าฝ่าบาททรงคิดเห็นเช่นไร"

โจวจื่อตอบ "ฝ่าบาททรงโอบอ้อมมีน้ำพระทัยกว้างขวางจนเป็นที่รู้กันทั่วหล้า ย่อมทรงประสงค์จะปกป้องหลังตู้อ่อง ทว่าก็ต้องทรงคิดหาเหตุผลสักข้อที่พอจะปกป้องหลังตู้อ่องให้ได้เสียก่อน"

ไปถนเพิ่งจะเข้าใจกระจ่างแจ้ง เหตุที่ฝ่าบาทพลันส่งคนมาเบิกตัวนางเข้าวังเกรงว่าจะเพื่อเรื่องนี้

ยามอาทิตย์อัสดงใกล้ลับตา อุ๊ยไควยกสำรับอาหารส่งเข้ามาในห้องของไปถน แลเห็นนางนั่งหน้าเค็ยดอยู่หลังโต๊ะ บนโต๊ะต้มน้ำชาอยู่ ไปถนถือพัดทวากลับสี่มที่โบกใส่เตาเล็ก เน้นนานถ่านในเตา จึงไม่ติดไฟเสียที

"อาจารย์ ท่านเป็นอะไรไป" อุ๊ยไควเลื่อนสำรับไปตรงหน้านาง "ดูสิ เจ้าคะ เย็นนี้มีเนื้อด้วยนะ ไยท่านไม่ตีใจเล่า"

"เฮ้อ...เรื่องนี้จะเริ่มพูดอย่างไรดี..." ไปถนกระตุกขนนกสีขาวบนพัดของตน "สรุปก็คือ...อันที่จริงแล้ว...หลังตู้อ่องไม่อาจันับเป็นศิษย์น้อง ทว่ากลับเป็นศิษย์พี่ของพวกเขาเจ้าทุกคนต่างหาก"

* จวินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่สองรองจากชินอ่อง โดยมากฮ่องเต้จะแต่งตั้งแก่บุตรชายของชินอ่อง สมาชิกราชวงศ์ ขุนนางต่างแซ่ที่มีความชอบ หรือเจ้าครองแคว้นบริวาร

คู้แก้วกำมือทุบใส่หัวเข้าที่หนึ่ง "ที่แท้เพราะเหตุนี้เองหรือหรือนั้นจะเป็นไรไปเล่า เขาคือหลังตูดองเซียวนะเจ้าคะ อย่าว่าแต่เป็นศิษย์พี่เลย ให้เป็นอาจารย์แม่ของข้าก็ยังได้!"

ไปถานโบกพัดขนนกใส่หน้าอีกฝ่าย พุดเลอะเทอะอันใดกัน

"ช่างเถิด บอกไปเจ้าก็ไม่เข้าใจอยู่ดี" ไปถานไม่มีความอยากอาหารสักนิด นางนั่งเพียงชั่ครู่ก็พลันลุกขึ้นแล้วฉวยเสื้อคลุม...มุ่งสู่เบื้องนอก

"เอ๊ะ อาจารย์ เย็นย่ำปานนี้แล้วท่านจะไปทีใดเจ้าคะ" คู้แก้วรีบไล่ตามออกมา "ข้าจะไปเป็นเพื่อนท่าน"

ไปถานตอบ "จวนหลังตูดอง"

ผีเท้าของคู้แก้วหมุนขวับกลับหลังหันทันใด "อาจารย์ค่อยๆ เดินนะเจ้าคะ"

ไปถานไม่ได้แะแต่อีกฝ่าย เมื่อนางเดินมาถึงข้างประตูเรือนก็เรียกบ่าวชายสองคนให้คอยมาช่วยถือโคมคุ้มกันตนลงเขา

รจนนางออกจากประตูเรือนไปคู้แก้วถึงคอยตระหนกได้

ข้าแต่สวรรค์...อาจารย์จะเข้าเมืองแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622474.html>